

KRISTINA OHLSSON
AZ EZÜSTFIÚ

KRISTINA OHLSSON
AZ EZÜSTMŰ

Kristina Ohlsson

AZ EZÜSTFIÚ

 animus®

Copyright © Kristina Ohlsson 2014
A mű eredeti címe: Silverpojken
Published by agreement with Salomonsson Agency
Magyar kiadás © Animus Kiadó, 2015
A jogtulajdonos engedélye nélkül a műből részlet sem közölhető.

Fordította: Bándi Eszter
Szerkesztette: Sarudi Ágnes
Korrektor: Keszthelyi-Kiss Judit
Borítóterv: Sigmond Viktória

ISBN 978 963 324 362 6 (papír)
ISBN 978 963 324 367 1 (epub)
ISBN 978 963 324 371 8 (mobi)

Kiadta az Animus Kiadó 2015-ben
Felelős kiadó: a kiadó igazgatója

info@animus.hu
www.animus.hu

Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja

Tipográfia, nyomdai előkészítés: Scriptor Kft.

1.

Havazott, mikor Aladdin első alkalommal látta meg a rövidnadrágos fiút. Hideg volt, és az égbolton nehéz felhők ültek. Úgy tervezte, hogy a barátjával, Billie-vel megy korcsolyázni. Az Åhusön keresztülkanyargó folyó befagyott, és a keskeny vízszalag tükörsima jégpályává változott. Aladdin apukája azt mondta, idejét sem tudja, mikor történt ilyen utoljára.

– Lassan tíz éve élek Åhusben, de még sosem volt rá példa, hogy már novemberben befagyott volna a folyó – mesélte.

Miközben az apját hallgatta, Aladdin eltett egy szendvicset és egy forrócsokival teli termoszt a hátizsákjába.

Anya és apa akkor költöztek Törökországból Svédországba, mikor Aladdin még kicsi volt. Semmire sem emlékszik belőle. Ha valaki megkérdezi, hova valósi, mindig Åhust mondja.

Azon a napon, mikor megpillantotta a rövidnadrágos fiút, sietett. Tudta, hogy késésben van, és nem akarta, hogy Billie-nek várnia kelljen rá.

Bár mostanában nem Aladdin hibája volt, ha elkésett. A szülei tehettek róla. Az ő ötletük volt eladni a házukat, és beköltözni a régi víztoronyba, ahol Török a toronyban névvel éttermet nyitottak.

– A víztoronyban fogunk lakni? – hördült fel Aladdin. – Megőrültetek? Az nem fog menni!

– Miért nem? – kérdezte Aladdin anyukája. – Miénk az egész torony, de az étteremhez csak a legfelső és legalsó szintet használjuk. A köztes emeletek üresek.

Így is lett, és néhány héttel ezelőtt beköltöztek. Aladdin kénytelen volt öt emeletet megmászni, hogy eljusson a szobájáig. Ezért késett mostanában annyit, ha a barátaival volt találkozója. Anya viccelni próbált, és azt mondta, legalább megerősödik a lába, de Aladdin csöppet sem találta mulatságosnak a megjegyzést. Mert pontosan tudta, hogy valójában miért kellett elköltözniük.

Az étterem nem ment valami jól. Nem kerestek annyit, mint azelőtt. Ezért először a házukat adták el, aztán a lakóhajót is, ahol nyaranta laktak.

– Néha több pénze van az embernek, néha meg kevesebb – mondta Aladdin apja. – Ennyi az egész.

De Aladdin látta rajta, hogy nyugtalan, és ez nem volt jó érzés, egyáltalán nem.

– Vigyázz magadra, mikor korcsolyáztok! – szólt utána anyja, mikor már összepakolt. – Ne feledd, hogy a víz csak a folyó felső részén fagyott be, lejjebb, ahol a hajók állnak, még nem.

– Jó, jó – legyintett Aladdin, majd elfutott.

Anyja visszahívta.

– Ne késs el a vacsoráról! Apa és én beszélni akarunk veled valamiről.

Komoly arccal nézett a fiára, aki erre a homlokát ráncolta.

– Történt valami?

– Majd később megbeszéljük. Érezd jól magad Billie-vel!

Azzal megfordult, és visszament az étterembe. Aladdin elgondolkodva lépegetett le a lépcsőn. Miről akarnak a szülei beszélni vele?

Amikor kilépett a bejárati ajtón, rögtön megpillantotta a fiút. Kicsit arrébb ácsorgott, és Aladdint nézte, aki annyira meglepődött, hogy majdnem elejtette a kezében szorongatott hátizsákot.

– Szia! – köszönt rá gépiesen, miközben az út felé sétált.

A fiú, aki valamiért furcsának tűnt, az étterem táblája mellett állt, amit apa rakott ki. A hideg idő ellenére rövidnadrágot és kötött pulóvert viselt. A nadrágja valami durva, szúrós szövetből készült, legalábbis Aladdin úgy gondolta. A lábán térdzokni és bakancs volt. Fekete, repedezett bőrbakancs. A pulóvere fekete-fehér csíkos volt.

A fiú nem reagált Aladdin köszönésére. Csak állt továbbra is a hóban, és bámult. Aladdin habozott. Maradjon? Lehet, hogy a fiú segítségre szorul.

– Eltévedtél? – kérdezte tőle.

Saját maga is ostobának találta a kérdést. Hogyhogy „eltévedtél”? A fiú körülbelül tizenkét éves lehetett, pont, mint ő. Ilyen idősen az ember nem ácsorog a hóban a szemét meresztve, ha eltéved.

A fiú továbbra sem felelt, és Aladdinra rá se nézve, elindult az étterem felé. Lehet, hogy bent esznek a szülei?

De a rövidnadrágos fiú nem ment be az ajtón. Eltűnt a torony mögött.

Aladdin az órájára nézett. Tulajdonképpen nincs ideje a fiún merengeni, mert máris elkésett. De a kíváncsisága győzött – egyszerűen kénytelen utánajárni, merre ment a gyerek.

Felkapta a hátizsákot, és megkerülte a tornyot. De nem jutott nagyon messzire, mikor már meg is állt. A fiúnak nyoma veszett.

– Hahó! – kiáltotta Aladdin.

Senki sem felelt.

Különös.

Tanácsstalanul nézett körbe. A fiút mintha elnyelte volna a föld.

2.

– Hogyhogy eltűnt? – kérdezte Billie.

Aladdin és ő a folyó egyik kikötőhídján ültek, és a korcsolyájukat kötötték.

– Csak úgy eltűnt – ismételte meg Aladdin. – Megkerülte a tornyot, és aztán – puff. Semmi! Sehol senki.

Aladdin egész a folyóig futott, így jóformán el se késett.

– Furcsa – jegyezte meg Billie. – Nem fázott csupasz lábakkal?

– Nem tudom – felelt a fiú. – Nem úgy tűnt, mint aki fázik. Meg aztán térdzoknija volt. Tulajdonképp alig maradt csupaszon a lába.

A térdzokni hallatán Billie jót kuncogott. Még egy utolsó csomót kötött a korcsolyája fűzőjére, majd felállt. A jég máris tele volt korcsolyázókkal. Lehajolt, és kivett valamit a magával hozott nejlonzacskóból.

Egy mentőmellény volt az.

Aladdin fetrengett a röhögéstől.

– Ezt most fel fogod venni?

– Kénytelen vagyok – mondta Billie. – Különben anya nagyon dühös lesz. Azt mondta, nem korcsolyázhatok a jégen mentőmellény nélkül.

A lány akkora lett, mint egy elefánt, mikor felhúzta a mellényt a vastag télikabátra. A sapkája összegyűrődött, mikor feltette a bukósisakot.

Szomorúan felsóhajtott, mikor Aladdin továbbra is nevetett.

– Na, indulás! – mondta végül a fiú, aztán kissé imbolyogva, de felállt.

– Anya azt mondta, csak ott korcsolyázhatunk, ahol biztosan tudjuk, hogy vastag a jég – közölte Billie.

– Az én anyukám is ezt mondta – válaszolt Aladdin.

– Meg azt is, hogy kerüljük el a menekülthajót – tette hozzá Billie.

A menekülthajó, amely a kikötőben állt, nem volt más, mint egy nagy halászhajó. Egyik reggelre hirtelen csak ott termett, tele egy másik országból való emberekkel. Az újságok kezdték el menekülthajóként

emlegetni. Senki sem tudta pontosan, mi lesz a hajó vagy a rajta lakók sorsa. Aladdin azt sem tudta, honnan érkezett. Azt viszont igen, miért nem szállt le róla senki. Mert Svédországban szerettek volna maradni. És mert nem akartak menekülttáborba kerülni. Így majd csak simán továbbhajókáznak, ha el kell hagyniuk Åhust.

Az åhusi kikötő hosszú volt, és keskeny, csak a tenger felé szélesedett ki kissé. Bár épphogy csak beköszöntött a tél, Aladdin máris a nyár után vágyakozott. Akkor nyitva volt a fagyaltoshajó a kikötőben, a város meg csak úgy nyüzsgött az élettől. Télen Åhus csöndes lett, és sötét.

Sem Billie, sem Aladdin nem voltak a legügyesebb korcsolyások, de attól még élvezték. Épp elsuhantak az egyik kikötői étterem előtt, mikor két nagyobb fiú érkezett túlságosan is gyorsan. Aladdin fel sem fogta, mi történt, csak hogy valaki hirtelen meglökte, ő pedig elvesztette az egyensúlyát. Ahogy hasra esett, érezte, milyen kemény a jég.

– Vigyázzatok már! – kiabálta Billie dühösen, de a fiúk nevetve tovahaladtak.

– Idióták – motyogta Aladdin, és felállt.

Mikor kinyújtotta a lábát, sajnált a térde.

– Megütötted magad? – kérdezte Billie aggódva.

– Áh, semmi vész – mondta Aladdin, és leverte magáról a havat.

Akkor látta meg ismét a zöld nadrágos fiút. Az éttermek mögötti dombon egy régi vár romjai magasodtak. A fiú a vár legmagasabb falán állt, és nézte a jeget.

– Nézd! – mutatott rá Aladdin. – Látod őt? A fiút a falon?

Billie odanézett.

– Nem. Nem látok semmiféle fiút.

– Vak vagy, vagy mi van? – idegeskedett Aladdin, és a lányra nézett. – Ott áll a falon.

Megint odamutatott. A lehelete jól látszott a hidegben.

Aztán csak állt tovább mozdulatlanul a jégen, és a karja lehanyatlott.

A fiú eltűnt. Már megint.

3.

Fokhagymaszag terjengett a vacsoraasztal körül. Anya és apa az étteremből hoztak csirkét és rizst aznap estére. Aladdin gondolatait annyira lefoglalta az eltűnt fiú, hogy meg is feledkezett arról, hogy a szülei beszélni akarnak vele valamiről. De most eszébe jutott.

Az étkezőben csend honolt, amolyan furcsa csend. Egyáltalán, már az is furcsa volt, hogy mindhárman együtt vacsoráznak. Rég nem volt már ilyen. Anya és apa jóformán egyfolytában dolgoztak.

Végül anya szólalt meg:

– Aladdin, ne haragudj, hogy ilyesmit kérdezünk. De... vittél el ételt az étteremből? Aladdin annyira meglepődött, hogy azt se tudta, mit feleljen.

– Dehogyan – mondta végül. – Miért vittem volna?

Tudta jól, hogy nem lehet nyakló nélkül ételt elhozni az étteremből. Először mindig engedélyt kellett kérni. És ő tartotta is magát ehhez.

– Ugyanis – kezdte az apja, és mintha most könnyebben jöttek volna a szavak. – Lába kélt némi ennivalónak a konyháról.

– Sokat loptak el? – kérdezte Aladdin.

– Elégé – mondta anya. – Először nem gondoltunk vele, de mára nem maradt egy darab Mirja-húsgolyó sem. És ez nagyon rosszul jött ki, mert minden vendégnek várnia kellett, míg újat nem csinálok.

Aladdin szülei Mirja-húsgolyónak nevezték azt a húsgolyót, amelyet a fiú török nagymamájának receptje alapján készítettek. Mivel nagyon sok vendég szerette, apa mindig elraktározott belőle egy tisztességes adagot a hűtőbe.

– Ez meglehetősen gyanús – vélekedett Aladdin.

Nem tudta, mit mondhatna. Most komolyan, a saját szülei tolvajnak nézik? Nem volt valami jó érzés.

– Miért gondoltátok, hogy én vettem az ételből? – kérdezte. – Akárki lehetett.

Apa és anya rögtön egymás szavába vágva kezdtek magyarázkodni. Alig lehetett érteni, mit mondanak.

– Tudod, már több mint egy hete ez van – kezdte anya. – Az ételnek, amit este a hűtőbe tettünk, reggelre hűlt helye. Éjszaka pedig nem sokan férünk hozzá a konyhához.

Ez persze tény és való. Zárás után csupán Aladdin szülei és a fiú juthattak be a konyhába. De aztán eszébe jutott valami.

– Matsnak is van kulcsa.

Mats volt az étterem mindenese. Vásárolt, takarított, mosogatott, néha pedig megjavította, ami elromlott.

– Ez is megfordult a fejünkben – bólintott apa. – De tudod, Mats húséges fickó. Sosem tenne ilyet.

Aladdin azért úgy gondolta, erre nem kéne mérget venni.

– Esetleg odaadta valakinek a kulcsot? – tippelt Aladdin. – Aki anélkül lop, hogy Mats tudna róla?

Anya és apa hirtelen nagyon nyugtalannak tűnt.

– Ez lehetséges – mondta apa. – Akkor viszont érdekelne, miért adja oda a kulcsunkat idegeneknek.

Anya szeretettel nézett Aladdinra.

– Reméltem, hogy te vittél el az ételből, kicsim. Arra gondoltam, hogy esetleg van egy olyan barátod, akinek nehéz sora van otthon, és segíteni szeretnél rajta. De hát akkor nem így áll a dolog.

Nem, nem így állt a dolog.

Aladdin csendben ült egy darabig. Úgy érezte, a szülei titkolnak előle valamit. Valamit, ami sokkal nagyobb probléma, mint az eltűnt enivaló.

– Történt még valami? – kérdezett rá végül.

Anya és apa egymásra néztek, majd a fiukra.

– Nos – kezdte apa. – Talán. Vagyis... semmi olyasmi, ami gyakran szóba ne kerülne. De azt tudod, ugye, hogy az utóbbi időben gondjaink voltak? Mármint anyagi gondokra gondolok.

Aladdin bólintott.

– Ezért adtuk el a házat és a hajót – állapította meg.

– Pontosan – szólt közbe anya. – Csak hát a dolgok azóta sem alakulnak a legjobban. Sőt inkább rosszabbul mennek.

– Rosszabbul?

– Mint mondtam, erről most nem beszélünk – lépett közbe apa.

– De... – kezdte Aladdin.

Anya a fejét rázta.

– Ezek felnőtt dolgok, Aladdin. Neked nem kell foglalkoznod velük. Gondolkodj inkább az ételen, és szólj, ha eszedbe jut, ki vehetett belőle. Ha nem lenne az a másik probléma, akár ki is nevethetnénk az ételtolvajt. De most komolyabb a helyzet.

Aladdin épp közbe akart szólni, hogy szerinte anyának nincs igaza. Hogy az nem csak a felnőttekre tartozik, ha elfogy a pénzük. De aztán megint az ételre gondolt, és eszébe jutott, hogy tulajdonképpen akad egy jelöltje arra, hogy ki lehet a tolvaj.

– Tegnap, mikor korcsolyázni mentem, láttam egy fiút – mesélte. – Rövidnadrágban volt, a hideg ellenére. Kint állt a hóban, mikor kimentem. Mi van, ha ő vett az ételből?

– Egy fiú? Rövidnadrágban? – ismételte apa.

Aladdin bólintott.

– Kétszer is láttam. Először kint a kertben, aztán meg a folyónál. A várfalon állt.

Anya a haját igazgatta, hogy ne álljon összevissza a fonata.

– Lehet, hogy egy gyerek az a menekülthajóról – gondolkodott. – Még mindig ott laknak azok a szerencsétlenek.

Apa szinte megkönnyebbült.

– Szólj, ha legközelebb látod – mondta. – Akkor majd beszélünk vele. Szívesen adok neki annyi ételt, amennyi jut, de egyszerűbb, ha nem lop. Már ha tényleg ő volt az.

– De mégis, hogy jön be? – kérdezte anya. – Az ajtó este és éjszaka is be van zárva.

– Talán akkor jön be, mikor még nyitva az ajtó, és elbújik valahol a toronyban, míg le nem fekszünk. Itt aztán akad búvóhely bőven.

– Jesszus! – kiáltott fel anya. – Még ha egy gyerek futkározik itt körbe, az hagyján. De ezt nem árt észben tartani, hogy esetleg valaki itt maradhat a toronyban zárás után.

Aladdint kirázta a hideg. Valaki bejárt a toronyba éjszakánként, és ételt lopott. Lehetséges, hogy tényleg a rövidnadrágos fiú volt az?

Igazából nem számít, ki az, döntötte el magában.

Valaki járkált a toronyban, az otthonukban. Engedély nélkül.

Valaki elvett ezt-azt az étteremből.

Ez nem csak, hogy nem helyes. Ez egyenesen szörnyű.

4.

Eltelt egy hét, beköszöntött a hétvége. Aladdin és Billie a fiú szobájában ültek, és édességet ettek. Havazott, így hát egyikük sem akart kimenni. Az étteremből egyre több étel tűnt el. Aladdin nyomát sem látta a rövidnadrágos fiúnak, és már kezdte azt hinni, csak képzelte az egészet.

– Egy tolvaj? – szólalt meg Billie. – Komolyan?

Nem volt idejük találkozni a héten. Aladdint lefoglalta az iskola, a házi feladatok, a zongoraórák és a modellrepülők. Arról, hogy Billie mivel tölti az idejét, nem tudott. De biztos, hogy ő is kapott házit, meg olvasott is egy csomót. Aladdin senki mást nem ismert, aki ennyit olvasott volna, mint a lány.

– Bizony – mondta Aladdin. – Igaz. Valaki éjjelente belopakodik a toronyba, és ételt lop. A szüleim úgy gondolják, talán az egyik menekült gyerek lehet a hajóról.

– Nem hívtátok a rendőrséget? – érdeklődött a lány.

Aladdin sóhajtott. Dehogynem hívták. Csak hát kisebb dolguk is nagyobb volt annál, hogy eltűnt húsgolyók után nyomozzanak.

– Beszélhetek Joseffel – ajánlkozott Billie. – Ő biztos tud segíteni.

Josef rendőr volt, Billie anyjának a barátja.

– Az nagyszerű lenne! – mondta a fiú, elvégre kedvelte Josefet. – De ne mondd neki, hogy esetleg egy gyerek a tolvaj. Ha tényleg így áll a helyzet, apa nem akarja belekeverni a rendőrséget.

Aladdin a lelke mélyén nem igazán tudta, mitévő lehetne Josef. Apa lassan már egy hete járőrözött éjszakánként a lépcsőn. Persze alkalmanként csak néhány órát, elvégre aludni is kell. De egyetlenegyszer sem látott semmiféle tolvajt. Ennek ellenére sorozatosan tűntek el a dolgok a hűtőből. Legutóbb egy hatalmas adag gyümölcssaláta, amelyet anya az este folyamán készített el.

Billie elvett egy gumicukrot.

– Egyébként tényleg akkora ügy, hogy eltűnik egy kis étel? – kérdezte. – Úgy értem, a szüleidnek van belőle egy csomó. És van elég pénzünk is.

Aladdin lesütötte a szemét. Tudta, hogy sokan gondolkodnak úgy, mint Billie. Hogy a szülei nyilván gazdagok, elvégre saját éttermük van.

– Nem hiszem, hogy olyan nagyon sok pénzünk lenne mostanában – mondta halkán. – Ezért lettek olyan nyugtalanok, hogy eltűnik az étel. Gondolj bele, ha a tolvaj egyszer csak mást is lopni kezd. Akkor aztán nem tudom, mi lesz.

Apa sokat beszélt a pénzről az elmúlt időben. Leginkább akkor, mikor úgy gondolta, Aladdin nem figyel. A fiú nem értett nagyon az anyagiakhoz, de azt tudta, hogy a dolgok pénzbe kerülnek. Ha az ember nem tud fizetni azért, amire szüksége van, az gondot jelent. Komoly gondot, ha valaki igazán szerencsétlen.

Mikor Billie végighallgatta Aladdin történetét, azonnal elkomolyodott.

– Muszáj tennünk valamit – jelentette ki. – Nem lehet, hogy ő az, na, hogy hívják, aki mindig olyan morcos? Aki az étteremben dolgozik? Mats, ez az, Mats! Nem lehet, hogy ő szedi el a kaját? Elvégre úgy fest, a tolvajnak saját kulcsa van.

– Mi is gondoltunk erre – mondta Aladdin. – De apa beszélt Matsszal, és nem ő a tolvaj. Legalábbis azt állítja.

Aladdin ugyan nem volt ennyire biztos a dolgában. Sose kedvelte a férfit. Nem mintha buta vagy gonosz lenne, csak pusztán furcsa volt. Anya és apa kedvelték, mert mindig megtette, amit meg kellett, és ráadásul gyorsan és ügyesen. De Aladdin nem szerette, hogy Mats egyfolytában olyan morcos, ráadásul hatalmas is. Ha az ember bement a konyhába, ahol ő mosogatott, lehetetlenség volt nem venni tudomást róla.

– Na de... – folytatta Billie, aki szintén nem kedvelte Matsot. – Mit beszéltetek vele? Ha tényleg ő a tolvaj, nyilván nem fogja elmondani, csak mert apukád megkérdezi. Az egyetlen megoldás, ha tetten érik.

Aladdin mosolygott, amikor Billie a tettenérésről beszélt. Ezzel a módszerrel lepleztek le egy szellemet, mikor a lány épp csak beköltözött a városba.

– Természetesen apa nem csak beszélt vele – magyarázta. – Olyankor, mikor étel tűnt el, Mats többször is másik városba ment látogatóba. Tehát nem lehet ő.

Aladdin csak néhány hónapja ismerte Billie-t. Nyáron lettek barátok, mikor a kislány az anyjával együtt Åhusbe költözött Kristianstadból. A fiú

tudta, hogy a kezdet kezdetén Billie utált itt lakni. Ezért járt továbbra is a régi, kristianstadi iskolájába, bár húsz kilométerre volt ide. Aladdin nagyon szerette volna, ha Billie is Åhusbe jár. Akkor egy osztályba kerültek volna.

– Kémkednünk kéne Mats után – javasolta Billie. – Akkor biztosan tudnánk. Lehet, hogy hazudik. Lehet, hogy nem is utazott el.

Aladdin felnevetett.

– Ne csináld már, azt nem lehet. Nem szabad csak úgy kémkedni emberek után.

– Dehogynem! Ráadásul egy ilyen fontos ügyben. Gondolj bele, mi lesz, ha elfogy a szüleid pénze? Mihez kezdtek?

Ez olyasvalami volt, amire Aladdin nem szívesen gondolt. A pénznek elégnek kell lennie. Akárhogyan is.

– Mats dolgozik ma? – érdeklődött Billie.

Aladdin a fejét rázta. Szombat volt, a férfi olyankor szabadnapos.

– Úgy volt, hogy elmegy meglátogatni az anyját Malmöben. Holnap jön csak vissza.

– Tipikus – jegyezte meg Billie.

Aztán felragyogott az arca.

– De hát ez tökéletes!

– Micsoda? – kérdezte Aladdin.

– Hogy azt mondta, elutazik. Akkor elmegyünk hozzá megnézni, hogy otthon van-e. Így kiderül, ha hazudott.

Aladdin kételkedett a tervben.

– Hogy képzelted? Elvégre mindkettőnket ismer. Mit mondunk neki? Mármost, ha találkozunk vele.

Billie morfondírozott.

– Idehívjuk Simonát. Lebuszozik Kristianstadból. Őt nem ismeri Mats.

Simona Billie barátnője volt, aki Aladdinnal is összebarátkozott.

A fiú átgondolta, és jónak találta az ötletet.

– Hívd fel Simonát! Addig én előkerítem Mats címét.

Mondani könnyű volt, de Matsnak olyan átlagos neve volt, hogy lehetetlennek tűnt előbányászni az interneten. Túl sok lett a találat. Aladdin pedig nem akarta megkérdezni a szüleit. Ehelyett inkább belopózott a hálósobájukba. Az anyja kézitáskáját kereste. Abban volt egy címtár, benne bizonyára Mats címe is. De akárhogy is kereste, nem bukkant a nyomára.

Úgyhogy inkább leszaladt két emeletet az irodába, ahol rendetlenség volt, mint mindig. Talán talál valami Matsnak címzett papírt. Esetleg a bérjegyzékét.

Aladdin nem akarta, hogy bárkinek feltűnjön, hogy ott járt, de nehéz volt nem hagyni nyomot maga után. Lehetetlenség volt észben tartani, hogy feküdtek az iratok egymás hegyén-hátán. Már épp feladni készült, mikor meglátott egy fehér borítékot Mats nevével. A levelet már leragasztották, így nem tudta, mi áll benne, de ez nem is számított. A cím volt a lényeg.

Aladdin megismerte az anyja kézírását. Csöndben olvasta:

Mats Eriksson

Getingvägen 41.

Åhus

Getingvägen. Az közel van Billie-ék házához. Tökéletes. Visszaloholt a szobájába. Billie a mosdóban volt, ha jól hallotta, épp kezet mosott.

Aladdin papírt és ceruzát vett elő, és felírta Mats címét. Várakozva nézett ki az ablakon, és észrevette, hogy elállt a havazás. Remek. Így máris minden egyszerűbbnek tűnt.

De meglátott valami mást is, ami egyből kiverte a fejéből Matsot és az eltűnt ételt. A rövidnadrágos fiú kint állt a hóban, a torony lábánál, az éttermi tábla mellett. Pontosan ott, ahol Aladdin legutóbb is látta.

Mozdulatlanul állt tovább az ablakban.

A fiú sem moccan a hóban.

Billie kijött a mosdóból.

– Mit nézel? – kérdezte.

Aladdin nem akarta szem elől téveszteni a fiút, akin ezúttal nem ugyanaz a ruha volt, mint legutóbb. Kötött pulóver helyett kabátot viselt.

– A rövidnadrágos fiút – suttozta válaszként.

Olyan halkán beszélt, ahogy csak tudott. Mintha attól félt volna, hogy a fiú meghallja, ha hangosabban beszél.

Billie közelebb állt, és kinézett.

– Hol van?

– Hát nem látod? – türelmetlenkedett Aladdin. – Ott áll.

Abban a pillanatban a fiú elindult, és kísértelt Aladdin látómezejéből. Úgy tűnt, a torony hátsó oldala felé igyekezik.

Aladdin kiviharzott a szobájából, és lerohant a lépcsőn.

– De Aladdin, hová mész? – kiáltott utána Billie.

A fiú nem is gondolt arra, mit csinál, csak futott. Ki a toronyból, be a hóba, egy szál zokniban. Zihálva szedte a levegőt, miközben megkerülte a tornyot.

Nehogy már megint! – gondolta, mikor megállt a bokroknál, hogy kifújja magát.

De a fiú ismét eltűnt.

Aladdin ott maradt egyedül a hóban, hevesen dobogó szívvel. Most először ijedt meg igazán. Hogy a fiú mindig ilyen gyors. Miért nem áll meg soha és mondja el, mit akar?

5.

A lába majdnem megfagyott, mire ismét beért a melegre. Anya elé jött. Látta, hogy Aladdin kint rohangál csak úgy zokniban.

– Elment az eszed? – kiabálta törökül. – Kimész cipő nélkül! És ha megbetegszel?

De aztán meglátta Billie-t, és lágyabb hangot ütött meg. Aladdinnal mindig törökül beszéltek otthon, de olyankor nem, ha barátok voltak a fiúnál.

– Apa és én dolgozni próbálunk – magyarázta. – Még szombaton is. Te meg már elég idős vagy ahhoz, hogy ne csinálj ilyen ostobaságokat, Aladdin.

Aladdin lehúzta a zokniját.

– Megint láttam őt – mondta. – A rövidnadrágos fiút.

Anyja egy pillanatig zavarodottan nézett, de aztán rájött, miről is beszél a fia.

– Vagy úgy, a menekült fiút! Beszéltél is vele?

– Nem – mondta Aladdin. – Csak úgy... eltűnt.

– Eltűnt? – ismételte meg anya.

– Túl gyors, vagy nem is tudom – motyogta Aladdin.

Anya Billie-re nézett.

– Te is láttad a fiút?

A lányon látszott, hogy nem igazán tudja, mit mondjon most.

– Nem. Vagyis, de. Talán. De tényleg rém gyors, ahogy Aladdin mondta.

Anya hosszan nézett Aladdinra.

– Nem hazudok – állította ő, és közben elég hülyén érezte magát, kezében egy-egy nedves zoknival.

– Ilyesmi meg sem fordult a fejemben – mondta az anyja. – De most alaposan átkutatom az egész tornyot. Lehet, hogy elbújt valahová.

De anya kereshetett, ameddig csak akart. Semmiféle fiút nem talált a

toronyban.

– Biztos vagy benne, hogy láttad? – suttogta Billie.

– Természetesen – sziszegte Aladdin.

Anya lassan csóválta a fejét, mikor befejezte a keresést.

– Érdekes – mondta. – Fölöttébb érdekes.

Simona egy órával később érkezett. Billie és Aladdin kimentek elé a buszállomásra. A lánynak igaza volt. Simona nagy örömmel szállt be a Mats utáni kémkedésbe. Aladdin kedvelte Simonát. Menő lány volt. Sokkal menőbb, mint ő maga. És bátrabb is. Ráadásul mindig kimondta, amit gondolt.

Sem Billie, sem Aladdin nem beszéltek valami sokat útban a buszhoz. Aladdin a havat rugdosta. Zavarta, hogy Billie megint nem látta a fiút.

– Lehet, hogy kísértet – motyogta.

A lány felnevetett.

– Nem is hiszel a kísértetekben.

– De te sem – mondta Aladdin.

Billie elhallgatott. A fiú jól tudta, hogy miért. Egyszer azt hitték, kísértetek járnak Billie-ék házában. Nagyon régnek tűnt, bár csak pár hónap telt el azóta. Vagyis hát, a tisztesség kedvéért, továbbra sem voltak biztosak abban, hogy nem kísértetek járnak Billie-ék házában. A legtöbb jelenségre találtak magyarázatot. De nem az összesre. Még mindig előfordult, hogy a nappaliban levő lámpa hintázott, bár minden ablak és ajtó zárva volt.

– Bizonyára a szellőzőkön fúj be a szél – bizonygatta Billie anyja, mikor beszámoltak neki a lámpáról.

Billie aztán azt mondta Aladdinnak, hogy nem is érdekli. A lámpa himbálózzon, amennyit csak akar, csak ne ismétlődjön meg más. Hogy valaki bekopog az ablakon az éjszaka közepén, esetleg üzenetet hagy a vendégszobában.

Aladdin a furcsa öltözetű fiún gondolkodott. Nyilván nem kísértet. Mert kísértetek nincsenek. De attól még újra és újra megrémisztette őt.

Mit akarhat? – gondolkodott.

Végül aztán kénytelenek voltak futólépésre váltani, hogy elérjék a buszt. Simona széles mosollyal várta őket.

– Olyan jó, hogy hívtál! – mondta Billie-nek. – Így nem kell otthon

lennem. A szüleim úgyis csak veszekednek.

Ezt Aladdin nem először hallotta tőle. Hogy a szülei sokat veszekednek. Az ő szülei szinte soha nem veszekedtek. Legalábbis korábban nem. Most kicsit más volt a helyzet. Mióta apa először mondta, hogy anyagi gondjaik vannak, többször is összevitakoztak.

– Nem mehetnénk a kikötő felé, hogy megnézzük a menekülthajót? – kérte Simona. – Amiről az újság is írt.

– Nem valami nagy látnivaló – vélte Aladdin. – Csak egy régi hajó.

Aladdin osztályában rajta kívül még két olyan gyerek volt, akinek más országból jöttek a szülei. De a fiú szinte sosem gondolt rá. Mit számít az, hogy honnan jön valaki? Apa mindig is azt mondta, örül, hogy anyával tíz évvel ezelőtt költöztek Svédországba. Mert ha ma jönnének, sokkal nehezebb dolguk lenne. Mikor erről beszélt, Aladdin mindig belegondolt, milyen lett volna, ha Törökországban maradnak. De el sem tudta képzelni. Aladdin pont ugyanannyira svédnek érezte magát, mint Simona, Billie vagy a többiek. Ezért nem tudta elképzelni azt sem, milyen lehet a menekülteknek a hajón. Ő repülővel érkezett Svédországba. Már a gondolattól is rosszul volt, hogy esetleg hetekig egy hideg halászhajón kellene bujkálnia.

– Mi a terv? – érdeklődött Simona, mikor már úton voltak. – Kémkedni kell egy tata után?

Aladdin nem nevezte volna Matsot tatának. Körülbelül ugyanannyi idősebb volt, mint az ő apja, és apa aztán végképp nem tata. De a kémkedés, na, az igaz volt.

Billie beszámolt a történetekről.

– Hú! – lelkesedett Simona. – Egy tolvaj! De miért kéne annak a Matsnak ételt lopnia? Éhes?

– Nem tudjuk biztosan – szúrta közbe Aladdin.

Az egész tiszta őrültségnek hangzott. Hülyeség Matsot letolvajozni, amíg azt sem tudják, mire kell neki az étel. De ha nem ő lopott, akkor kicsoda?

– Lehet, hogy népes családja van, akiket senki sem ismer? – találgatott Billie.

– Na persze – tamáskodott Aladdin.

– Miért ne? – vágott vissza a lány.

Simona félbeszakította őket.

– Meddig megyünk?

– Mindjárt ott vagyunk – mondta Aladdin. – Elég közel lakik Billie-hez. Nem sokkal később ott ácsorogtak Mats házában a közelében.

– Ez lenne az – mutatott rá Aladdin.

Három óra felé járt az idő. Nemsokára lemegy a nap. Aladdin megborzongott. Haza akart érní, mielőtt besötétedik.

A ház homályba és csendbe burkolózott. Az út mentén álló magas fenyők között a szél susogott.

– Üresnek tűnik – állapította meg Billie.

– De nem tudhatjuk biztosan, míg be nem csöngettünk – mondta Aladdin, és Simona felé fordult. – Vagyis hát, amíg be nem csöngettél. Készen állsz?

Néha a tervek borzasztó jónak ígérkeznek, mikor az ember még csak kitalálja őket. De amikor a megvalósításukra kerül a sor, már kevésbé tűnnek jónak. Simona nem félt, de mikor be kellett volna csöngetnie Matshoz, elbizonytalanodott.

– Mondjátok el újra – kérte.

– Valaki ételt lop Aladdin szüleitől – fogott bele Billie. – Úgy gondoljuk, Mats lehet a tettes. De Aladdin apukája beszélt vele, és azt mondta, nem ő az. Mats azt állította, többször is a városon kívül volt, mikor eltűnt az étel. De ki tudja, hogy igazat beszél-e?

Aladdin vette át a szót.

– Ma van a szabadnapja. Azt mondta, elmegy meglátogatni az anyukáját Malmöben. Így kitaláltuk, leellenőrizhetnénk, vajon tényleg olyan gyakran elutazik-e, ahogy állítja. Vagy hogy esetleg hazudik.

– És ezért csöngessek be a házába? Hogy kiderítsük, itthon van-e? – vonta le a következtetést Simona.

– Pontosan. Engem és Billie-t ismer. Téged viszont nem.

Simona elgondolkodott egy pillanatra. Aztán feltette ugyanazt a kérdést, amit Billie is.

– Miért olyan nagy ügy, hogy eltűnik egy kis ennivaló az éttermetekből?

Aladdin nem tudta, mit válaszoljon. Nem ismerte Simonát olyan jól, mint Billie-t.

– Aladdin szülei kicsit pénzsűkében vannak – magyarázta Billie, mielőtt a fiú megállíthatta volna. – És attól tartunk, hogy a tolvaj majd mást kezd el lopni az étel helyett, mondjuk, drága dolgokat.

– Oké – mondta végül Simona, és kihúzta magát. – Mindent értek. Mit mondjak, ha itthon van?

– Akármit – válaszolt Billie. – Mondd, hogy néhány hét múlva karácsonyi újságot fogsz árulni. Kérdezd meg, hogy érdekli-e, és ha igen, akkor visszajössz majd egy másik nap.

– De persze nem kell megtenned – tette hozzá Aladdin sietve. – Mármint visszajönni.

– Ezt én is tudom – jelentette ki Simona.

Egy autó hajtott végig az úton, amire mindnyájan összereztek.

– Siess! – sürgette Billie. – Aztán hazamegyünk uzsonnázni.

Simona elindult, de aztán visszafordult.

– De ti azért itt maradtok, és figyelitek a házat, ugye?

– Hát persze – nyugtatta meg Aladdin.

Nem gondolta egyébként, hogy Mats veszélyes lenne. De sose lehetett biztosan tudni.

Aladdin és Billie beálltak néhány magas bokor mögé. Onnan látni lehetett Mats házat, ők viszont nem látszódtak. A fiú idegesen taposta a havat, miközben Simona fellépett a kocsfelhajtóra.

Simona megállt a ház előtti lépcső tetején, és becsöngetett. Többször is. Senki sem nyitott ajtót.

Újra lement a lépcsőn. De nem jött ki az udvarról, ahogy Aladdin várta. Ehelyett megkerülte a házat.

– Mit csinál? – sziszegte Billie. – Elvesztettük szem elől.

Aladdin nyelt egyet, és megfájdult a hasa.

Erről nem volt szó.

Újabb autó közeledett, ám ezúttal Billie és Aladdin készen álltak. Mikor elhajtott előttük, elbújtak a bokor mögé.

Aladdin az autó után nézett, amely lefékezett, mintha megállni készülne.

Simonát továbbra sem látták.

– Nem tudna sietni egy kicsit? – motyogta Billie.

A fiú elhallgatott, mikor meglátta, hogy az autó behajt Mats telkére. És akkor látta meg azt is, ki vezeti.

Mats volt az.

6.

Az autójtó bevágódott, és Mats határozott léptekkel a háza felé indult. Teste óriási árnyékot vetett a fehér hóra.

Aztán megállt, mintha jéggé dermedt volna.

Úgy tűnt, meglátott valamit, ami megzavarta.

– Jaj, ne! – suttogta Billie. – Simona nyomai ott vannak a hóban.

Aladdin annyira ideges lett, hogy majdnem elfelejtett lélegezni.

Mats lassan megindult a lépcső felé. Aztán megállt, és tekintetével követte Simona ház mögött eltűnő nyomait.

Aladdin fejében csak úgy cikáztak a gondolatok.

Mitévők legyenek? És ha Mats veszélyes?

Billie megbökte.

– Mit csináljunk? – súgta.

– Nem tudom – mondta Aladdin kétségbeesve.

Legnagyobb megkönnyebbülésükre Mats úgy határozott, nem követi a lábnyomokat, és bement a házba. Alig zárta be az ajtót, Simona máris rohanva érkezett a ház mögül. Bizonyára meghallotta, hogy Mats megjött, és arra várt, hogy eltűnjön.

Mint a villám vágott át a havon az utca felé.

Már majdnem kiért, mikor Mats kivágta a bejárati ajtót.

– Megállni! – kiabálta. – Hallod, amit mondok? Megállni! Mit ólálkodszt te itt?!

De Simona nem állt meg.

Futott, ahogy a lába bírta, végig az úton. El a bokrok előtt, ahol a két társa rejtőzött, el Billie-ék utcája felé. Mats még álldogált egy kicsit odakint, és elnézett utána. Aztán bement ő is.

Akkor Aladdin és Billie is futni kezdtek.

Simona Billie-ék verandáján bújt el és várt.

– Azt hittem, már sose jöttök – mondta, mikor meglátta őket.

Billie és Aladdin levegő után kapkodtak. A kislány aztán előhalászta a kulcsot a zsebéből.

– Muszáj volt megvárni, hogy bemenjen – magyarázkodott Aladdin.

– Most már legalább tudjátok, hogy hazudik – mondta Simona. – Elvégre otthon volt.

– El kell mondanunk a szüleidnek – sürgette Billie Aladdint.

– Várunk holnapig – válaszolta. – Meglátjuk, hogy ma éjszaka is eltűnik-e némi étel. Különben anyát és apát nem fogja izgatni, hogy Mats hazudott.

Lepakolták a holmijukat az előszobában. A házban kellemes meleg terjengett. Senki sem volt otthon. Az étkezőasztalon találtak egy cetlit.

Billie!

Sétálni mentem Joseffel. Pár óra múlva jövünk.

Anya

– Josef gyakran átjön? – érdeklődött Simona.

Billie a vállát vonogatta.

– Néha. Vagyis hát, igen, elég gyakran.

– Ide fog költözni? – kérdezett tovább Simona.

– Ezt nem tudom – mondta Billie. – Anya szerintem nem akarja. Még nem.

Billie apja alig egy évvel ezelőtt halt meg. Aladdin nem szólt semmit a lánynak, de nem tudott rémesebbet elképzelni annál, hogy az anyja valaki mással legyen együtt, nem az apjával. Még akkor is, ha apa meghalna.

– Josef jó fej – mondta inkább, hogy mondjon valamit.

Mert Aladdin tényleg úgy gondolta, hogy Josef jó fej. Ráadásul rendőr, az meg aztán végképp menő.

Billie elment a konyhába szörpért, amelyet a nagymamája készített. Aladdin nagymamája sose főzött szörpöt, csak húsgolyót.

– Hogy gondoltátok a ma éjszakát? – kérdezte Simona.

Billie és Aladdin egymásra néztek.

– Az éjszakát? – kérdezett vissza Billie.

– Igen, gondoltam, rendesen le akarjátok fülelni Matsot – mondta Simona, és Aladdinra nézett. – Rajta akarjátok kapni lopás közben. Hogy

meg tudjátok győzni a szüleidet, hogy ő a tolvaj.

Aladdin nem gondolt bele még ennyire.

– Szerintem elég, hogy tudjuk, Mats hazudott. Aztán meglátjuk, eltűnik-e némi étel.

Simona a homlokát ráncolta.

– Nem lenne sokkal jobb, ha fennmaradnátok ma éjszaka, és megnéznétek, mi történik? – kérdezte.

Billie habozott.

– Nem hiszem, hogy képes vagyok olyan sokáig fennmaradni.

– Én sem – csatlakozott hozzá Aladdin.

Az apja megpróbált egy egész éjszaka fennmaradni, hogy leleplezze a tolvajt, de nem ment valami jól. Pár óra után elaludt, reggelre pedig még több ennivaló hiányzott. Másnap éjszaka az anyja próbálkozott. Ő még hamarabb elaludt, mint apa.

– Nem kell egyszerre ébren lennetek – nyögött fel Simona. – Gondoljatok bele. Az éjszaka első felében Aladdin van ébren. Aztán Billie-n a sor. Vagy fordítva.

Billie-n látszott, hogy nincs elájulva a gondolattól, hogy fél éjszakát ébren töltsön teljesen egyedül Aladdinék víztornyában. És a fiú sem rajongott az ötletért.

– És ha felosztjuk az éjszakát háromfelé? – kérdezte Simona. – Én is csatlakozhatok.

Azok után, ami nemrég történt Mats kertjében, Aladdin nem volt benne biztos, hogy támogatja Simona ötletét. És ha megint minden a dugába dől?

– Használhatnánk egy sípot – kezdte Billie lassan. – Az ébren levőnek mindig ott lógna a nyakában, és ha jön valaki, megfújja.

– Mit mondunk majd anyának és apának? – kérdezte Aladdin.

– Nem kell tudniuk róla – zárta Simona rövidre. – Mondj csak annyit, hogy Billie és én nálad akarunk aludni.

Igazából nem is volt olyan hülye ötlet. Már beszéltek ilyesmiről, hogy Billie és Simona egyszer ott alhatnának. De még nem került rá sor.

– Oké – mondta Aladdin. – De nem ma. Meglátjuk, hogy a jövő héten eltűnik-e még több étel. Ha igen, akkor megpróbálhatunk őrködni.

– Szuper! – kiáltott fel Simona. – Vagyis hát, inkább izgi.

Billie nevetett a barátnőjén, de Aladdin nem. Ő azt remélte, hogy a lopásoknak vége szakad. Ugyanis semmi kedve nem volt akár egy fél, akár egy teljes éjszakát ébren tölteni.

– Közben eszembe jutott még valami – mondta Billie. – Korábban még sose tűnt el enivaló?

– Ezt hogy érted? – kérdezte Aladdin.

– Úgy értem, hogy az egész nekem úgy hangzik, mintha kábé két hete kezdene eltűnni az étel. Korábban nem volt rá példa?

– Nem – ébredt rá Aladdin. – Ez tényleg furcsa. Miért nem ténykedett korábban a tolvaj? Mielőtt beköltöztünk volna?

Magában megpróbálta felidézni, mióta is dolgozik Mats az étteremben. Már évek óta ott volt. Miért nem lopott előbb is?

Talán apának és anyának igaza volt, mikor úgy tippelték, hogy a fiú, akit Aladdin látott, egy menekült gyerek, és ő lehet a tolvaj. Az étel körülbelül akkor kezdett eltűnni, mikor a hajó felbukkant.

– Tulajdonképpen miért kerülted meg Mats házát? – kérdezte a fiú Simonát.

– Be akartam lesni az ablakon, hátha meglátom.

Billie-nek torkán akadt a szörp.

– Nem vagy normális – mondta a barátnőjének.

– És láttál valamit? – kérdezte Aladdin.

Simona az egyik hosszú hajtincsét tekergette az ujján.

– Nem. Csak két gyereket.

Ezúttal Aladdinnak akadt a torkán a szörp.

– Miféle gyereket? – kérdezte.

– Honnan tudjam? – idegeskedett Simona. – Úgy néztek ki, mint akármelyik gyerek.

Aladdin a fejét rázta.

– De ez sehogy sem áll össze. Matsnak nincsenek is gyerekei.

– Nem feltétlen az ő gyerekei azok – magyarázta Simona. – Lehet, hogy csak látogatóba jöttek.

Aladdin csak gondolkodott és gondolkodott.

– Felnőttet is láttál a házban?

– Nem, csak a gyerekeket.

– Hány évesek voltak? – kérdezte Billie.

Simona oldalt biccentette a fejét, és elmerengett.

– Talán, mint mi.

– Tévéztek, vagy mit csináltak? – kérdezte Aladdin.

– Nem tudom – felelt Simona. – Elég sötét volt a szobában, ahol ültek.

– Sötét? – visszhangozta Billie.

– Az egyik pinceablakon át láttam őket. Úgy tűnt, valami volt a földön, és azzal foglalkoztak. Ettek, vagy ilyesmi.

Simona újabb sütemény után nyúlt.

– Nem nagyon érdekelt, mit csinálhatnak. De azt észrevettem, hogy kicsit máshogy néznek ki, mint mi, és a ruhájuk sem olyan, mint a miénk.

– Hanem? – kérdezte Aladdin.

– Régi ruháknak tűntek – mondta Simona. – Talán valami rokontól örökölték.

Aladdin csöndben gondolkodott. Tehát két gyerek volt Matsnál. Két gyerek, akiről sohasem beszélt. És furcsa ruhát viseltek. De leginkább az foglalkoztatta Aladdint, hogy miért ültek a félhomályban, a pincében. Az egész úgy hangzik, mintha rejtőzködnének.

7.

Tele volt az étterem, mikor Aladdin visszaérkezett a víztoronyba. Általában a vendégek csak később érkeztek a nap folyamán, de ilyenkor télen, mintha már délután vacsorázni akarnának. Egyáltalán nem értette, hogy mehet rosszul az étterem. Hiszen folyton telt ház volt.

Aladdin a gyerekekre gondolt, akiket Simona Mats pincéjében látott. De leginkább mégis azon töprengett, hogy a férfi hazudott. Egyáltalán nem olyan, mint amilyennek anyja mondta. A kérdés már csak az, beszámoljon-e erről most rögtön anyának és apának. Nem fog tetszeni nekik, hogy Aladdin kémkedett. Az lesz a legjobb, ha egy darabig még hallgat róla, mit is csinált.

Felosont a konyhába.

Anyja és apa nem látták meg, mikor belökte az ajtót. Épp beszéltek valamiről. Dühösnek tűntek.

– Szerintem nagyon rossz ötlet – szólt anyja.

Mindezt olyan hangon mondta, amit Aladdin nem is ismert.

– Akkor találj ki valami jobbat! – vágott vissza apa.

– Már kitaláltam. Azt akarom, hogy maradjunk és tovább küzdjünk. Nem csak nekünk vannak anyagi gondjaink ebben az országban. És biztos nem könnyítenénk meg a helyzetünket azzal, ha visszaköltöznénk Törökországba.

Aladdin annyira megdöbbsent, hogy egyszeriben mindenről megfeledkezett. Amit most hallott, az legalább ötvenszer olyan rossz volt. Visszaköltözni Törökországba? Aladdin nem akart hinni a fülének. Az egyszer tuti, hogy ő nem hagyja itt Åhust!

Apa kinyújtotta a kezét, és megsimogatta anyja karját. Most mindketten szomorúnak tűntek.

– Csak annyit mondok, hogy ezt a lehetőséget is mérlegelni kell – tette hozzá nyugodtabb hangon. – Reálisan kell nézni a dolgokat. Aladdinra is

gondolnunk kell.

Hála az égnek! Legalább nem döntöttek semmiről. Még.

Aladdin gyorsan kiosont a konyhából, mielőtt meglátták volna. A szíve olyan erősen vert, hogy szinte fájt. Tulajdonképpen mennyi pénzük maradt? Nem rémlett neki, hogy a szülei már máskor is felhozták volna a Törökországba visszaköltözés lehetőségét. Mit csinálnának ott? Azért költöztek el onnan, mert nem ment jól a soruk.

Aladdin kirohant a lépcsőházba, és vett pár mély levegőt. Muszáj lesz figyelnie a szüleit, ugyanis nyilvánvaló, hogy hazudnak neki. De legalábbis nem mondják el a teljes igazságot.

Mikor megnyugodott, visszament a konyhába. Próbált úgy viselkedni, mintha nem pár perce járt volna ott utoljára.

Anya épp tésztát dagasztott. Felragyogott az arca, mikor meglátta a fiát.

– Szia, kicsim, szép napod volt? – kérdezte.

– Aha – felelt Aladdin.

Odaállt az anyja mellé.

– Mit sütsz?

– Csak kenyeret. Elfogyott, mire reggel ideértünk.

Tehát a tolvaj szereti a kenyeret is.

Anya átkarolta Aladdint, és ettől a mozdulattól a fiú pulóvere lisztes lett.

– Holnap csinálunk valami mókásat – mondta. – Mi, hárman.

Vasárnaponként az étterem zárva tartott. Aladdin szerint ez így is volt rendjén. Minden sokkal nyugodtabb volt olyankor.

Hallotta, hogy anya felsóhajt.

– A csudába! – mondta. – Nézd, kiégett az asztali lámpa. Le tudnál szaladni a pincébe, és hozni egy új égőt?

Aladdin legszívesebben a szobájába akart menni modellrepülő építeni.

– Miért, nem elég a mennyezeti lámpa? – kérdezte.

– Olyankor nem, amikor sütök. Muszáj rendesen látnom, hogy mi kerül a tésztába. Kérlek, nem segítenél?

– Dehogynem – mondta Aladdin vonakodva.

Anya megsimogatta az arcát, és most már az is lisztes lett.

– Olyan szép vagy – lágyult el.

– De anya!

Anya felnevetett.

– Egy kis lisztbe még nem halt bele senki.

Aladdin letörölte a fehér port az arcáról. Nem szerette volna, ha úgy néz

ki, mint egy bohóc.

Már elindult kifelé, mikor az anyja megállította.

– Láttad azóta azt a fiút, akiről meséltél? – kérdezte elkomolyodva.

Aladdin egyik lábáról a másikra állt. Nem akart a fiúról beszélni. Mert mi lesz, ha anya a tolvajt is szóba hozza? Akkor talán kénytelen lesz elmesélni, hogy a barátaival Matsnál jártak.

– Nem.

– Biztos? – kérdezte anya.

– Igen – bizonygatta Aladdin. – Délelőtt óta nem láttam.

– Mikor zokniban rohantál ki?

Aladdin elpirult és bólintott.

Szégyellte magát, mikor eszébe jutott, ahogy a hóban rohangált. Most már tényleg jobb lesz, ha lemegy egy villanykörtéért, mielőtt anya tovább feszegetné a témát.

Már épp fordult volna meg, mikor meglátta az újságot a pulton. A címdoldalon a menekülthajóról írtak. „Továbbra sincs kilátásban semmiféle megoldás”, így szólt a cím. De Aladdin figyelmét nem ez ragadta meg, hanem a mellette lévő cikk, amely „Az eltűnt ezüst” címet viselte.

Gyorsan tovább olvasott:

Idén lesz pontosan száz éve, hogy villám csapott Larsson ötvösmester műhelyébe Åhusben, az ezüstöt pedig ellopták. A kincsnek azóta sincs semmi nyoma. Úgy tűnik, örök rejtély marad, hogy ki lophatta el.

Aladdin nem tudta tovább olvasni a cikket, mert apa lépett a konyhába.

– Leya, a hármasszál halat kér, nem húsgolyót.

Kinyitotta a hűtőt, és bedugta a fejét. Anya odalépett, hogy segítsen. A hűtő előtt állva viccből lökdösni kezdték egymást. Már nem tűntek dühösnek. Apának volt egy különleges nevetése, amelyet csak olyankor használt, mikor anya a közelben volt. Billie egyszer azt mondta, hogy Aladdin szülei olyan szerelmesnek néznek ki. A fiú úgy gondolta, hogy ez jó dolog. Hogy a felnőttek ilyen sokáig szerelmesek tudnak maradni. Elvégre anya és apa már nagyon régóta ismerik egymást.

Annyira lefoglalta őket a hűtő, hogy észre se vették, mikor Aladdin kisompolygott a konyhából. Ez a Törökországba való visszaköltözés nyilván valami olyasmi, amit apa csak úgy mondott.

8.

Aladdin leszaladt a lépcsőn. A pinceajtónál habozott egy kicsit. Nem szeretett egyedül lemenni a pincébe. De mi más választása lehetne? Rohanjon fel a konyhába, és kérje meg anyát, hogy jöjjön le vele? Azt nem lehet. Ráadásul már elég nagyfiú ahhoz, hogy egyedül is le merjen menni a pincébe.

És egyébként is – mi baj érheti?

Kinyitotta a pinceajtót, és megindult lefelé a lépcsőn. Akkor jutott eszébe, hogy nem hozott zseblámpát. Lógott egy lámpa ugyan a plafonról odalent, de néha magától kialudt. Apa próbálta megjavítani, de nem sikerült neki. Azt találták hát ki, hogy zseblámpa nélkül nem mennek a pincébe.

A fenébe is!

Most menjen vissza annyi emeletet?

Aladdin a mennyezeti lámpára nézett. Eddig egész jól működik.

– Nem félhetek örökké – motyogta magának.

Azzal lelépett az utolsó lépcsőfokról.

Hol tartják tulajdonképpen az égőket? A pince nagy volt, és Aladdin óvatosan lépkedett a temérdek holmi között. Miért van ennyi cuccuk? Nem lenne egyszerűbb kidobni őket? Vagy odaadni valakinek, akinek szüksége lenne rá. Felesleges telezsúfolni a pincét olyasmivel, amit nem is használnak.

Ráadásul így, zsúfoltan még sötétebbnek tűnt a helyiség.

Csak elveszek egy izzót, aztán visszaszaladok – gondolta.

Megemelt két nagy ládát, mert úgy gondolta, ott lesznek a villanykörték. De nem ott voltak. Nem is a zsákokban, amelyek a földön feküdtek egy polc alatt.

Aladdin már épp félre akart tenni egy nagy ládát, hogy előbbre jusson, mikor hangot hallott maga mögül. Mintha valaki felfelé menne a lépcsőn. A láda kicsúszott a kezéből, és ő villámgyorsan megfordult.

Nem látott ott senkit.

– Hahó! – kiáltotta.

Senki sem válaszolt.

Néma csönd volt.

Aladdin megijedt. Ha megtalálná a villanykörtét, visszasiethetne a szobájába. Aztán egy jó darabig be sem teszi a lábát a pincébe.

Ismét felemelte a ládát, és arrébb tette. Lépett kettőt előre, és újabb dobozt rakott félre. Keze csúszott az izzadságtól, és még remegett is egy kicsit.

És lám! Egy nagy, falábakon álló tükör mögött ott volt a falipolc, amelyre anya többdoboznyi villanykörtét pakolt. Aladdin próbált nyújtózkodni a tükör mellől, de sajnos nem érte el. Tehát arrébb kell tennie a tükröt.

Most már sietnie kellett. Ezúttal biztos volt benne, hogy jól hallotta. Valaki járkál a lépcsőn. Valaki, aki talán még mindig itt van a pincében.

A tükör nagy volt, nehéz és poros. Aladdin megállt előtte. Könnyebb lesz megemelni a kereténél fogva. A tükör csikorgott a padlón, mikor arrébb húzta.

Végre! Most már menni fog. Kartávolságra volt az izzóktól.

Akkor nézett bele véletlenül a tükörbe, mikor le akarta emelni az egyik dobozt. Először csak magát látta. Aztán még egyszer odanézett, és érezte, hogy egy pillanatra megáll a szíve.

A rövidnadrágos fiú ott állt mögötte.

Aladdin felkiáltott.

Ebben a pillanatban a mennyezeti lámpa kialudt, és minden sötétségbe borult.

9.

A sötétség vastag takaróként borult Aladdin szemére. Semmit sem látott. Hallani is csak a saját ziháló légzését hallotta. Sosem félt még ennyire egész életében.

Mozdulatlanul állt a pince közepén, és csak várt. Anya és apa nemsokára hiányolni fogják, hogy vajon hová lett. Bárcsak sietnének!

A rövidnadrágos fiú meg sem mukkant. Mit csinálhat tulajdonképpen? Csak áll és őt nézi?

Aladdin szólásra nyitotta a száját, de a félelemtől mintha megbénultak volna a hangszálai. Megpróbált köhinteni egyet. Utána már meg tudott szólalni.

– Mit akarsz? – kérdezte halk, remegő hangon. – Ki vagy?

Senki sem válaszolt.

– Tudom, hogy ott vagy – szólt hangosabban. – Láttalak a tükörben.

Egész testében remegett, miközben megfordult a sötétben. Válasz továbbra sem érkezett.

Bárcsak magával hozta volna a zseblámpáját! Aladdin nagyokat nyelt. A sírás határán egyensúlyozott. Kinyújtotta a karját, de csak üres levegőt ért, senki sem állt előtte.

Meg sem mert mozdulni a sötétben. Mi lesz, ha megbotlik ebben a csomó holmiban, és megüti magát? Ekkor csattanás hallatszott a pince túlfeléből, Aladdin szíve pedig hevesen vert. A fiú bizonyára felborított valamit.

Aztán a lámpa pislogni kezdett, majd újra teljes fénnel világított. Aladdin annyira megkönnyebbült, hogy le kellett ülnie. Aztán gyorsan kihúzta magát, és körülnézett. A rövidnadrágos fiúnak nyoma veszett.

Aladdinnak elege lett. Összekapta magát, és felrohant a pincelépcsőn. Olyan gyorsan futott, hogy észre sem vette, hogy valaki ott áll a lépcsőn.

Riadtan felkiáltott, mikor nekifutott az illetőnek.

– Mit művelsz, Aladdin?

Csak apa volt az.

Aladdin annyira megörült neki, hogy nyomban átölelte.

– Én... – kezdte.

Aztán megállt. Mondja el? Apa talán azt hiszi majd, csak kitalálta az egészet.

Apa aggódón simogatta a hátát. Nem gyakran kapott ilyen hatalmas ölelést a fiától.

– Gyere, menjünk le és beszéljünk – tolt Aladdint a pince felé.

Sokkal jobb érzés volt így, hogy a lámpa égett, Aladdin pedig nem volt egyedül. Alaposan körülnézett, de a fiúnak nyoma se volt.

– Azt hittem, a rövidnadrágos fiút látom – mondta végül. – Tudod, azt, aki legutóbb az étterem előtt ácsorgott.

Apa megemelte a szemöldökét.

– Valóban? – kérdezte. – Anya átkutatta az egész tornyot, de nem találta meg a fiút. Talán később jött be?

Aladdin megremegett.

– Nagyon sápadt vagy – mondta az apja nyugtalanul. – Ennyire megijedtél?

Aladdin zavarodottan fészkelődött.

– Leginkább meglepődtem – motyogta.

– Hogy néz ki? – kérdezte apa, és karba tette a kezét. – Nem örülök neki kifejezetten, hogy itt ólálkodik, és embereket riogat.

Aladdin elgondolkodott.

– Sosem nevet, mikor meglátom. Szinte dühösnek néz ki. Rádásul furcsa ruhákban jár.

– Úgy érted, nem megfelelő ruhákat visel? Hogy túl hideg van a rövidnadrághoz és a pulóverhez?

Aladdin próbálta részletekbe menően felidézni, hogy néz ki a fiú. Ma nem pulóvert viselt, hanem kabátot. De nem is ezen akadt fenn.

– Nem megfelelő, hm – mondta. – Inkább úgy gondolom, hogy réginek tűnnek. Senki mást nem ismerek, aki ilyen holmikban járna.

Apa lassan bólintott. Mintha elgondolkodott volna valamin.

– Figyelj rám, és legközelebb, ha látod a srácot, hagyd békén.

Aladdin meglepődött. Elvégre nem ő kereste a kapcsolatot a fiúval. Épp ellenkezőleg. Az járt folyton a nyomában.

– Tudod – folytatta apa –, attól tartok, hogy a fiúnak nehéz sora van.

Talán túlságosan is nehéz. Lehet, hogy nincs se étele, se rendes ruhája. Az emberek, akiknek rosszul megy, néha butaságokat csinálnak. Nem akarom, hogy zúrbe keveredj. Ezért mondom, hogy kerüld el a fiút. Jobb, ha anya és én próbálunk meg segíteni neki.

De mégis hogyan? – gondolta Aladdin. És mivel? A fiú nem mond semmit, csak jön és megy, ahogy a kedve szottyan. Ráadásul Aladdin némi sértődöttséget érzett, mikor apa arról beszélt, hogy segíteni fog a fiún. Nem olyan régen még azt mondta, hogy olyan kevés pénzük van, hogy vissza kell költözzenek Törökországba. Akkor nyilván nem kifejezetten engedhetik meg maguknak, hogy segítsenek a rövidnadrágos fiún.

Apa körülnézett.

– Miért is jöttem le? – kérdezte nevetve.

Megvakarta a homlokát, mint mindig, mikor gondolkodott.

– Hát persze! Még több szalvétára lesz szükségünk. Akárhányszor valaki fizet és elmegy, máris újabb vendégek érkeznek.

Apa két másodperc alatt megtalálta a szalvétákat. Aladdinnak nem fért a fejébe, hogyan képesek a szülei bármit is megtalálni ebben a kuplerájban.

– Jó, hogy találkoztál Billie-vel és Simonával ma – tette hozzá. – Örülök, ha társaságod van, mikor anyával együtt annyit dolgozunk.

A szülei gyakran beszéltek arról, hogy rossz a lelkiismeretük, mert a fiuk olyan sokat van egyedül. Anya egyszer azt is mondta, sajnálja, hogy Aladdinnak nincs testvére. Ő meg egyetértett vele. Mert akkor legalább állandóan lenne társasága.

De másrésről meg – társasága volt így is. Billie-nek sem voltak testvérei. Ő volt Aladdin nővére, ha szüksége volt rá. Mint például ma este is.

Felvitték a villanykörtét és a szalvétákat. Aladdinnak még mindig remegett a lába, mikor arra gondolt, mennyire félt a sötétben. Mikor aztán egyedül maradt a szobájában, elgondolkodott azon, amit apa mondott. Hogy hagyja békén a fiút. De az nem olyan egyszerű, ha egyfolytában visszajön.

Aladdin az ételtolvajra gondolt. Mi van, ha tényleg Mats az? Akkor anya és apa nagyot csalódnának benne. Meg dühösek is lennének. És ha a rövidnadrágos fiú az? Akkor kevésbé lennének dühösek.

Leült az íróasztalához, és az egyik repülőmodellel kezdett babrálni. Talán Billie ráér átjönni, és akkor játszhatnának valamit. Hoznának ennivalót az étteremből, és a tévé előtt vacsoráznának. Letette a repülőt, és

a telefonért ment. De Billie nem vette fel. Tipikus. Kénytelen lesz másik barátot hívni.

Hosszú idő után először érezte, hogy nem akar egyedül lenni. Az egyetlen, amire gondolni tudott, hogy fogytán van a pénzük, és apa vissza akar költözni Törökországba. Érthetetlen. Még ha véletlenül mondta is. Aladdinnak muszáj kitalálnia valamit, hogy több pénzük legyen. Különben még a végén tényleg el kell költözniük Åhusból.

10.

Olvadt a hó, és a latyak mindent elborított. Aladdin előkereste a sárga gumicsizmáját, hogy legyen miben iskolába mennie hétfőn. A téli bakancs nem volt jó ilyen időben, túlságosan átázott.

Aladdin idejét sem tudta, mikor történt ennyi minden ugyanazon a hétvégén. Szinte azt hitte, álmódja az egészet. Jó érzés volt iskolába menni. Akkor talán minden olyan lesz, mint azelőtt.

Mikor az osztály összegyűlt, a tanárnőjük, Åsa, felvetett egy új témát, amellyel dolgozni fognak. A lakóhelyükről, Åhusról lesz szó.

– Túl keveset tudtok Åhusról – magyarázta. – Ezt nem hagyhatjuk ennyiben. Fontos, hogy az ember ismerje a lakhelyét.

Minden diáknak választania kell egy helyet vagy egy személyt, és többet megtudni róla, hangzott a feladat. Aztán egy rövid történetet kell írniuk a helyről vagy a személyről.

– Szeretném azt is, ha rövid összefoglalót tartanátok az osztálytársaitoknak.

Aladdin felsóhajtott. Egyetlen hely vagy személy sem jutott eszébe, amiről vagy akiről írni akarna.

– Élő embert kell választani, vagy lehet olyan is, aki már meghalt? – kérdezte valaki.

– Természetesen lehet írni olyanról is, aki már meghalt.

Aladdinon ez nem segített sokat. Majd otthon megkérdezi a szüleit, hátha akad valami jó ötletük.

Aztán eszébe jutott az újságcikk. Miről is szólt? Valami régen eltűnt ezüstről. Esetleg írhatna arról?

Åsa odalépett hozzá.

– Min gondolkodtál el ennyire, Aladdin?

A fiú habozott. Gyerekesnek tűnne, ha azt mondaná, az ezüstről akar írni? Még csak el sem olvasta rendesen a cikket.

– Hát... – kezdte lassan. – Kíváncsi vagyok arra az ötvösműhelyre. Ahonnan eltűnt az ezüst.

Legnagyobb meglepetésére Åsa arca felderült.

– Ragyogó ötlet! – mondta. – Ráadásul te laksz a víztoronyban.

Aladdinnak fogalma sem volt, mire céloz a tanárnő.

Åsa erre a homlokát ráncolta.

– Arra az ötvösre gondolsz, amelyikről a Kristianstadsbladetben írtak a minap?

– Igen, arra – mondta Aladdin némileg biztosabb hangon. – De nem olvastam még végig a cikket...

Åsa legyintett.

– Semmi probléma! Előkeressük. Nagyszerű lesz! Elvégre is az az ötvösműhely a ti telketeken feküdt, mielőtt felépítették volna a víztoronyt.

– A mi telkünkön? – képedt el Aladdin.

– Pontosan. De az már nagyon régen volt. Az az ötvös nagyon ügyes mesterember volt. Az egész megyéből hozzá járt mindenki ezüstholmit vásárolni.

Aladdin nem tudott erről.

– Mi történt vele? – kérdezte.

– Ezt neked kell kideríteni – mondta Åsa.

– De valamit csak tetszik tudni mondani? – makacskodott a fiú.

A tanárnő odaguggolt mellé.

– Rendben. Egy valamit elmesélek, de a többire neked kell rájönnöd. Megegyeztünk?

Aladdin bólintott.

– Jól van. A történet a következő: az ötvös, mint mondtam, nagyon értette a dolgát. Egyik éjszaka, miközben dolgozott, leszakadt az ég. Villám csapott a telkén álló fenyők egyikébe, és az rázuhant a műhelyére. Az ötvös megúsza, de kénytelen volt elmenekülni, mert rémesen szakadt az eső. Reggelre elvonult a vihar, ő pedig visszatért a műhelyhez. Meg akarta menteni az elraktározott ékszereket és tálakat. De vajon mi történt?

– Eltűntek? – kérdezte Aladdin.

– Pontosan – mondta Åsa. – Valaki ott járt éjszaka, és ellopott mindent. Az ötvösnek pedig nem volt elég pénze új ezüstre és szerszámokra. Megesküdött, hogy megtalálja, aki ellopta a dolgait, de végül nem sikerült neki.

– Tehát nem tudja senki, ki volt a tolvaj? – kérdezte Aladdin.

– Nem – jött a válasz. – A rendőrségnek megvoltak ugyan a gyanúsítottai, de mivel a lopott holmi sosem került elő, nem tehettek semmit.

Ása felállt.

– A történet többi darabját pedig neked kell megtalálnod.

Ráhunyorított a fiúra, és továbbment, hogy segítsen a többieknek.

Aladdin új erőre kapott, és listát írt a kiderítésre váró dolgokról. Először is elolvassa a cikket. Lassan, de biztosan megfogalmazódott egy új gondolat a fejében. Az ezüst ugyan nem arany, de azért mindenesetre elég sok pénzt ér, nem? Ez az iskolai projekt még akár haszonnal is járhat.

11.

Iskola után Aladdin találkozott Billie-vel a kikötőben. Ellenőrizni akarták, vajon még mindig be van-e fagyva a folyó. De nem volt. Az enyhe időjárás tönkretette a jeget.

– Kár – jegyezte meg Billie. – Olyan szívesen korcsolyáztam volna.

A korai óra ellenére már sötét volt odakint.

– Talán hétvégére befagy – reménykedett Aladdin.

A folyóparton ültek egy padon, Aladdin pedig beszámolt az új feladatáról. Tanítás után rögtön felhívta Billie-t.

– Király, hogy régen ötvösműhely volt a telketeken – mondta Billie. – Kíváncsi vagyok, hová lett az a sok ezüst, amit elloptak.

Erre Aladdin is nagyon kíváncsi volt.

A sapkája szúrta, ezért levette. A menekültek hajója kicsit arrébb horgonyzott. Aladdint érdekelte, hogy megy a soruk a rajta levőknek. Neki nem okozott problémát hajón aludni. A szüleivel minden nyáron kiköltöztek a lakóhajójukra a kikötőben. A következő nyár persze más lesz, most, hogy eladták a hajót.

– Olyan csendes vagy ma – állapította meg Billie.

Aladdin visszahúzta a sapkáját.

Mesélje el a lánynak, mennyire nyugtalan? Hogy kihallgatta a szülei beszélgetését, és attól fél, hogy itt kell hagynia Åhust?

Mély levegőt vett. Aztán kibuggyantak belőle a szavak.

– El kell mesélnem valamit. Gyere, elmegyünk a Percbe uzsonnázni.

A Perc nevű kávézó a város főterén állt. A tulajdonos pék szokott kenyeret szállítani Aladdinék éttermébe, ezért a fiú kapott néha ingyen uzsonnát.

Billie fahéjas csigát rendelt, Aladdin pedig csokis süteményt. Mikor a

fiú beszámolt a történekről, a lány elsírta magát.

– Rémes! – suttopta.

Erre aztán Aladdin is rázendített. A mellettük levő asztaltól néhány néni kíváncsian rájuk pillantott. A gyerekek erre gyorsan letörölték a könnyeiket.

– Semmi nem biztos Törökországgal kapcsolatban – piszkálgatta Aladdin a süteményét. – De rettenetes, hogy apának egyáltalán eszébe jutott. Nem tudtam... hogy ilyen rosszul állunk.

– De nem beszéltek veled? Nem kérdezték, te mit akarsz?

Aladdin a fejét rázta.

– Nem igazán értem – folytatta Billie. – Mármint hogy, ti egyáltalán törökök vagytok?

A fiú meglepetten pislogott.

– Micsoda? Hát persze! Vagyis, miért ne lennénk azok?

Billie lesütötte a szemét.

– Nagyon régóta laktok Åhusben. Annyira, hogy már nem is egyértelmű, hogy azok vagytok-e.

– Nem gondolkodom sokat azon, hogy török vagyok-e inkább, vagy svéd – magyarázta Aladdin. – Arra gondolok, hol akarok lakni, hol érzem magam otthon. És az itt van. Annak ellenére, hogy törökül beszélünk, és török rokonaink vannak.

– De vissza tudátok utazni egyáltalán? Azt hittem, apukádnak baja van a kormánnyal vagy mivel.

– Most már ott is minden más. Ezért tudunk Törökországban nyaralni, meg ilyesmi.

Néma csendben ültek egy darabig.

– Tűnt még el több étel azóta? – érdeklődött Billie végül.

Igen, sajnós. Aladdin észrevette, hogy anya és apa komolyan kezdenek dühösek lenni.

– Akkor viszont az lesz, amit Simona mondott. Az egyik hétvégén őrködni fogunk.

– Aha – motyogta Aladdin, és beleharapott a süteményébe.

Billie a nagy szomorúság közepette kuncogni kezdett.

– Csak nehogy úgy süljön el, mint a Mats utáni kémkedésünk.

– Az tényleg nem volt valami vicces – helyeselt Aladdin.

– De, egy kicsit – nevetett tovább a lány.

Aztán elkomolyodott.

– Viszont tényleg nem jó, hogy eltűnik az étel – tért vissza. – Különösen akkor nem, ha olyan kevés a pénzetek, hogy talán vissza kell költöznötök Törökországba. Tennünk kell valamit. Gyorsan.

– Tudom – mondta Aladdin. – És van is egy ötletem.

Billie nagyra nyitotta a szemét.

– Mesélj!

Aladdin tétovázott.

– Arra az ezüstre gondoltam, amiről beszéltem.

A lány meglepődött.

– Amelyik eltűnt a műhelyből?

– Igen.

– De hát az nem réges-régen tűnt el? – kérdezte csöndben.

– De – mondta Aladdin.

A fiú felforgatta az internetet az ötvösműhely után. Sajnos nem talált sok mindent. Még csak a cikket sem találta meg a Kristianstadsbladetben. Az ezüstnek száz éve nyomát se látták. Az ötvösnél ráadásul különösen sok ezüst volt aznap éjszaka, mikor a vihar lecsapott. Megrendelést kapott ugyanis egy csomó új ezüsthalmira az århusi templomtól. Aladdin nem értette ugyan, mire kellett ennyi ezüst, de többek között új keresztelőkutat kellett volna készítenie. Olyat, amiben a kisbabákat keresztelték.

Aladdin beszámolt az olvasottakról a barátnőjének.

– Hú! Akkor akár azt is lehetne mondani, hogy a tolvaj a templomtól lopott.

– Akár – bólintott Aladdin. – A lelkész és a többiek, akik a templomban dolgoztak, segítettek a keresésben. De nem került elő semmi. A templom még jutalmat is ígért annak, aki megtalálja. De senki sem jelentkezett. Mikor az ezüst eltűnt, számon kérték az ötvösön a pénzüket. Ugyanis előre fizettek. De az ötvösnek nem maradt egy fityingje sem.

Billie beleharapott a fahéjas csigába.

– Lehet, hogy ő maga vette el az ezüstöt – gondolkodott. – Aztán azt terjesztette, hogy valaki más volt.

– A rendőrség is ezt hitte elsőre – folytatta Aladdin. – De nem volt rá bizonyítékuk. Az ötvös pedig itt maradt Åhusben. Szegényen és magányosan élt. Biztos nem így cselekedett volna, ha ő a tolvaj. Akkor elköltözött volna máshova az ezüstjével. Vett volna egy házat, és fagylalton élt volna. Vagy máson.

– Senki mást nem gyanúsítottak?

– De. Csak az nem derült ki, hogy hívták az illető férfit vagy nőt.

– Nem is számít – állította Billie. – Az illető nyilván nem él örökké.

Így igaz. De Aladdin ennek ellenére tudni szeretne volna, hogy a rendőrség szerint ki vehette el az ezüstöt. Még ha meg is halt a tolvaj, biztos vannak leszármazottai. Mi van akkor, ha van egy áhusi család egy csomó ellopott ezüsttel a házában?

– El kéne mennünk beszélni valakivel a templomból – javasolta Billie. – Ők talán többet tudnak az ötvös ezüstjéről.

Aladdin mosolygott.

– Jössz te is?

– Naná!

– Akkor segítesz majd az iskolai fogalmazást is megírni? – viccelődött Aladdin.

– Sohanapján kiskedden! – tiltakozott Billie. – Csak a mókában akarok részt venni. A nyomozásban, meg ilyesmiben.

A kislány felnevetett.

– Vagy hogy gondoltad? Nem jöhetnek?

Aladdin nagyon felderült. Billie elég hamar az egyik legjobb barátja lett. Szíves-örömezt fogadta a segítségét a nyomozásban. Bárcsak ő is Aladdin iskolájába akarna járni! Annyira jó dolguk lenne együtt, ugyanabban az osztályban.

– Hogyne jöhetnél!

Billie elgondolkodott, aztán határozott hangon kijelentette:

– Úgy lesz, ahogy mondtad. Megpróbáljuk megtalálni az ezüstöt. Komolyan. Valahol meg kell legyen. Segítetek neked. Biztos sokat ér. Talán eladhatjátok, és akkor itt tudtok maradni Áhusben.

Aladdinnak gombóc lett a torkában, anélkül, hogy tudta volna, pontosan miért.

– Nem biztos, hogy megtarthatjuk az ezüstöt, ha meg is találjuk – krákolta.

– Az most mindegy. Ez úgysem derül ki, mielőtt elő nem kerítettük – mondta Billie, és az órájára pillantott. – Egy óra múlva otthon kell lennem. Addig pont el tudunk kanyarodni a templomhoz. Ha van kedved.

– Hogyne lenne! – állt fel Aladdin olyan hirtelen, hogy a széke felborult.

Muszáj tennie valamit, hogy anya és apa gondjai megszűnjenek. Az ezüst felkutatása jó kezdet lehet.

Nem került sok időbe elsétálni a templomhoz. Beszélgetve, nevetve vágta át a téren. Egyikük sem vette észre a zöld rövidnadrágot viselő fiút, aki az egyik ház sarka mögött állt. Követte őket a tekintetével, és bólintott, mikor látta, hogy a templom felé haladnak. Mikor bementek a templom kapuján, a fiú is átsétált a téren. Senki sem figyelt fel rá. És senki sem vette észre, mikor leült a templom lépcsőjére várakozni.

12.

A templomban meleg volt. Aladdin és Billie levették a sapkájukat, kesztyűjüket, és kigombolták a kabátjukat. Teljesen egyedül voltak. A lelkésznek se híre, se hamva.

– És most? – kérdezte Billie.

– Körülnézünk – jelentette ki Aladdin. – Valaki biztosan van itt.

Megkerülték a padokat, és hátra mentek, az oltárhoz. Billie leült a zongoraszékre.

– Ugye, te tudsz játszani? – kérdezte Aladdintól.

– Igen, de nem most.

– Miért nem?

– Mert ez nem a mi zongoránk. Mi van, ha jön valaki?

– Ugyan! – legyintett a lány, és felállt. – Gondolkodj fordítva. Ha játszol, talán előkerül valaki, aki tudja, hol a lelkész.

Aladdin körülnézett. Sehol senki. De legalább nincsenek itt kísértetek sem.

Kissé vonakodva ült le a zongorához.

– Mit játszok?

– Akármit. Valami szépet.

Valami szépet. Aladdin elkezdte apja egyik darabját játszani. Akkor játszott anyának, mikor összeházasodtak.

Alig ért hozzá a billentyűkhöz, máris felcsendült a zene, amely csak úgy visszhangzott az üres templomban.

– Jézus! – lepődött meg Aladdin, és abbahagyta a játékot.

Billie nevetett.

– Játssz tovább, én meg táncolok.

Aladdin megadta magát. Úgysem jött senki.

A zene betöltötte a templomot, és mindketten együtt ringatóztak rá. Billie kuncogva körbetáncolta a keresztelőkutat. Pár perc után annyira jól

érezte magát, hogy meg is feledkezett róla, hol van. Aladdin több dalt is tudott kívülről, így tovább játszott, Billie meg egyre bonyolultabb tánclépésekkel keringett. Nem telt bele sok idő, és fent állt a szószéken, karjait és lábait lengetve. Úgy nézett ki, mint egy marionett-bábu.

Hirtelen mély hang hallatszott.

– Hát itt aztán nagy a felfordulás!

Billie annyira megijedt, hogy majdnem leesett a szószékről. Aladdin azonnal abbahagyta a játékot, és felállt.

Egyikük sem vette észre a lelkészt, aki a templom egyik sarkából került elő, egy ajtó mögül. Hál'istennek nem tűnt dühösnek. Épp ellenkezőleg, mosolygott.

– Nagyon szépen játszol – mondta a fiúnak. – Egyszer eljöhetnél játszani az istentiszteletra. – Aztán a lányra nézett. – Te pedig táncolhatnál közben.

Billie elpirult. Aladdin remélte, hogy a lelkész csak ugratja őket. Kizárt, hogy egy csomó ember előtt játsszon.

– Senkit sem találtunk itt – mentegetőzött. – Mármost, azért jöttünk, hogy magával beszéljünk. De üresnek tűnt a templom.

– Így hát zongorázni kezdtetek – állapította meg a lelkész. – És igazatok is volt. Többeknek kéne bejönni, hogy megtöltsék a templomot egy kis örömmel.

A lelkész egyik gyerekről a másikra nézett.

– Azt mondtátok, azért jöttetek ide, hogy beszéljetelek velem. Miben segíthetek?

Nem volt olyan egyszerű elmagyarázni, de Aladdin azért megpróbálta. Beszámolt az iskolai feladatáról, és hogy mit derített ki az ötvösről.

– Vagy úgy – szólalt meg a lelkész. – Tehát a te szüleidé a Török a toronyban. Kiváló hely. Gyakran eszem ott.

Billie lelépdelt a szószékről, és megállt Aladdin mellett.

– Tetszett hallani már az ötvösről? – kérdezte.

– Hogyne hallottam volna! Nagyon sokat tudok mesélni róla. Szegény pára, eléggé próbára tette a sors.

A lelkész hirtelen elkomorult.

– De nem csak neki okozott gondokat az eltűnt ezüst. Gondolom, hallottátok, hogy az egyik falubelit vádolták a lopással?

Aladdin és Billie is bólintottak. De azt továbbra sem tudták, kiről van szó.

– Rémes kalamajka lett belőle. De figyeljetelek csak, most sajnos nem érek rá veletek beszélgetni. Elő kell készítenem egy temetést. Nem tudnátok holnap ugyanekkor visszajönni?

Dehogynem tudtak. Kifelé Aladdin rásandított a zongorára, és emlékezetébe véste, hogy muszáj lesz gyakorolnia.

Havazni kezdett. Nagy, súlyos pelyhek hullottak az égből, és fehér takaróként borították be a talajt. Aladdin a fejére ügyeskedte a sapkáját.

– Azt hiszem, ideje hazamennem – mondta Billie.

– Nekem is – válaszolt Aladdin.

Megbeszélték, hogy másnap ugyanebben az időben találkoznak a templom előtt. Billie integetve elszaladt, Aladdin pedig megindult a másik irányba.

Csak akkor vette észre a fiút a lépcsőn.

Aladdin mintha kővé vált volna. Sehol senki. Billie is átért már az úton, és bekanyarodott egy másik utcába.

A fiú néma csendben nézett rá. Mintha mérgesnek tűnne. Aladdinnak a félelemtől kiszáradt a szája. Meg sem mert moccani.

A fiú ekkor felállt és elindult.

Aladdin nem tudta, mi legyen. Csak az jutott az eszébe, mennyire félt a pincében. És most is. De a kíváncsisága győzött. Nekilódult, és a fiú után futott, aki eltűnt a templom egyik sarka mögött, bele a sötétségbe.

Aladdin megtorpant.

Sötétség.

Pont, mint a pincében.

A szíve megint ugyanolyan hevesen vert. Semmi kedve nem volt a sötét temetőben kergetőzni. Úgyis mindig ugyanaz a vége. A fiú eltűnik, ő pedig bottal ütheti a nyomát.

Lassan megfordult. Csak mikor visszaért a templom elé, akkor érezte úgy, hogy valami nem stimmel. Álldogált a félig olvadt hóban, és a lépcsőt nézte. Mi volt olyan különös?

Végül rájött. A hóban nem maradt nyom a fiú után. A lépcsőn sem, ahol ült, és az úton sem, amelyiken eltűnt a templom mögött. Aladdin nem hitt a szemének. Óvatosan lépkedett előre, és úgy vizsgálódott. Még a lélegzetét is visszafojtotta.

A saját nyomait remekül látta.

De a fiú után nem maradt semmi.

13.

Aznap este Aladdin szemére nem jött álom. Csak a fiúra tudott gondolni. Hogy sétálghat úgy a hóban, hogy nem látszik utána semmi?

Mikor már majdnem éjfél ütött az óra, feladta, és felkapcsolta a lámpát. Talán ha olvas egy kicsit, akkor könnyebben elalszik majd.

Akkor hallotta meg a hangot a lépcsőházban. Lépések hangja volt.

Aladdin teljesen ledermedt.

Visszatért az ételtolvaj!

Annyira megijedt, hogy a lámpát sem merte lekapcsolni, hogy visszafeküdjön az ágyba. Az egyetlen, amire gondolni tudott, hogy tolvaj settenkedik a lépcsőházban, és hogy a szobája ajtaját nem lehet kulcsra zárni. Anyáék már egy jó órája lefeküdtek. Mi lesz, ha történik vele valami, és a szülei meg se hallják?

Mozdulatlanul ült az ágyban. Olyan erősen vert a szíve, hogy még a füle is zúgott tőle.

Aztán meghallott egy halk hangot a lépcsőházból.

– Pedig annyira biztos voltam benne, hogy elfelejtettem bezárni a bejárati ajtót.

Apa hangja volt. Aztán újabb lépések hangját hallotta. Anyáét, természetesen.

– Pszt, felkelted Aladdint! – suttogta.

– Dehogysis – mondta apa, de ezúttal halkabban.

Aztán újra a nevét hallotta.

– Látszik a gyereken, hogy valami nagyon foglalkoztatja – mondta anya.

– Bizonyára az az ezüstdolog, amit a fejébe vett – vélekedett apa.

Amilyen halkán csak lehetett, Aladdin kimászott az ágyából, és az ajtó felé lopakodott.

– Nem csak az – mondta anya. – Szerintem az a menekült fiú, aki a

víztorony körül mászkál. Már napok óta nem említette. Talán barátok lettek, és rendszeresen találkoznak, csak nem akarja elmondani.

Micsoda? Anyának elment az esze? Mégis miért tartana ilyesmit titokban?

– Lehet – morfondírozott apa. – Mondjuk, semmi jelentősége. Azzal barátkozik, akivel akar. De ez nem vallana kifejezetten Aladdinra. Nem szokott titkolózni előttünk.

A lépcső megreccsent anya lába alatt.

– De mi titkolózunk előtte – mondta.

Aladdin gyomra összezsugorodott a félelemtől.

– Az anyagi gondjainkra gondolsz? – kérdezte apa. – Aladdin többet ért, mint ahogy hisszük. Ráadásul nyíltan beszélünk róla. Legalábbis részben.

– A Törökországba költözésre gondoltam – helyesbített anya. – Nem kéne szólnunk erről?

Aladdin érezte, ahogy a vér megfagy az ereiben. Már mindent elrendeztek volna? Tényleg meg tudják ezt tenni vele?

Apa válasza megnyugtatta.

– De hát nem döntöttünk el semmit. Felesleges szükségtelenül nyugtalanítani őt. Én pedig azt hittem, nem akarsz költözni. A minap nem úgy hangzott.

– Sokat gondolkodtam rajta – kezdte anya lassan. – Abban igazad van, hogy talán könnyebb lenne új éttermet nyitnunk az egyik turistaközpontban.

Anya mintha felfelé indult volna.

– De szívem szerint szívesebben maradnék Åhusben – tette még hozzá.

A hangja sírósnak tűnt, Aladdin pedig elszomorodott. Nyissa ki az ajtót, és számoljon be róla, hogy mindent hallott?

De valami visszatartotta. Ahogy elhárított az ajtótól, még hallotta, ahogy apa anyát vigasztalja.

– Leya, nem holnap kell költöznünk. Még van időnk jóra fordítani a dolgokat.

Azzal eltűntek az emeleten, és újra csönd borult a toronyra.

Aladdin visszament az ágyához, és állig betakarózott. Micsoda szerencse, hogy Billie nem aludt itt, mert akkor biztos mindketten megint elsírják magukat. Apa azt mondta, van még idő, de azt nem, hogy mennyi. Hirtelen még sürgősebbnek tűnt megtalálni az eltűnt ezüstöt.

Menni fog – nyugtatta magát Aladdin. – Nem számít, ha ezer éve tűnt is

el. Az ezüstöt elő kell keríteni. Bármilyen áron.

14.

Aladdin nem értette, hogyan, de végül mégis sikerült elaludnia. Talán mert jólesett, hogy anya azt mondta, nem akar elköltözni. Legalábbis, ha rajta múlik.

Másnap reggel megint hideg volt. Mintha az időjárás nem tudta volna elhatározni magát. Anya kötelezővé tette neki a dupla kesztyűt, úgy indult iskolába.

A tanárnő, Åsa, nagyon megörült, mikor beszámolt neki a templomban tett látogatásáról Billie-vel.

– Délután visszamegyünk – jelentette ki, és kihúzta magát.

– Izgalmas! – örült vele a tanárnő. – Egyébként, hoztam neked valamit.

Visszament a katedrához, és egy vékony könyvvel tért vissza.

– Íme – mondta, és átnyújtotta Aladdinnak.

A fiú homlokráncolva nézte.

– Miről szól? – kérdezte.

– Az ötvösmesterségről Svédországban. Tegnap találtam a könyvtárban. A te ötvösöd is benne van. Ha esetleg még többet akarnál megtudni róla.

A könyv nagyon könnyűnek tűnt.

Aladdin türelmetlenül várta, hogy véget érjen az iskola, és rohanhasson a templomhoz. Két óra volt még hátra addig. Åsa azt mondta, mindenki dolgozzon az Åhus-projekten. Akár el is olvashatná a fejezetet az ötvösről most rögtön. Biztos gyorsabban menne az idő.

Az ötvösmester magányos ember volt. Egész életét egy kis házban töltötte, amely kőhajításnyira állt a műhelytől. Nem volt családja. Mindig is a munka töltötte ki az életét. Azon az éjszakán, mikor a vihar kidöntötte a fenyőt a telkén, mindennek vége szakadt. Elpusztult a műhely, az ezüstnek nyoma veszett, pont, ahogy Aladdin már korábban is hallotta.

Elkerekedett a szeme, mikor tovább olvasott. Mert a könyv szerint az ötvös megörült, mikor elvesztette a munkáját. Dühös lett mindenre és

mindenkire, rosszindulattal viseltetett az emberek iránt. Végül egész Áhus rettegett tőle. Akkor megérkezett a rendőrség, és elvitték egy elmegyógyintézetbe. Ez amolyan kórházféle azoknak a furcsa embereknek, akik veszélyesek lehetnek magukra és másokra nézve is.

Ezek után senki sem hallott róla többé. Néhány évvel később meghalt a kórházban. A könyv szerint a kórházi ágyának matraca alatt egy csomó üzenetet találtak.

Aladdin gyorsan előhúzta a füzetét. Fel kell írnia, mit akar megkérdezni a lelkésztől. Amíg ezen a feladaton dolgozott, könnyebb volt nem gondolni a rossz dolgokra. Mint például arra, hogyan képes a rövidnadrágos fiú úgy közlekedni a hóban, hogy nem hagy nyomot maga után.

Roszul láttam – győzködte magát. Havazott és sötét volt, mikor kijöttünk a templomból, én pedig rosszul láttam.

Aztán folytatta a jegyzetelést.

Billie és Aladdin a templomlépcsőn találkoztak iskola után. A templom hatalmas, fekete árnyékként terebélyesedett a gyerekek fölé. Aladdin a rövidnadrágos fiút kémlelte, de ezúttal nem került elő.

– Kit keresel? – kérdezte Billie.

– Senkit – mondta Aladdin.

Nem akart beszámolni a lánynak arról, hogy megint látta a fiút.

Helyette inkább elmesélte, mit olvasott a tanárától kapott könyvben.

– Ez jól hangzik – örvendezett Billie. – Meg kell találnunk az ezüstöt, mégpedig gyorsan! Vagy más módot kell keresnünk a pénzszerzésre. Tényleg, azóta tűnt el még több étel?

– Nem – válaszolt Aladdin. – Legalábbis ma éjszaka nem.

– Talán véget ér az egész hajcihő – reménykedett a kislány.

– Talán.

Billie mosolygott.

– Tudod, mit ígértünk. Ha nem lesz jobb, Simona és én segítünk elkapni a tolvajt a hétvégén.

A tolvajt. Ha mégis a fiú viszi el a kaját, Aladdin nem szívesen nevezné tolvajnak.

– Talán nem is igazi tolvaj – mondta ki a gondolatát.

– Dehogynem! – állította Billie.

- Nem, hogyha azért veszi el az ételt, mert éhes.
- Most ezt hogy érted? Nem szabad lopni, akkor sem, ha éhes az ember!
- Hagyjuk – legyintett a fiú. – Gyere, menjünk be.

Kinyitották a templomajtót, és besurrantak. Aladdin hóna alatt ott volt a füzet a kérdésekkel. Leginkább a kórházi ágy alatt talált cetlik jártak a fejében.

„Orvar vette el az ezüstöt” – állt mindegyiken.

De ki az az Orvar?

15.

– Orvar az ötvös esküdt ellensége volt – mondta a lelkész.

Az oltár közelében lévő padban ültek egymás mellett mindhárman, középen a lelkész. Ezen a napon gyertyák égtek a falak mentén. Fényük különböző árnyalakat festett a fehér falakra. Árnyakat, amelyek már-már kísértetnek tűntek.

Aladdin akaratlanul is összerezzen.

– Az úgy volt – magyarázta a lelkész –, hogy Orvar és az ötvös ugyanabba a lányba voltak szerelmesek. Évekig jártak a nyomában, míg a lány végül elhatározta magát. Az ötvöshöz akart hozzámenni feleségül, nem Orvarhoz.

– De a könyv szerint az ötvös egyedül élt – szólt közbe Aladdin.

– Így igaz – folytatta a lelkész. – Vagyis, jobban mondva, egyedül maradt. Az esküvő előtti héten a barátnője megbetegedett, és meghalt, mielőtt összeházasodhattak volna.

– Ez szörnyű! – kiáltott fel Billie, és elhomályosult a szeme.

– Az – értett egyet a lelkész. – De az még szörnyűbb volt, hogy Orvar azt állította, az egész az ötvös hibája. Ha gondoskodott volna a lányról, nem halt volna meg. Ez persze csak gonosz pletyka volt. A lány tüdőgyulladásban halt meg, és erről nem az ötvös tehetett. De sem ő, sem Orvar nem tudták túltenni magukat a dolgon.

– És mi történt? – türelmetlenkedett Aladdin.

– Az ötvös és Orvar ellenségekké váltak – mesélte tovább a lelkész. – Orvar talált egy másik lányt, akit elvett feleségül, de az ötvös nem nősült meg soha. Mikor a műhely elpusztult, semmije sem maradt. Se szerelme, se munkája nem volt. Akkor betegedett meg a lelke, és került kórházba.

Ez a „megbetegedett a lelke” nem hangzott valami jól.

– Az ötvösön kívül más is gyanakodott arra, hogy Orvar vette el az ezüstöt? – kérdezte Billie.

– Hát hogyne – így a lelkész. – A rendőrségnek meggyőződése volt, hogy ő a tolvaj. De nem sikerült bebizonyítani. Az ezüst eltűnt, így Orvar nem tudták börtönbe csukni.

– Bár nekem úgy tűnik, megérdemelte volna – dörmögte Aladdin.

Dühöt érzett, ha Orvarra gondolt. Hogy ennyire keresztbe tett az ötvösnek.

A lelkész Aladdin vállára tette a kezét.

– Ne ítélj el Orvart olyan nagyon. Neki is kijutott a rémségekből.

– Meg is érdemelte! – motyogta Aladdin.

A lelkész szomorúan nézett.

– Az ötvös elvesztette a műhelyét – mondta. – De Orvar elvesztette az egész családját. Ha tényleg ő vette el az ezüstöt, megkapta méltó büntetését. Annak ellenére, hogy a rendőrség tehetetlennek bizonyult.

– Mi történt a családjával? – kérdezte Billie.

De Aladdin közbeszólt.

– És maga szerint? – kérdezte. – Orvar volt a tolvaj, vagy sem?

A lelkész felnevetett.

– Én meg honnan tudjam? – mondta. – Réges-régen történt mindez.

– Elképzelhető, hogy maga az ötvös tette? – kérdezősködött tovább Billie.

A lelkész lesütötte a szemét.

– Ezt nem tudhatjuk. Sosem találtak bizonyítékot Orvar ellen. Azt viszont tudjuk, hogy az ötvös gyűlölte őt. Talán ő maga vette el az ezüstöt, és rejtette el. Hogy aztán később az ellenségét okolhassa, és tönkretégye az életét. Talán az ötvös már azelőtt megőrült, hogy eltűnt volna az ezüst, de ez senkinek sem tűnt fel. Azok az emberek, akik nem teljesen érzik jól magukat, néha furcsa dolgokra vetemednek.

Csöndben ültek egy darabig.

Aladdin megpróbálta összefoglalni magában, mit tudtak meg a lelkésztől.

Az ezüsthöz nem jutottak közelebb. De úgy tűnt, jóformán biztosak lehetnek abban, hogy a tolvaj vagy Orvar volt, vagy maga az ötvös.

Orvar vagy az ötvös. Hogyan deríthetnék ki?

Aztán eszébe jutott Billie előbbi kérdése, amelyre még nem kapott választ.

– Azt tetszett mondani, Orvar elvesztette az egész családját. Hogyan?

– Orvar feleségül vett egy nőt a szomszéd faluból – kezdett az új

történetbe a lelkész. – Azt hiszem, Elvirának hívták. Két fiuk született. Egyik nap az asszony elküldte valamiért az idősebbik fiút. De az nem tért haza, mert meghalt egy balesetben. Akkor az anyja olyan szomorú lett, hogy elhagyta Orvart, és magával vitte a kisebbik fiút is. Sosem tértek vissza. Azt hiszem, az anyjához költözött Kristianstadba. Orvar pedig egyedül maradt Åhusben a kutyájával.

Billie a padon fekvő egyik zsoltároskönyvvvel babrált.

– Akkor mégsem volt teljesen egyedül – merengett. – Mármint, ha volt egy kutyája.

– Így is lehet nézni persze a dolgokat – bólintott a lelkész. – De ha az embernek egyszer volt egy felesége és gyerekei, akkor lehet, hogy már nem éri be egy kutyával.

A lelkész nyújtózkodott egyet a kemény padban.

– Nos, azt hiszem, nem maradt sok mesélnivalóm.

– Meg lehet tudni valakitől kicsit többet a nyomozásról? – tapogatózott Billie. – Egy öreg rendőrtől, aki maga is részt vett benne?

– Nem hiszem – mosolygott a lelkész. – Annak az illetőnek több mint százévesnek kéne lennie.

Felállt, de aztán hirtelen visszaült.

– Bár van valaki, akivel talán beszélhetnétek. Van egy idősebb hölgy, aki önkénteskedik a templomban az istentiszteletek alatt. Elsa a neve. Ő kezeli a templom régi iratait is, biztos szívesen mutat nektek képeket az ötvösről és Orvarról. Mit szóltok?

Aladdin és Billie is lelkesen bólintottak.

– Nagyszerű – szólt a lelkész. – Felhívom, és megkérdezem, mikor tud időt szakítani rátok. Jó lesz?

– Nagyon jó! – örvendezett Aladdin.

– Majd kereslek benneteket, ha beszéltem velem.

Ismét felállt, és talányosan elmosolyodott.

– Csak meg ne ijesszen benneteket a régi történeteivel! Hisz a kísértetekben meg más furcsaságokban. Ha pedig az Ezüstfiúról kezdene beszélni, ígérjétek meg, hogy nem figyeltek oda, mert szintiszta zagyvaság az egész.

– Ezüstfiú? – visszhangozta Aladdin meglepetten.

– Ez csak egy régi történet – tért ki a lelkész a válaszára elől.

– Miről? – makacskodott Aladdin.

A lelkész habozott.

– Egy másik gyerekről, aki szintén szívesen venné, ha előkerülne az ezüst – mondta végül. – Egy gyerekről, aki már nagyon régóta halott.

16.

A lelkész már aznap este telefonált. A néni, akivel beszélniük kell, éppen gyengélkedik, de jövő héten szívesen látja őket. Ez később volt, mint amiben Aladdin reménykedett, de hát ez van. Minden segítségre szükségük volt. Ráadásul szeretett volna többet megtudni az Ezüstfiúról is.

De akadt más is, amin gondolkodnia kellett. Megint eltűnt némi étel az étterem konyhájáról. Anya és apa azon tanakodtak, bekamerázzák-e a konyhát. De az időbe telik, talán egy egész hétbe is.

Aladdin már telefonált is Billie-nek és Simonának.

– Akkor a hétvégén – búcsúzott Simona. – Péntek este. Akkor majd jól megállítjuk az ételtolvajt!

A hangja magabiztosan csengett, mintha igazán egyszerű dolguk lenne. Csak Aladdin sajnós nem így gondolta.

Ennek ellenére várta a pénteket. Anya és apa egyfolytában dolgoztak, alig látta őket. Részben jó is volt ez így. Bizonyára túl leterheltek ahhoz, hogy a törökországi tervekkel foglalkozzanak.

Végre véget ért a hét, és beköszöntött a hétvége. Aladdin gyorsan befejezett egy repülőmodellt, míg a lányokra várt. Aztán lerohant a pincébe, hogy felhozza a vendégmatracokat. Ezúttal azonban békén hagyták. Senki sem ijesztette meg, míg odalent járt.

– Milyen szépen elrendeztél mindent! – örült meg anya, mikor elment a szobája előtt, és látta, hogy megágyaz.

Anya fáradtnak tűnt.

– Milyen remek, hogy ma este legalább lesz társaságod – mondta, és azzal továbbsietett.

Aladdin emlékezett még arra, milyen volt kiskorában. Apa és anya sosem dolgoztak ugyanazon az estén hétvégente. Egyikük mindig szabadnapos volt, és vele játszott. Elszomorodott, mikor erre gondolt. A dolgok úgy változtak meg, hogy észre sem vette.

Billie és Simona hat körül érkeztek, ahogy megbeszélték.

Simonán ott volt az elmaradhatatlan hátzísákja. Billie egy szövetsatyrot cipelt, megrakva könyvekkel. Minek hozott magával ilyesmit? Ezzel akarná leütni a tolvajt?

– Mikor szokott lecsapni az ételtolvaj? – kérdezte Billie.

– Én azt honnan tudhatnám? – érdeklődött Aladdin. – Ha tudnám, akkor már hetekkel ezelőtt elkaptuk volna.

– Jó, jó – sóhajtott Billie. – Csak megkérdeztem, hátha nem kell egész éjszaka fenn lennünk.

Hoztak maguknak ételt az étteremből, és a kanapén ülve ettek. Simona elmesélt egy vicces történetet az apukájáról. Billie nevetett, de Aladdin jóformán oda se figyelt. Csak arra várt, hogy elteljenek az órák, és ők megtegyék, amit elterveztek. Hétfvégén mindig fenn lehetett, ameddig csak akart, de a szülei biztos meglepődnének, ha egyáltalán le sem feküdné, hanem ébren lenne egész éjszaka.

– Persze, hogy lefekszünk – helyeselt Simona. – Különben nem bírunk ébren maradni.

– Hol kell őrködni? – kérdezte Billie. – Az étteremben?

Ezen már Aladdin is gondolkodott. Az étterem tízkor zárt. Tizenegyre a szülei kitakarítottak és elmosogattak. Akkorra már elfáradtak, és rögtön aludni mentek.

– Várnunk kell, míg anyáék elalszanak – mondta. – Aztán az őrnek fel kell lopakodnia az étterembe.

Aladdin azon gondolkodott, vajon véghez merik-e vinni a tervüket. Ki akarna órák hosszat egyedül ülni egy étteremben, a tolvajra várva?

Látta, hogy Billie is épp ezen gondolkozik. Simona fölényeskedett, mint mindig, de Aladdint érdekelte volna, akkor is ilyen lesz-e, mikor egyedül ücsörög a sötétben.

De ekkor eszébe jutott valami.

– Aludhatnánk odafent – ajánlotta. – Mindhárman. Mikor apa és anya már elmentek, felvisszük a matracokat az étterembe. Kettő alszik, egy pedig őrködik. Így senki sem marad egyedül.

Simona a magával hozott sípot forgatta. Az a fajta síp volt, ami a mentőmellényeken szokott lógni. Rettentő hangosan szólt.

– Az tuti, hogy meghalljuk, ha valaki belefúj ebbe.

Ez is egy pozitívum. Tök ciki lenne, ha egyikük fújná a sípot, és senki sem hallaná meg.

– Óvatosnak kell lennünk – figyelmeztette őket Aladdin. – Csak akkor szabad belefújni, ha holtbiztosak vagyunk benne, hogy a tolvaj itt jár. Ha anya és apa felkelnek, és itt találják minket, nagyon kiborulnak.

– De ha jön a tolvaj, akkor viszont fel kell őket ébreszteniük, ugye? – nyugtalankodott Billie.

– Persze, természetesen – nyugtatta meg a fiú. – De csakis akkor.

– És ha nem jön semmiféle tolvaj? – kérdezte Simona.

– Akkor csak annyi a dolgunk, hogy levisszük a matracokat, mielőtt anyáék felébrednek – ismertette Aladdin a teendőket.

Azzal hátradőlt a kanapén. Most már van egy tisztességes tervük minden eshetőségre.

– Sokat gondolkodtam azokon a gyerekeken, akik talán Mats pincéjében laknak – szólalt meg Simona kicsit később.

Aladdin viszont teljesen megfélekezett róluk. Annyi más gondolkodnivalója akadt, hogy a gyerekek kimentek a fejből.

– Miért gondoltál rájuk? – kérdezte Billie.

Simona a fejét rázta.

– Magam sem tudom. Talán arra, ahogy ültek a padlón. Meg a ruhájukra. Azon gondolkodom...

– Hogy? – sürgette Aladdin.

– Áh, semmi. Csak úgy gondoltam, magányosnak tűntek. De hagyjuk is. Itt az idő leleplezni az ételtolvajt!

Aznap este különösen sokáig nyitva volt az étterem. Már este tizenegy felé járt, mikor anya lejött elköszönni.

– Milyen otthonosan vagytok – mondta, mikor bekukkantott Aladdin szobájába.

Mindhárman pizsamában ültek az ágyaikon. Épp úgy, mintha lefekvéshez készülnének.

– Aha – motyogta Aladdin.

Anya homlokon puszilta, mint minden este.

– Ne maradjatok most már fenn sokáig.

Mikor visszament az étterembe, Aladdin szobájában csend maradt utána.

– Remélem, hamar elkészülnek a mosogatással – ásított Simona. – Tudniillik nagyon fáradt vagyok.

– Akkor aludj egyet – javasolta a fiú. – Majd Billie-vel felébresztünk, ha

itt az idő, és majd te örködhetsz első körben.

Így is lett. Csak éjfél körül bizonyosodtak meg arról, hogy Aladdin szülei alszanak. A biztonság kedvéért a fiú felopakodott a szobájukhoz hallgatózni.

– Alszanak – jelentette Billie-nek, mikor visszaért.

Felkeltették Simonát, és felcuccoltak az étterembe. Nem volt egyszerű a keskeny lépcsőházban matraccal, lepedővel és takaróval felszerelve manőverezni. Aladdinnak még századszorra is végigfutott a fején, hogy nem valami jó ötlet egész éjszaka örködni. Mi lesz, ha a szülei felfedezik őket? Vagy ha tényleg felbukkan a tolvaj? Kiment az erő a lábából, ha erre gondolt.

Végül felértek. Nehéz volt helyet találni a két matracnak. Több asztalt is arrébb kellett tolniuk, hogy elférjenek.

Furcsa érzés volt ennyi bútor között a földön feküdni.

– Csak apa a fejébe ne vegye, hogy feljön körülnézni az éjszaka közepén – suttogta Aladdin.

– Ki van zárva – súgta vissza Simona. – Nem hallottad, hogy horkolt, mikor eljöttünk az ajtajuk előtt?

– Most már nem fogsz elaludni? – kérdezte tőle Aladdin. – Ha elfáradsz, egyikünket fel kell keltened.

– Persze, hogy így lesz – válaszolt Simona.

– Kit keltesz először? – ült fel Billie.

– Téged. Aladdin meg majd az éjszaka végén örködik, és eldönti, mikor kell visszamennünk a szobájába.

Jó ötletnek tűnt. Fontos volt, hogy eltűnjenek az étteremből, mire a szülei felkelnek.

– Ugye nem félsz? – sziszegte Simona Billie-nek.

Aladdin a barátnőjére nézett, aki holtsápadtan ült a matracán.

– Csak egy kicsit – suttogta, és visszadőlt.

Mivel a nagy lámpát nem akarták felkapcsolni, zseblámpákkal felszerelve érkeztek. Mikor lekapcsolták őket, sötét lett a teremben. A tolvaj így majd nem veszi észre őket az asztalok mögött a padlón.

Úgy döntöttek, az ór az ajtó melletti sarokban ücsörög majd. Kis idő után megszokta a szemük a sötétet, és már ki tudták venni a bútorokat a homályban.

– Fel szabad kapcsolni a lámpát, hogy olvassak örködés közben? – érdeklődött Billie.

– Természetesen nem – jött Simona válasza. – Akkor a tolvaj egyből kiszúrja, hogy van valaki az étteremben.

– Tényleg – visszakozott Billie.

Szorosan becsukta a szemét, és megfordult a matracon. Simona elfoglalta a helyét a sarokban.

Aladdin éberen feküdt, forgolódott az ágynemű között. Sejthette volna, hogy nem fog tudni elaludni. Ez az egész ahhoz túlságosan is izgalmas volt.

Billie matraca felé pislogott. A lány már aludt, mélyeket lélegzett. Aladdin felsóhajtott. Simona irányából se hallott egy hangot sem. Remélhetőleg nem aludt el.

Felült, és az örök felé nézett, de nem látta őt. A matrac összenyomódott a talpa alatt, mikor felállt. Akkor meglátta Simonát, aki mozdulatlanul ült az ajtó mellett, és a lépcső felé nézett.

Aladdin megnyugodva feküdt vissza. Ha aludni nem is tud, legalább pihen egy kicsit. Különben nem tud ébren maradni majd, ha rá kerül a sor.

Alig gondolta végig ezt az egészet, és már aludt is.

17.

Aladdin nagyon mélyen aludt. Mintha előtte legalább ezer órán át ébren lett volna.

Billie rázta fel meglehetősen határozottsággal.

– Rajtad a sor! – suttogta.

Annyira álmos volt, hogy Aladdin éppenhogy felállt, a kislány már be is feküdt a helyére.

– Láttál valamit? – suttogta.

– Semmit a világon, és Simona sem.

– De nem aludtál el?

Billie megsértődött.

– Hát persze, hogy nem!

Aztán gondolkodott egy kicsit.

– De nagyon ijesztő egyedül lenni a sötétben. Még szerencse, hogy úgy döntöttünk, itt alszunk az étteremben. Különben inkább hazamentem volna.

Aztán letette a fejét, és már aludt is.

Aladdin beült a sarokba. A víztorony tetejéből, ahol az étterem is helyet kapott, be lehetett látni az egész várost. Majdnem minden házban sötét volt. Mindenki alszik. Kivéve őt. Tényleg olyan volt, ahogy azt Billie mondta. Egyedül érzi magát az ember a társaság ellenére is.

Akaratlanul is a rövidnadrágos fiúra gondolt, és arra, hogy mit művel. Mások pincéjében bujkál. Miért? Mit akar? Nem képes felfogni, hogy ezt így nem lehet?

Aladdin lejjebb csúszott a falnál, hogy félig szinte feküdt. Csönd volt, és nyugalom. Vagyis hát, csönd annyira nem. Egyfolytában hangokat hallott. A hűtőszekrényt a konyhában, az odakint zúgó szelet. Felhúzta és átkarolta a térdét. Nem tudta eldönteni, tényleg akarja-e, hogy a tolvaj felbukkanjon. A síp ott lógott a nyakában. Ha valaki mégis felbukkan, ő teljes erejével belefúj majd.

Bár próbálta tartani magát, mégis egyre fáradtabb lett. A sötétség és a csend sem volt épp élénkítő hatással rá. Az egyetlen, ami ébren tartotta, a félelem volt. Többször is azon kapta magát, hogy lehunyja a szemét. Akárhányszor valami hangot hallott, összerезzent.

– Muszáj, muszáj, muszáj ébren maradni! – suttogta maga elé. – Nem alhatok el.

De végül képtelen volt megnyerni a küzdelmet a fáradtság ellen. Bár feszült volt, akár egy hegedűhúr, nyakában a síppal, a falnak dőlve elaludt.

Álmában valami hangot hallott. Halk hangot, és csak egy pillanatra. Aztán újra. Továbbra is halkan, de mintha közelebről szólna. Úgy vélte, a lépcső felől jön. Igen, a lépcső felől. Tisztán kivehető lépések hangja volt.

Bár aludt, próbálta megmarkolni a sípot.

Muszáj felébredned! – gondolta. – Ébresztő, Aladdin!

Olyan halk lépések voltak, hogy kizártnak érezte, hogy a nagydarab Mats érkezzen.

A fiú már azt se tudta, ébren van-e vagy álmodik, de a félelemtől kirázta a hideg.

Tényleg áll valaki az ajtóban?

Aladdin csak pislogott.

Igen, állt ott valaki.

A rövidnadrágos fiú.

Állt, és őt nézte.

Pontosan ugyanabban a ruhában volt, amiben az első két alkalommal is, mikor Aladdin meglátta. Zöld rövidnadrág, csíkos pulóver. Térdzokni és bakancs.

A fiú lesütötte a szemét. Szomorúnak tűnt.

Aladdin szíve hevesen vert.

A fiú ekkor végre megszólalt.

– Segítened kell nekem – suttogta. – Meg kell találnod a műhelyből eltűnt ezüstöt.

Aladdin csak a száját tátotta.

Egy hang sem jött ki a torkán.

– Meg kell találnod az ezüstöt – ismételte meg a fiú. – Beszélj Ellával. Ő tudja.

Azzal eltűnt.

Pont olyan gyorsan, ahogy jött.

A következő pillanatban arra ébredt, hogy Simona lökdösi.

– Te vagy a világ leghasznavehetetlenebb őre! – morogta.

Billie a matracok között cikázott, próbált mindent összeszedni.

– Sietnünk kell lefelé – magyarázta. – Gyorsan, mielőtt a szüleid felébrednek!

Aladdin jóformán azt sem értette, hol van. Aztán eszébe jutott az egész tervük, és villámgyorsan talpra állt. A fiúról álmodott. Mit mondott? Az ezüstről beszélt. Meg valakiről, akit Ellának hívnak.

– Az étel – motyogta.

– Már ellenőriztük – intette le Billie. – Minden megvan.

Aladdin megkönnyebbült. Szörnyen röstellte, hogy elaludt. Néma csöndben vitték vissza a matracokat és az ágyneműt.

Aladdin csak az álmra tudott gondolni. Anya azt mondta, hogy az ember olyasmiről álmodik, amivel foglalkozik vagy amire gondol. Ezt figyelembe véve nem tűnt olyan különösnek, hogy Aladdin az ezüstről és a fiúról álmodott.

De mi ez az Ella-dolog? Miért álmodott róla?

És honnan olyan ismerős ez a név?

18.

Reggeli után Billie és Simona hazamentek.

– Fáradtnak tűntök – jegyezte meg anya, mikor a kabátjukat vették. – Nem aludtatok jól?

Egymásra néztek, és kuncogtak. Nem, nem aludtak jól. Billie és Simona pedig azóta is a fiút cikizték, hogy elaludt.

– Egyikünk sem – mondta Simona.

Aladdinnak nem volt jó kifogása. Egész egyszerűen nem tudott ébren maradni.

Az álmáról viszont, amelyben a rövidnadrágos fiú végre megszólalt, és segítséget kért, nem számolt be senkinek.

A fejét rázta. Az álom csak álom, nem több. Az egyetlen, ami megragadt benne, hogy a fiú egy bizonyos Ellát említett.

A lányok távozása után kulcsra zárta az ajtót. Általában nyitva hagyták a bejárati ajtót napközben, de Aladdin most nem akarta ezt.

Mikor felfelé ment a szobájába, akkor esett le a tantusz. Ella volt az a néni, aki segített neki és Billie-nek, mikor kísértetekre vadásztak Billie-ék házában. Ella néni öreg volt, és nagyon régóta Åhusben élt. Aladdin fellélegezhetett. Nem is olyan furcsa, hogy pont ez a név tűnt fel az álmában. Különösen azután nem, hogy azon gondolkodott, vajon a fiú szellem-e. Ella néni igazi pletykafészek volt, aki hitt a szellemekben és az elkárhozott lelkekben.

Aladdin leült a kanapéra, és az egyik repülőjével babrált, mikor anya félbeszakította a játékát.

– Képzeld, ma éjjel nem tűnt el étel!

– Tök jó.

– Ki tudja – merengett anya –, talán aki elvette az ételt, végre jóllakott.

Aztán a fiára kacsintott.

– Talán – bólintott Aladdin.

A tolvaj az elmúlt hét minden napján lopott. Miért nem jött pont azon az estén, mikor Aladdin a barátaival őrködött az étteremben?

Vagy lehet, hogy jött? Anélkül, hogy észrevettek volna bármit is? Lehet, hogy ott járt, míg Aladdin aludt, de aztán sarkon fordult, mikor észrevette, hogy nincs egyedül. Vagy a rövidnadrágos fiú a tolvaj? Lehet, hogy Aladdin mégsem álmodott?

Apa is bejött a szobába.

– Hátha fordul a kocka – reménykedett ő is.

Aladdin a szüleire nézett. Mindketten nagyon fáradtnak tűntek. Ennyire sokat dolgoztak volna a múlt héten? Hirtelen nagyon egyedül érezte magát. Miért nem mesélik el neki, hogy állnak? Sokkal rosszabb, ha csak úgy találgat.

– Ma csináljunk valamit közösen! Mindhárman együtt – mondta anya. – Mit szóltok? Mit legyen az?

Aladdin annyira fáradt volt, hogy majdnem elaludt. Meg kellett erőltetnie magát, hogy boldognak tűnjön, de nem ment valami fényesen.

– De Aladdin, csak nem vagy beteg? – kérdezte apa nyugtalanul, és a homlokára tette a kezét.

A fiú kibújt a keze alól.

– Persze, hogy nem – tiltakozott. – Én is valami közöset akarok csinálni.

– Leautózhathánk Kivikbe – javasolta anya. – Van ott egy remek szánkódomb.

– Pompás ötlet! – örült meg apa. – És ott meg is ebédelhetünk.

A szánkózás volt körülbelül az utolsó dolog, amire Aladdin jelenleg vágyott. Másrésztől nagyon szívesen elment volna kellő távolságba a víztoronytól és az étteremtől. A szülei is így érezhettek, mert mind a ketten nagyon sietősen készülődtek. Pár perccel később már bent ültek az autóban. Apa bekapcsolta a rádiót, anya kihajtott a parkolóból. A hírekben a menekülthajóról magyaráztak.

– Ehhez most nincs türelmem – jelentette ki apa, és kikapcsolta a rádiót.

Aladdin hátradőlt az ülésben. Az autóban igazán pihenhet egyet. Akkor frissebb lesz, mikor megérkeznek. Mikor kihajtottak a főútra, gépiesen visszanézett a toronyra. Egyből gombócot érzett a torkában. A lépcsőn ott állt a fiú dzsekiben és rövidnadrágban, és az autójuk után nézett. Aladdin már épp szólni akart a szüleinek, mikor meglátott még valamit, amitől elállt a szava.

A fiú sírt.

Sötét lett, mire hazaértek Kivikból. Anya és apa teljesen felvillanyozódtak, beszélgettek és nevettek. Aladdin is boldogabb lett. Szép napjuk volt.

A lépcsőn persze nem állt senki, mikor kiszálltak a kocsiból. A fiú nem maradhatott ott sokáig. Milyen szerencse, hogy nem szólt a szüleinek!

– Most aztán alaposan megéheztem! – sietett anya a konyha felé. – Ma este valami nagyon finomat eszünk.

Apa eltűnt a pincében. Alig egy perc múlva már vissza is tért. Aladdin le se tudta venni a cipőjét ennyi idő alatt.

– Nahát! – kiáltotta. – Gyere, mutatok valamit.

Jóformán lecibálta a fiút a pincébe.

– Hogy ez eddig nem jutott az eszembe! – méltatlankodott.

Végigment a pincén, az egyik főfal felé. Az egyik régi könyvespolc mögül egy ajtó kandikált ki. Aladdin nem tudta felidézni, hogy látta-e már korábban.

– Vészkijárat – mondta apa. – Mindig is azt hittem, hogy olyan régi és rozsdás, hogy ki sem lehet nyitni. De figyelj csak, mi történt, mikor megrángattam a kilincset!

Megmutatta, és az ajtó kinyílt.

– Gondolod, hogy a tolvaj ezen az úton jött be? – kérdezte Aladdin.

– Minden bizonnyal.

– De nem lehet rendesen kinyitni az ajtót, útban van a könyvespolc. Akkor pedig meglehetősen kicsi tolvajjal kell számolnunk.

– Pontosan – bólintott apa. – Mit gondolsz? A fiú, akit láttál, be tud jönni ezen az ajtón?

Aladdin az ajtónyílást méregette, és megborzongott a beáramló hideg levegőben.

Aztán lassan bólintott.

– Szerintem igen – mondta halkan.

Miért érezte úgy, hogy elárulja a fiút, aki, lehet, hogy csak éhes.

– Jól van – mondta apa. – Teszek róla, hogy az ajtó mostantól fogva rendesen be legyen zárva.

Aladdinra pillantott.

– Ne aggódj a srác miatt. Ma este kiteszünk neki egy szatyorban ételt. Akkor meglátjuk, hogy elveszi-e, és véget érnek-e végre az éjszakai látogatások.

Aladdin megnyugodott. A szatyornyi étel jól hangzott.

Már csak ki kell várni, hogy kell-e valakinek.

19.

Kellett. Az ennivaló, amelyet apa kitett a lépcsőre, reggelre eltűnt. Anya arra a következtetésre jutott, hogy biztos a rövidnadrágos fiú vette el. Úgy döntöttek, a továbbiakban is tesznek ki neki ételt. Legalábbis addig, míg a menekültek itt vannak a hajón.

Az újságok egyre többet cikkeztek a menekültek hajójáról. Az emberek kezdtek háborogni, hogy még mindig itt van. Aladdin nem értette. A menekültek elvégre nem csinálnak semmit. Csak ülnek a hajón, és arra várnak, hogy Svédországban maradhassanak. Az iskolában megtudta, hogy a menekültek Szíriából érkeztek. Ása, a tanáruk, elmagyarázta, hogy teherautón keltek át egész Európán, aztán a Balti-tengeren keresztül, hajóval jöttek Åhusbe. Azért utaztak volna ennyit, hogy aztán simán hazaküldjék őket? Aladdinnak sehogy sem fért a fejébe.

– Akkor egy problémával kevesebb – mondta apa a harmadik este, mikor ételt tett ki.

Szomorúan nézett anyára.

Aladdin is így gondolkodott. Természetesen nagyszerű, hogy már nem jár éjszakánként az ételtolvaj, de ez korántsem elegendő. Ahhoz nem, hogy az étterem jól menjen. Ezt még Aladdin is megértette.

Hétfő este telefonált a lelkész. A néni, akivel találkozójuk lesz, jobban van. Aladdin megörült ennek. Annak az ezüstnek elő kell kerülnie! Talán a néni tudja, hol keresse. A lelkész azt javasolta, találkozzanak a Perecben másnap. Az idős nőnél ott lesznek a fényképek, ahogy megbeszélték. Aladdin szerint ez remekül hangzott. Akkor biztos Billie is el tud jönni vele. De mielőtt letette volna, eszébe jutott valami.

– Tessék várni! – mondta a lelkésznek. – Hogy hívják a nénit? Elsa, ugye?

– Nem, nem Elsa – válaszolt a lelkész. – De lehet, hogy rosszul mondtam, mert a kántorunkat Elsának hívják. Ella a neve.

Aladdin majdnem leejtette a telefont.

– Ella? – suttogta.

– Pontosan. Ráadásul biztos volt benne, hogy már találkozott veletek korábban. Lehetséges ez?

Aladdin nagyot nyelt.

– Lehetséges bizony – mondta halkán.

Minden úgy alakult, ahogy a fiú megmondta álmában.

„Beszélj Ellával. Ő tudja.”

Mikor már Aladdin azt hitte, a dolgok kezdenek jól alakulni, minden azonnal rosszabb lett. Sokkal rosszabb.

Megmosta a fogát, és lefekvéshez készülődött. Az étteremből általában mindig hangok szűrődtek fel, de aznap este szokatlanul csendes volt a torony.

Apa az ágyán ülve várt rá, mikor visszaért a fürdőszobából.

– Szia! – lepődött meg a fiú. – Történt valami?

Apa mosolygott, bár Aladdin látta rajta, hogy aggasztja valami. Nem is válaszolt rögtön a kérdésére. Helyette inkább visszakérdezett.

– Jó napod volt az iskolában? Nem láttalak egész délután.

Mintha bizony Aladdin lett volna elfoglalva iskola után annyi mindennel, és nem apa!

– A projektünkön dolgoztunk. Az eltűnt ezüstről szóló történetet írtam – mondta.

Apa bólintott, mintha elgondolkodott volna azon, amit a fiú mondott.

– Jól hangzik – szólalt meg végül.

Furcsán csengett a hangja.

– Történt valami? – kérdezett rá a fiú újra.

Odaült az apja mellé.

Apa az állát simogatta. Ez nem jó jel. Olyankor csinálta ezt, mikor valami nyugtalanította.

– Igen – sóhajtott mélyet. – Sajnos igen. Nagyapád megbetegedett. Muszáj Törökországba utaznom, már ma este. Koppenhágából repülök éjjél körül.

Aladdin elsápadt. Nagyon szerette a nagypapát.

– Mennyire beteg?

Apa szomorúan nézett.

– Attól tartok, nagyon.

Aladdin dühbe gurult.

– De hát nem is öreg!

Apa elmosolyodott.

– Nagypapa néhány hét múlva tölti be a nyolcvanegyét, szóval elég idős már. Különösen, ha az embernek olyan sors jutott, mint az övé.

Aladdin ezt persze tudta, de azért nagyon elszomorodott. És dühös is volt. Csak azt nem tudta, kire.

– Mikor jössz vissza?

– Remélhetőleg a jövő héten. Elintéztem, hogy anyának legyen segítsége az étteremben, míg távol vagyok.

Aladdin apa mellé kuporodott.

– Veled akarok menni – mondta.

– Nem lehet. Most nem. Iskolába kell menned.

– De ha nagypapa meghal...

Aladdin nem mondta tovább, a sírás már így is szorongatta a torkát.

– Ha nagypapa annyira rosszul lesz, hogy az is elképzelhető, hogy meghal, ígérem, jöhetsz.

Megsimogatta a fia hátát.

– Ha pedig nagymama egyedül maradt, ideköltözhetsz hozzánk – suttogta Aladdin halkán.

Érezte, hogy apa megfeszül.

– Nagymama túlságosan is szereti Törökországot ahhoz, hogy ide akarjon költözni. Ráadásul a rokonság többi része is ott lakik, nem itt. De kedves tőled, hogy így gondolsz.

Ott és nem itt. Hogy lehet ez ekkora különbség?

Apa megköszöri a torkát.

– Lenne itt még valami.

Aladdin összegömbölyödött. Sejtette, mi következik.

– Olyasmi, amiről anya és én már beszélünk egy ideje – kezdte apa óvatosan. – Hogy már nem megy olyan jól a dolgunk, mint azelőtt.

Mintha Aladdin fülei felmondták volna a szolgálatot. Nem is hallotta, mit mond apa. Egy könyv feküdt a padlón, és ő le nem vette róla a szemét. Apa hangja nem adta fel, de a fiú csak a könyvet nézte. Nem akarta meghallani, miről beszél apa. És azt sem akarta bevallani, hogy hallgatózott.

Végül feladta, és csak hallgatta, hogy az apja beszél tovább.

– Így anya és én azon morfondíroztunk, hogy talán jobb lenne a családnak, ha visszaköltöznénk Törökországba – mondta. – Lehetne kísérleti jelleggel, hogy kiderítsük, milyen érzés. Elvégre Svédország itt marad. Ha meggondolnánk magunkat.

Mikor Aladdin továbbra is hallgatott, apa folytatta.

– Ez esetben nem Ankarába költöznénk vissza, hanem az egyik tengerparti városba. Tudod, hogy a svédek mennyire szeretnek Törökországban nyaralni. Remek lehetőségeink lennének éttermet és szállodát is nyitni. Igazi... kaland lenne. Az egész családnak.

Aladdinnak végre sikerült elszakadnia a könyvtől.

– Nem akarok kalandot. Itt akarok maradni.

Ezúttal apán volt a sor, hogy elfordítsa a tekintetét.

– Ezt persze megértem – mondta halkán. – De jó életet akarok magunknak, Aladdin. Mindhármunknak. És itt...

Fáradtan intett.

– A dolgok változnak. Åhus és a lakosai is. Ott van az a cécó a menekülthajó körül is, példának okáért.

Aladdinnak elkerekedett a szeme.

– A menekülthajónak semmi köze hozzánk – jelentette ki.

– Van is, meg nincs is – helyesbített apa. – Sok itt lakót nagyon felzaklatott a dolog, és úgy vélik, a hajó utasainak legjobb volna hazamennie. Míg mások, mint például te és én, ellátjuk őket étellel.

Aladdin kihúzta magát.

– De akkor meg aztán pláne itt kell maradnunk! – dühöngött. – Gondolj bele, ha mindenki, aki szívesen osztokodik, csak úgy lelépne!

Apa felnevetett.

– Majd beszélünk erről még – mondta. – Most mennem kell pakolni.

Felállt, és ott hagyta Aladdint egyedül a szobában.

Sosem megyek el innen! – füstölgött a fiú magában. – Sosem!

És tett egy ígéretet saját magának. Minden erejét latba vetve küzdeni fog azért, hogy Åhusben maradhassanak.

20.

A víztorony üresnek tűnt apa nélkül. Anya és az egyik barátnője látták el az éttermet. Aladdin iskolába járt, mint mindig. De alig várta a délutánt, hogy Ellával találkozhasson. Az idő kezdett szorítani. Az ezüstöt mindenáron elő kell keríteni. Ha nem is tarthatják meg, talán megtalálói jutalom jár nekik érte. Az újság is biztos megírja majd, és akkor még többen jönnek enni az éttermükbe. A több vendég több pénzt jelent.

Fahéjillat terjengett a konyhában, mikor Aladdin hazaért az iskolából. Anya darált húst kevergetett egy tálban, Mats pedig mosogatott.

Anyán mintha eluralkodott volna a stressz.

– Telefonált apa? – kérdezte Aladdin.

– Igen, minden rendben. Üdvözl.

– Hogy van nagypapa?

– Nem jól. De mégsem annyira rosszul, mint ahogy nagymama beállította.

Aladdin nem tudta, hogy ez pontosan mit jelenthet. Tehát nagypapa beteg, de nem nagyon beteg.

Odaállt az anyja mellé.

– Mondott valamit a Törökországba költözésről?

Anya tekintete elvándorolt.

– Nem. De szívem, erről most nem érünk rá beszélni.

Fogta a darált húsos tálát, és a tűzhelyhez vitte. Aladdin csöndben állt mögötte. Ha Törökországba költöznek, talán anyáék kevesebbet fognak dolgozni. Az ilyen napokon Aladdin mindig azt kívánta, bár átlagos munkájuk lenne.

– Billie és én találkozunk egy nénivel délután az ezüstrrel kapcsolatban. Vacsorára itthon leszek.

– Biztos jó lesz! – biztatta anya.

– Aha. Ha megtaláljuk az ezüstöt, talán jár nekünk némi jutalom.

– Az kellemes!

Aladdin anyára nézett, aki háttal állt neki. Mi az, hogy az kellemes? Egyáltalán, odafigyel rá?

– Vettem egy minidisznót – próbálkozott tovább.

Semmi reakció.

– Remekül hangzik! – kontrázott anya. – Folytathatnánk a beszélgetést holnap?

Aladdin nem válaszolt, csak kiment a konyhából, be a szobájába. Nem akart semmiféle disznót. Az egyetlen, amit akart, hogy minden olyan legyen, mint azelőtt.

A járda szinte kongott az ürességtől, mikor Billie és Aladdin a Perc felé lépkedtek. A fiú néha szerette volna, ha Åhus kicsit nagyobb lenne. Akkor talán egy bevásárlóutcánál többel büszkélkedhetnének.

Aladdin és Billie csúszkáltak a hóban. Rég volt már, hogy Ellával találkoztak. Aladdin csak az érzésre emlékezett, mikor a szakadó esőben kibicikliztek hozzá. A macskái féltek a vihartól, és elbújtak az asztal alá. Aladdin leginkább idegesnek érezte magát.

A Köpmannagatan közepén jártak, mikor meghallották a szirénázást. Két rendőrautó hajtott el mellettük padlógázzal.

– Vajon hová mehetnek? – nézett Billie az autók után.

Egy járókelő meghallotta a lány kérdését.

– Azt mondják, kigyulladt a menekülthajó.

Aladdin és Billie megálltak.

– Akkor nem a tűzoltóságnak kéne jönnie? – kérdezte a fiú.

Ugyanabban a pillanatban meghallották a nagy, piros autók szirénáját is. Aladdin befogta a fülét.

– Ijesztő – mondta Billie, mikor az autók eltűntek a kikötő felé.

Aladdinon viszont úrrá lett a kíváncsiság.

– Gyere, nézzük meg! – mondta, és azzal futásnak eredt a kikötő irányába.

– De nem érünk rá! – kiabálta Billie mögötte.

– Dehogynem, ha sietünk!

Nem került túl sok időbe lefutni a kikötőbe, a menekülthajóhoz.

A járókelőnek igaza volt. A hajó füstölt, de lángokat nem láttak. Néhány kíváncsi ember állt a rakparton és nézelődött.

– Mi történt? – kérdezte Aladdin egy lánytól.

– Az egyik kályha tönkrement és kigyulladt. De úgy fest, minden rendben. Senki nem sérült meg.

A rakparton kicsivel arrébb egy embercsoport álldogált. Aladdin úgy tippelte, ők a menekültek.

Szomorúan nézték a füstöt. Hová mennek, ha nem tudnak többé a hajón lakni?

Aladdin látta, hogy sok köztük a gyerek. Gyorsan végignézett rajtuk, nincs-e valamelyikükön rövidnadrág. De az ott állók közül egyikén sem az volt.

– Gyere! – cibálta meg Billie a karját.

Ugyanazon az úton sétáltak vissza a Köpmannagatanra. A hó alatt minden épület egyformának látszott. Aladdin azon gondolkodott, milyen lehet nem ismerni a havat.

A Perc dugig volt. Negyedórát késtek.

– Remélem, nem ment el – aggódott Aladdin.

Ella néni fontos személy volt. Nélküle nem találják meg az ezüstöt. Erre Aladdin hajlandó lett volna mérget venni.

21.

Ella néni nem ment el, türelmesen várakozott az egyik sarokasztalnál. Mikor meglátta őket, boldogan elmosolyodott.

– Lám, hát újra találkozunk!

Aladdin és Billie udvariasan üdvözölték, és kihúztak egy-egy széket, hogy leüljenek.

– Ne ülj rá Erlandra, kisfiam – mondta a néni Aladdinnak.

Ő meglepetten nézett a székre, és látta, hogy egy macskaketrec van rajta. Nyilván a benne levő macskát hívják Erlandnak.

– Ó, elnézést! – mentegetőzött. – Nem vettem észre.

– A legújabb macskám – mesélte Ella néni. – Akár egy kisbaba, mondhatni. Ezért jöhetett el velem. Nem akart egyedül maradni.

– Szép cica – nézett be Billie a rácson.

– Ti pedig tetőtől talpig havasak vagytok – biccentett a néni a kabátjuk felé. – Rendelhetek nektek egy-egy forrócsokit?

Míg ő elment a csokit intézni, Billie Aladdin felé hajolt.

– Muszáj megkérdeznünk erről az Ezüstfiúról – susogta izgatottan. – Akiről a lelkész azt mondta, hogy ne törődjünk vele.

– Naná, hogy meg kell kérdeznünk! Remélem, hozott egy csomó fényképet!

Várakozásteljesen nézett egy hatalmas táskára, amelyet Ella néni a székén hagyott. Őszintén szólva fogalma sem volt, mire számíton. Csak remélte, hogy a néni újabb kapaszkodóval szolgál nekik az eltűnt ezüstről, és hogy ki vehette el.

Ella néni visszajött a két csészével, amelyekben gőzölgött a csokoládé.

– Ti aztán mindketten tudjátok, hogy kell házat választani – kuncogta. –

Először Billie költözött be a sparrisvägeni kísértetházba. Te pedig, Aladdin, az ötvösmester régi házába. Nem rossz!

– Nem lakom semmiféle kísértetházban – húzta fel az orrát a lány.

– Nem? – kérdezte a néni. – Akkor tehát a lámpa a nappaliban befejezte a fel-alá himbálódzást?

Billie elhallgatott, és inkább kortyolt egyet a csokiból.

– Hogy tetszik érteni, hogy beköltöztem az ötvösmester házába? – kérdezte Aladdin. – A víztorony csak azután épült, hogy a műhely elpusztult.

A néni a kávéját kavargatta.

– Az Ezüstfiúnak ez nyilván nem számít – merengett. – A víztorony arra a telekre épült, ahol egykor a műhely állt. Tehát ott fog keresgélni.

– Az Ezüstfiú – suttogta Aladdin, és elsápadt.

– Pontosan – halkította le a hangját Ella néni. – Az Ezüstfiú. Egy korodbeli fiú. Nem lepődnék meg, ha megpróbálna kapcsolatba lépni veled. Elvégre szüksége van a segítségedre.

– Mivel kapcsolatban?

– Hogy megtaláld az eltűnt ezüstöt, természetesen.

Ez jól kezdődött. Alig ültek le, Ella néni máris az Ezüstfiúról és az ezüstről beszélt.

A ketrec irányából hangok szűrődtek ki, ahogy Erland nyújtózkodott.

– Nem értem, ki ez az Ezüstfiú – mondta Aladdin lassan.

– Orvar fia – jött a néni válasza.

Aladdin megégette magát a forró csokival, így inkább letette a csészét.

– Orvar fia? De hát ő meghalt egy balesetben, nem?

– De igen – mondta Ella néni. – Bizony, bizony.

Az asztal fölé hajolt. Ősz hajával és sötét szemével Aladdin nagymamájára hasonlított. Ella néni megigazította a vállán lógó zöld sálát.

– Meghalt, de azt mondják, itt maradt Åhusben szellemként. Hogy társasága legyen az apjának, miután a felesége elhagyta. És hogy segítsen neki.

Aladdin emlékeztette magát, hogy nem hisz a szellemekben. Tulajdonképpen nem. Ella néni története elvarázsolta, így hát alaposan odafigyelt.

– Miben segítsen? – kérdezte Billie halkán.

– Az eltűnt ezüst előkerítésében.

– Mire kellett az neki? – kérdezte Aladdin.

– Kell, nem pedig kellett. Az ezüstöt nem találták meg, az Ezüstfiú meg azóta is keresi. Hogy igazságot szolgáltasson.

Billie fészkelődött.

– Honnan tetszik ezt tudni? Hogy az Ezüstfiú létezik, és hogy az ezüst után kutat? – kérdezte.

– Tudom és kész, ahogy egy csomó mindent tudtam a te régi házadról is. Régóta Åhusben lakom. Ismerek embereket. Embereket, akik láttak és hallottak dolgokat. Az Ezüstfiút többen is látták. Különösen az évnek ebben a szakaszában.

Aladdin sóhajtott.

– De ha nem Orvar vette el az ezüstöt, ki volt az?

– Nem tudom – mondta a néni. – Nem szükségképp azért vették el, mert utálták az ötvöst. A tolvaj már csak tolvaj, néha lop ok nélkül is. Vagy lehet, hogy maga az ötvös tette.

Aladdin felnézett rá.

– Azt tetszik gondolni? Hogy az ötvös volt?

Ella néni megvonta a vállát.

– Ki tudja? Remek módja lett volna tönkretenni Orvar életét. Lehet, hogy az egész lopás csak bosszú volt.

Aladdin nem pont ezt akarta hallani. Biztosan kell tudniuk, ki a tolvaj. Különben sosem kerül elő az ezüst.

Reménytelennek tűnt így, hogy azt hallották, az Ezüstfiú száz éve keresi, és mégsem bukkant a nyomára. Hogyan fogja akkor Aladdin és Billie pár hét alatt megtalálni?

22.

– Látom rajtatok, hogy csalódtatok – mondta Ella néni. – Nézegetnétek inkább fényképeket?

Kinyitotta a táskáját, és elővett egy kartondobozt.

– A templom irattárából hoztam el idefelé – magyarázta. – Remélem, minden itt van.

Leemelte a tetejét, és belekandikált a dobozba.

– Lássuk csak – kezdte. – Itt egy fotó az ötvösmesterről.

Átnyújtott Aladdinnak egy fekete-fehér képet.

– Milyen kicsi kép! – lepődött meg Billie.

– Van nagyobb is – nyújtott feléjük Ella néni még egy fotót.

Ezen már tisztábban látszott az ötvös. Komolyan nézett a kamerába.

– Ez a kép három hónappal a tüzeset előtt történt – mesélte a néni. – A templom már leadta a megrendelést, és ezzel együtt le is fényképezték.

Aladdin szerint az ötvösmester öregnek tűnt. Úgy nézett ki, mint a nagyszülei a régi képeken. Öregnek néztek ki, még ha a fotózás időpontjában fiatalok voltak is.

– Ez pedig Orvar – mondta Ella néni. – A kép a fia temetésén készült. A nő a képen Orvar felesége, aki aztán elhagyta őt. Jobbra a kutyájuk, meg a fiatalabb fiú.

Szörnyű kép volt. A nő úgy nézett ki, mint aki hetek óta, megszakítás nélkül sírt. Még a kutya is szomorúnak tűnt. A férfi nem látszott tisztán, mert elfordult a kamerától.

– Szép kutya – jegyezte meg Billie.

Aladdin egyetértett vele.

– A nyakörve is jópofa – mutatott a képre.

– Ez a kutya lett Orvar legjobb barátja – sóhajtott fel a néni. – Nem maradt senkije, mikor a felesége elköltözött. Itt egy közeli kép róla. Mármint a kutyáról.

– Miért tartott meg a templom egy régi képet a kutyáról? – kérdezte Billie.

– Orvar néha kölcsönadta őrkutyának a lelkész lakhoz. A lelkész gyerekei odáig voltak érte.

A képen csak a kutya feje és nyakörve látszott. Boldog kutyának tűnt.

– Még arról a nőről is sikerült előbányásznom egy fotót, akivel Orvar és az ötvös is össze akart házasodni – matatott tovább Ella néni.

Újabb képet varázsolt elő a dobozból.

Aladdin nagyon is meg tudta érteni, miért vesztek össze a lányon. Nagyon csinos volt. Kicsit mintha Billie-re hasonlított volna.

– De szép a ruhája! – kiáltott fel a kislány.

– Orvarról nincs több kép? – kérdezte Aladdin. – Nem látszott tisztán az arca azon a szomorú fotón.

– Dehogyan nincs! Várjatok, mindjárt megkeresem.

Szívesen vártak. A Perc kellemes hely volt. Aladdin azon gondolkodott, ő vajon hová rejtene egy halom lopott ezüstöt. Biztos elásná valahol. Vagy eladná. Elvégre az emberek azért lopnak, hogy pénzhez jussanak.

Aladdin érezte, hogy a remény egyre fogy, és az ezüst sose kerül elő.

– Íme – nyújtott át Ella néni egy képet. – Ez itt Orvar. Kerestem olyat is, amelyiken a fia, az Ezüstfiú is rajta van, de nem találtam.

Átadott még egy fotót.

Billie és Aladdin a fényképet nézték. Egyikük sem szólalt meg. A fiúnak olyan hevesen vert a szíve, hogy biztos volt benne, hogy a többiek is hallják.

– Ez nem lehet igaz – suttogta Billie.

– Micsoda? – kíváncsiskodott a néni. – Mi nem igaz?

De nem kapott választ.

Aladdin nem tudta levenni a szemét a fotóról.

Ezen a képen Orvar egyenesen a kamerába nézett. És megszólalásig hasonlított valakire, akit a fiú jól ismert.

Orvar pont úgy nézett ki, mint Mats az étteremből.

Billie számolt be róla Ella néninek, miért lettek ilyen izgatottak. Aladdin nagy izgalomban meg se bírta szólalni.

– Tehát dolgozik egy ember az étteremben, aki pont úgy néz ki, mint

Orvar? – kérdezte a néni lassan.

– Így van – mondta Aladdin.

Érezte, hogy most valami fontosat derített ki. Valamit, ami megmagyarázza, hogy a dolgok valahogy összefüggenek. De azt még nem értette, hogyan.

– Akkor ez a Mats biztos a dédunokája Orvarnak. Tudtam, hogy maradt valami rokona Åhusben, de azt nem tudtam, kicsoda – magyarázta Ella néni.

Aladdin próbálta megérteni, hogy lehet Mats Orvar rokona.

– Gondolj csak bele – magyarázta a néni. – Orvarnak két fia volt. Az egyikük meghalt – ő az Ezüstfiú. A másik Kristianstadba költözött az anyjával. Ez a fiú, amelyik elköltözött, Mats nagyapjának az apja.

Aladdin visszafelé számolt az időben. Igen, ez stimmelhet.

– Talán csak véletlen, hogy ennyire hasonlítanak – próbálkozott, mikor már kicsit megnyugodott.

Ismét a fényképet nézte.

– Nem hiszem – tiltakozott Billie. – Olyan, mintha ugyanaz az ember lenne.

– Beszélünk kell Matsszal – mondta Aladdin.

– Ugyan miért? – hőkölt meg a lány. – Mit akarsz mondani neki?

– Nem tudom – vont a vállát Aladdin. – Gondoltam, talán tud valamit Orvarról. Ha már rokonok voltak.

Ella néni felsóhajtott az asztal túloldalán.

– Én a helyedben nem nagyon reménykednék – hűtötte le a fiút. – Ha hasonlít a dédnagyapjához, akkor nem beszél valami sokat. Orvar híres volt a morcosságáról.

Aladdin egyre jobban figyelt. Mats is épp erről híres.

– Kölcsönkaphatjuk ezt a fényképet? – kérdezte. – Szeretném, ha nálunk lenne, mikor Matsszal találkozunk.

Aladdin arra az álmára gondolt, amelyet az étteremben látott. Hogy a rövidnadrágos fiú odament hozzá, és megkérte, segítsen előkeríteni az ezüstöt.

„Beszélj Ellával” – mondta a fiú.

Most itt ültek a Perecben, és pont ezt tették. Ella nénivel beszéltek. Hogy hogyan álmodhatott valamit, ami ennyire valóra vált, nem fért a fejébe.

– Hogyne – mondta Ella néni. – Tedd csak el a fényképet. Aztán majd visszaadod a lelkésznek, ha már nincs rá szükséged.

Aladdin a kabátzsebébe süllyesztette a képet.

– Biztos, hogy nincs kép az Ezüstfiúról?

A néni bánatosan csóválta a fejét.

– Sajnos nincs. Miért kérdezed? Úgy gondolod, láttad őt?

Kíváncsinak tűnt. Aladdin fészkelődött.

– Dehogyan láttam! Nem hiszek a kísértetekben.

De attól még nagyon érdekelte a rövidnadrágos fiú. Aki úgy jött-ment, ahogy a kedve szottyant. És aki nem hagyott nyomot maga után a hóban. Lehet, hogy ő lenne az...?

Ella néni felnevetett.

– Áhá! Látom ám, hogy valami jár a fejedben.

Aladdin nagyot nyelt, és kitért az idős nő pillantása elől.

Ha nem lett volna az a bolondos álom!

Akkor Aladdin sosem kezdett volna kételkedni. De most kénytelen legalább elgondolkodni a dolgon:

Lehetséges volna, hogy a rövidnadrágos fiú nem más, mint az Ezüstfiú?

23.

Nem sokkal később Aladdin és Billie a Perc elött ácsorogtak. Ella néni megígérte, hogy a fényképesdobozt a lelkésznél hagyja, ha esetleg megint szükségük lenne rá.

Aladdin nagyokat szippantott a hideg levegőből. Már is besötétedett.

– Szerinted megtaláljuk valaha is az ezüstöt? – kérdezte a lány csüggedten.

– Szerintem igen – biztosította Aladdin. – Ha komolyan megpróbáljuk.

– És az az Ezüstfiú-dolog? – kérdezte Billie bizonytalanul. – Azt is elhiszed?

A fiú már maga sem tudta, mit higgyen.

– Az Ezüstfiúnak igazából semmi jelentősége. Az ezüst a fontos.

Billie biccentett.

– Szerintem azért kéne beszélnünk Matsszal – vélekedett Aladdin.

– Az ezüstről?

– Orvarról. Aztán ha összeszedünk egy kis bátorságot, megkérdezhetjük a pincéjében levő gyerekekről is.

A lány habozott.

– Nos... – kezdte.

– Vagy akár – szakította félbe Aladdin –, akár el is mehetünk hozzá megint. Megnézni, hogy ott vannak-e még a gyerekek. Tudom, hogy most dolgozik.

Billie továbbra is bizonytalannak látszott.

Aladdin ellenben még határozottabb lett.

– Valami bűzlik ezzel az egészsel kapcsolatban – mondta. – Nem furcsa, hogy Mats ennyire hasonlít Orvarra? És azt is tudni akarom, miért van két gyerek a pincéjében.

Megfordult és elindult.

– Gyere te is, ha akarsz – ajánlotta a lánynak. – Különben egyedül

megyek.

Erre már Billie is szedni kezdte a lábát.

– Rendben, veled megyek. De először a buszmegállóba kell kimenni.

Aladdin megállt.

– Miért?

– Mert megígértem Simonának, hogy ma este találkozunk. Negyedóra múlva itt van.

A busz korábban érkezett, Simona már a megállóban ülve várakozott. Nem hitt a fülének, mikor elmondták neki, mit terveznek.

– Ti megőrültetek – jelentette ki. – Megint elmegyünk Matshoz?

Megnyugodott, mikor a fiú a becsületszavát adta, és meg is esküdött rá, hogy Mats még órákon át az étteremben lesz. Sietős léptekkel távoztak a buszmegállótól. Megint havazott. Nagy pelyhekben esett, megannyi apró fehér labda terítette be a fejüket és a vállukat. Aladdint nem izgatta. Tele volt energiával.

A hó apró felhőkben porzott a lábuk nyomában, miközben végigszaladtak az utcán. Aladdinnak ismét eszébe jutott a rövidnadrágos fiú, aki úgy járt-kelt a hóban, hogy nem hagyott nyomot maga után.

Csak képzelődtem – nyugtatgatta magát századszor is. Rosszul láttam. Az Ezüstfiú nem létezik.

Mats háza elhagyatottnak tűnt. Az ablakai sötéten ásítottak.

– Úgy néz ki, mintha elköltözött volna – jegyezte meg Simona.

A többiek egyetértettek.

A feljárónál azért elgondolkodtak. Hogy legyen? Csak masírozzanak be a telkére? És mit mondanak, ha Mats mégis hazajön?

– Akkor elfutunk – jelentette ki Aladdin.

– Már megint? – kérdezte Simona.

– Igen, már megint – erősítette meg a fiú.

Mint egy közös jelre, egyszerre indultak meg a ház felé.

– Hová megyünk? – kérdezte Billie. – Hátra, ahol Simona a pinceablakon át látta a gyerekeket?

– Elöl kezdjük – javasolta Aladdin.

Bár nem beszéltek meg előre, együtt maradtak. Egyikük sem akart egyedül bóklászni. A bejárati ajtó melletti ablak volt az elsődleges céljuk. Aladdinnak lábujjhegyre kellett állnia, hogy rendesen belásson.

– Nem próbálunk meg benyitni? – kérdezte Simona. – Hátha elfelejtette kulcsra zárni.

– Kizárt! – vágta rá Billie.

– Az nem törvénytelen? – ijedezett Aladdin. – Bemenni mások házába?

– Mit számít az? – vágott vissza Simona. – Mi van, ha bezárva tartja a gyerekeket a pincében? Akkor ki kell engednünk őket.

De a fiút a puszta gondolattól is kirázta a hideg, hogy belopakodjon más házába.

Végül megállapodtak abban, hogy benéznek az ablakon.

Semmi különöset nem láttak. A nappaliban álló két kanapét Aladdin ugyan furcsának ítélte, de Matsnak bizonyára tetszett. Volt ott még egy asztal, csomó papírral. És a világ legnagyobb tévéje.

– Biztos szereti a filmeket – vonta le a következtetést Simona. – Vagy a focit.

Továbbhaladtak. A következő ablakon át a hálósobát látták. A harmadikon át pedig a dolgozószobát.

Bár Aladdin biztos volt benne, hogy Mats nem jön haza, mégis nyugtalannak érezte magát. Anya biztos kiborulna, ha megtudná, hogy a férfi kertjében ólálkodnak és leselkednek.

– Ettől nem leszünk okosabbak – háborgott Simona.

Aztán leguggoltak, és benéztek minden egyes pinceablakon.

– Az utolsó ablakon át láttam a gyerekeket – suttogta Simona, mintha legalábbis attól félne, valaki meghallja őket.

Aladdin nem is értette, miért érzi úgy, hogy a gyerekek fontosak lehetnek. Talán mert Simona úgy írta le őket, hogy rögtön a rövidnadrágos fiú jutott az eszébe. De leginkább arra volt kíváncsi, miért van Mats pincéjében két gyerek.

Végül odaértek a megfelelő ablakhoz.

Aladdin annyira izgatott volt, hogy lélegzet-visszafojtva mert csak benézni.

– Nem látok semmit – suttogta Billie. – Túl sötét van.

Aladdin a hideg üvegablakhoz nyomta az orrát. Semmit sem lehetett látni.

Már épp vissza akarta húzni a fejét, mikor valami felcsillant odabent.

– Láttátok? – suttogta.

A másik kettő bólintott.

Hátráltak egy kicsit, hogy ne látszódjának túlságosan. Talán ül valaki a

sötétben, és kifele néz.

Aladdin ismét bekukkantott.

Ezúttal halvány fényt látott a szoba egyik sarkában. Nehéz volt megállapítani, mi is az, de úgy nézett ki, mintha valaki zseblámpával a kezében ülne ott. A lámpa fénye megvilágított néhány tárgyat a padlón.

Egy nagy labdát.

Egy ugrókötelet.

Egy öreg plüssmackót.

Aladdin szíve erőteljesen vert a mellkasában, mert az illető, akinél a zseblámpa volt, felállt, és lassan a szoba közepe felé indult.

Egy gyerek volt, ez világosan látszott.

Az is, hogy fiú.

Egy fiú rövidnadrágban, és vastag, kötött pulóverben.

A fiú egyetlenegyszer pillantott az ablak felé. Aladdin, Billie és Simona egyszerre vetették magukat hátra a hóban, attól való félelmükben, hogy észreveszik őket.

– Ez ugyanaz a fiú, aki a ti házatok körül császkaált? – kapkodta Billie a levegőt.

– Nem tudom – mondta Aladdin. – Csak egy pillanatra láttam.

Közelebb araszolt az ablakhoz, és vetett egy pillantást a fiúra.

Ugyanaz lenne, akit annyiszor látott? Nem volt benne biztos. Nagyon hasonlítanak, de... nem, nem mondaná biztosra.

Aladdin hátrahúzódott az ablaktól.

– A lányt nem látom – állapította meg Simona. – Mikor legutóbb itt jártam, egy lány is volt odabent.

Aladdin körülnézett. Rendesen havazott. Most már sietnie kell haza vacsorára.

– Lehetséges, hogy Mats adott egy étteremkulcsot az egyik gyereknek? – kérdezte Billie, mikor kijutottak Mats telkéről.

– Hogy bemenjen ételért? – kérdezte Aladdin.

– Igen.

– Lehet.

A fiú kissé összezavarodott. Eddig azt hitte, a rövidnadrágos fiú vitte el az ennivalót. De ha az ugyanaz a fiú, mint akit most látott Matsnál, akkor is ő lenne a tolvaj?

– Ma este ellenőrizned kéne – mondta Simona. – Várj egy kicsit, miután kivetted a szatyrot. Ha az ablaknál leselkedsz, akkor biztos kiderül, ki viszi el.

Aladdin már kiverte a fejéből a tolvajt, de Simonának azért igaza volt. Jó volna tudni, ki viszi el az ételt. Mert Aladdinnak az volt az érzése, minden összefügg.

Az eltűnt étel.

A gyerekek Mats pincéjében.

A rövidnadrágos fiú.

A kérdés már csak az, hogy mi köze mindennek az eltűnt ezüsthöz.

– Szerintem a gyerekek a pincében a menekülthajóról jöttek – vélekedett Billie.

Aladdin is így gondolta. Csak azt nem értette, mit keresnek Matsnál.

Mikor már sétáltak egy ideje, Aladdin visszanézett a válla fölött, és megállt.

A hó betakarta a lábnyomukat.

Biztos így volt a templomnál is, gondolta. A hó betemette a rövidnadrágos fiú nyomait. Olyan gyorsan történt, hogy észre se vettem.

Tovább-baktatott. Örült, hogy sok a hó. Ha Mats leellenőrzi a kertet, mindent úgy talál majd, mint rendesen.

24.

Munka akadt bőven aznap este az étteremben. Aladdin leült az íróasztalához vacsora után. Volt némi házi feladata hátra. De nem bírt egy helyben ülni a türelmetlenségtől. Szerette volna, ha minden vendég hazamegy, hogy bezárhassanak, és kitegyék az ételt a lépcsőre, hogy aztán végre kiderüljön, ki szokott érte jönni.

Megcsörrent a telefonja. Elöntötte az öröm, mikor meglátta, hogy apa hívja.

– Szia, kicsim! – mondta apa. – Hogy vagytok anyával?

Aladdin sejtette, hogy nem olcsó multság Törökországból telefonálni, így hadarni kezdett mindenféléről. Az eltűnt ezüstről, az újabb látogatásról a templomban. De Elláról és a Matsra hasonlító képről mélyen hallgatott.

– Mit csinálsz, ha előkerül az ezüst? – kérdezte apa.

– Megpróbálom eladni – vágta rá a fiú. – Hogy Åhusben maradhassunk.

Apa nem szólt semmit. Aladdinnak kiszáradt a szája.

– Már ha nem a templom akarja vissza – tette hozzá vékony hangon. – Elvégre már fizettek érte, mikor minden eltűnt.

Apa továbbra sem szólt. Aladdin a torkát köszörülte.

– De jutalmat biztos kapok érte – bizakodott. – És az újságok is írnak majd róla. Tehát többen hallanak majd az étteremről.

– Ez mind nagyon szépen hangzik – mondta apa. – De...

A telefonvonal akadozott. Aladdin erősebben a füléhez nyomta a készüléket.

– Nem hallom, hogy mit mondasz.

Apa hangja távolinak hangzott, és mintha remegett volna.

– Azt mondtam, majd beszélünk róla, ha hazamentem. Lett néhány új ötletem itt. Csodás dolgunk lenne lent a parton, Aladdin. Képzeld csak el, milyen remek lenne, ha Billie és Simona eljönnének látogatóba!

A fiú érezte, hogy elszorul a torka. Ez az egész úgy hangzott, mintha

apa már elhatározta volna magát.

– De itt is jó lenni – próbálta győzködni az apját.

– Hát persze – hagyta rá az. – De nem annyira, mint azelőtt volt. Most le kell tennem. Nagypapa üdvözl, már jobban van. Öleld meg anyát a nevemben.

És azzal le is tette.

Aladdin félretette a telefont, és igyekezett nem sírni, de nem nagyon sikerült. Egy-egy könnycsepp leszaladt az arcán, és lecsöpögött az álláról. Billie azt gondolta, hogy az anyukája gonosz, mert kényszerítette, hogy húsz kilométert költözzenek, egész Åhusig. Aladdint ezek után nagyon érdekelte, vajon mit gondolna apáról, aki egész Törökországig akarja költöztetni.

Miért kell mindennek ilyen bonyolultnak lennie? És különösen most. Rápillantott a füzeteire. Majd holnap megírja a leckét. Túlságosan is dühös és szomorú volt ahhoz, hogy oda tudjon rá figyelni.

Gondolkodott egy kicsit, hogy felmenjen-e az étterembe és beszéljen-e anyával. Megmondaná neki, hogy nem akar elköltözni. De most biztos nincs ideje meghallgatni.

Ekkor kopogtak az ajtaján.

Meglepve nyitotta ki. Billie és Simona ácsorogtak odakint. Mindkettőnél hátizsák volt.

– Azt mondtam anyának, hogy ma nálad alszunk – kezdte Billie. – Így nem kell egyedül kémkedned. Megnézzük veled, ki viszi el a szatyrot, már ha lehet.

Aladdin annyira megörült, hogy átölelte a kislányt. Beleegyezésül bólintott egyet.

– Csak megkérdezem anyát – mondta azért.

És azzal a lendülettel felszaladt az étterembe.

Hideg volt aznap este. A hótakaró csillogott az utcai lámpák fényében, és bevilágította az étterem bejáratát. Anyát nem volt nehéz meggyőzni. Billie és Simona itt alhatnak, bár hét közepe volt. De meg kell ígérniük, hogy mind korán felkelnek, hogy időben beérjenek az iskolába.

– Meddig fogtok még ételt kipakolni? – motyogta Mats, mikor Aladdin és anya összeállították a csomagot a konyhában.

Késő volt, közeledett a záróra.

– Míg a menekülthajó a kikötőben horgonyoz – mondta anya.

– Vagy úgy – fordult el Mats. – Honnan tudjátok, hogy a hajóról jön az, aki elviszi az ételt?

– Nem tudjuk – magyarázta anya. – De úgy gondoljuk, Aladdin látott ugyanis egy alulöltözött fiút futkosni a környéken, és úgy tippeljük, a hajóról jöhet.

– Aha – válaszolta Mats.

Miért kell mindig ilyen mogorvának lennie? Aladdin fogta a szatyrot, és lesietett a lányokhoz, akik a szobájában várták.

– Mi a kaja?

– Ma este húsgolyó, krumpli és kenyér.

– Minden este ugyanaz? – érdeklődött Billie.

– Nem, próbálunk változatosan pakolni.

Ők a tévé előtt vacsoráztak és játszottak. Most már csak azt kell kivárni, hogy bezárjon az étterem, és kitehessék a szatyrot.

– Egyébként – kezdte Simona –, eszembe jutott valami. Az apukám egy nagy műhely főnöke itt, Åhusben. Mindig azt panaszolja, hogy nagyon drága ott az étel. Mi lenne, ha innen vásárolna? Az csomó pénzt hozna a konyhátokra.

Aladdin szíve nagyot dobbant örömeiben.

– Az szuper lenne!

– Nem biztos még – mondta Simona. – De majd beszélek apával.

– Igen, kérlek, beszélj vele! – biztatta a fiú.

Tudta, hogy segítenie kell a szüleinek, ha Åhusben akar maradni. Különben nemsokára el fognak költözni. Az idő meg csak egyre fogy.

Lépéseket hallottak a lépcsőházból. Valaki elfordította a zárat. Anya volt az, természetesen. Az étterem kiürült.

Felfelé menet benézett Aladdinhoz.

– Most már üres és tiszta az étterem, szóval én lefekszem. Jó éjt, aludjatok jól!

– Jó éjt! – köszönt el Aladdin. – Kitezzük a szatyrot.

Anya felment a szobájába, Aladdin pedig kiszaladt az étellel. Megcsapta a hideg, mikor kinyitotta az ajtót.

Billie és Simona az előszobában várták.

– És most? – kérdezte Simona. – Itt fogunk ácsorogni egész éjszaka?

Az előszobában állni nem volt olyan kényelmes, mint az étteremben ülni. Ahhoz, hogy lássák, ki veszi el az ételt, állva kell kikukucskálni a

bejárati ajtó melletti kis ablakon. Aladdin erőt vett magán. Ezúttal nem fog elaludni.

– Nem, szerintem nem kell – mondta Aladdin. – És majd váltjuk egymást. Én kezdem.

– Hát persze – humorizált Billie. – És egyből el is alszol.

A lányok kuncogtak.

– Nem fogok elaludni – méltatlankodott a fiú.

– Meglátjuk – mondta Simona. – Kelts fel valakit, ha már nem bírod.

– Vagy majd jövünk mi, és felkeltünk – nevetett tovább Billie.

Azzal felszaladtak a lépcsőn, mielőtt Aladdin válaszolhatott volna. Egyedül maradt az előszobában. Kicsit bizonytalanul, de azért lekapcsolta a lámpát. Nem lenne okos dolog, ha látszana, hogy ég idebent a lámpa. Akkor talán senki nem merné majd elvenni az ételt.

Aladdin a falnak támaszkodott, és kinézett. Nem gondolta volna, hogy aki az ételre pályázik, majd sokáig vár. Mégis, ki akar odakint bujkálni ebben a hidegben?

Talán ez lett volna az egyetlen előnye Törökországnak. Hogy ott melegebb van. Próbálta elhessegetni magától ezeket a gondolatokat. Lehet, hogy Simona apukája segít majd rajtuk, gondolta reménykedve.

A toronyban teljes volt a csönd, egy hang sem hallatszott sehonnan. Anya biztos azonnal elaludt. Billie és Simona pedig sutyorognak, ha ébren vannak. Nem voltak épp a csöndben maradás bajnokai, de azért néha sikerült nekik is.

Aladdin azt kívánta, bárcsak lejjebb lenne az ablak. Akkor legalább leülhetne a padlóra, és nem kéne így állnia kémkedés közben. Kinézett a sötétségbe. Még szerencse, hogy a bejárat fölötti lámpák mindig égnek. Különben nem látna semmit.

A percek szinte vánszorogtak, és ő türelmetlenül dobolt a lábával. De ez korántsem volt annyira ijesztő, mint az étteremben őrködni. Aladdin éberren figyelt, de sehol senki.

Végül aztán meglátott valamit. Egy ember árnyéka vetült a fehér hóra, ahogy lassan közeledett a torony felé. Vagy máshova megy?

Aladdin nagyot nyelt. Nem, biztos, hogy a torony felé tart.

Eddig még nem látszott az arca, de azt már ilyen távolságból is felmérte, hogy nem a rövidnadrágos fiú az.

Hevesen dobogó szívvel lapult a falhoz, és kinézett az ablakon. Ha nem a fiú az, akkor mégis kicsoda?

Megkapta a választ, amint az illető közelebb ért, és lehajolt a szatyorért. Mats volt az.

25.

– Mats? – kérdezte anya.

Meglepve engedte le kezéből a szendvicset, és nézett fel az újságból.

Épp leültek reggelizni, Aladdin, Billie, Simona és anya. Általában nem reggeliztek ilyen korán a toronyban, de Billie-nek és Simonának el kellett érnie a kristianstadi buszt.

Aladdin nem keltette fel anyát az éjszaka közepén, hogy elmondja, mit látott, de most már el akarta mesélni.

– Becsszó – bizonygatta. A saját szememmel láttam. Mats viszi el a lépcsőre kirakott kaját.

– Drága Aladdin, meg tudod magyarázni, miért álltál az előszobában és leselkedtél fél éjszakán át? Nem tudtál aludni?

Billie és Simona felhorkantottak, és beleharaptak a szendvicsekbe.

Anya felkapta a fejét.

– Ti is benne vagytok ebben? Hát persze, hogy benne! Ezért akartatok itt aludni tegnap este.

Mosolyogva csóválta a fejét. Aztán elkomolyodott.

– Halljátok-e! Nem beszéltünk már erről még az ősszel? Mikor az erdőben ücsörögve akartatok kideríteni, ki kísért Billie-ék házában? Nem szükséges rabló-pandúrt játszani, mert rossz vége lehet.

Aladdin elpirult. Dehogynem beszéltek erről! Még mindig emlékezett, milyen érzés volt a fenyők között bujkálni, hogy leleplezzék a kísértetet.

– Mats nem látott engem – próbálta nyugtatni anyát. – Eszembe sem jutott kinyitni az ajtót és kimenni.

– Semmi jelentősége – mondta anya. – Ennek ellenére nem helyeslem.

Félretette az újságot, és elment még kávéért.

– Mit csinálunk most? – kérdezte Aladdin.

– Mivel?

– Matsszal! Most már tudjátok, hogy tolvaj.

Anya a homlokát ráncolta.

– Ezt nem tudjuk biztosan.

– Dehogynem! – Simona már nem bírta tartani a száját.

Anya erőteljes mozdulattal a pultra tette a kávéskannát.

– Nem tudjuk! – jelentette ki határozottan. – Az egyetlen, amit tudunk, hogy Mats elvette az egyik étellel teli szatyrot a lépcsőről. Nincs ebben semmi különös. Tudja, hogy szoktunk ételt kitenni. Amit ugyan nem neki szánunk, ebben igazat adok nektek. Nagyon rossz modorra vall elvenni valakitől, aki jobban rászorul. De hogy ebből kiindulva azt mondjátok, hogy ő lopott a konyhából is – nem, ezt nem veszem be.

Csönd lett.

Aladdin Billie-re és Simonára nézett. Csak nehogy felhozzák a történetet, mikor Mats háza körül settenkedtek, hogy kiderítsék, otthon van-e!

– Ráadásul – folytatta anya –, ha az elejétől kezdve Mats volt a tolvaj, akkor mi a helyzet azzal a rövidnadrágos fiúval, akit láttál? Miért járkált erre, ha nem ő vette el az ételt?

– Lehet, hogy ismeri Matsot – próbálkozott Aladdin.

– Lehet – ismerte el anya. – Mindenesetre beszélek Matsszal. De nem fogom megvádolni azzal, hogy ő lopott az étteremből.

Aladdin csak pislogott.

– Elment az eszed? Beszélsz Matsszal? Ugye nem akarsz elmondani neki, hogy láttam őt?

– Nyugodt lehetsz, azt fogom neki mondani, hogy én magam rejtőzködtem az előszobában.

Azzal fogta a kávéscsészéjét, és elindult a lépcső felé.

– Most át kell öltöznöm. Pakoljátok el a reggelit, ha kész vagytok.

Akkor jutott Aladdin eszébe, hogy van még egy dolog, amiről beszélni akar az anyjával.

– Várj! – szólt anya után, miközben Simonára nézett. – Van még valami, amit el akarunk mondani. Valami egészen klassz!

Anya várakozón nézett vissza. Aladdin szerint gyakran nézett így. Szerette a meglepetéseket.

– Lehet, hogy Simona apukája az étteremből akar majd ételt rendelni – mesélte.

– Tényleg? – kérdezett vissza anya, és valóban meglepettnek látszott.

– Nem teljesen biztos, de meg fogom kérdezni – mondta Simona.

– Köszönöm, ez rettentően kedves tőled.

Nem nézett ki különösebben boldognak. Talán nem hitte, hogy lesz belőle valami.

Aladdin gombócot érzett a torkában. Ó, bárcsak Simona apukája tudna segíteni! Különben nem tudja, mitévő legyen.

Az iskolában még több időt kaptak az Åhus-projektre. Aladdin úgy érezte, elakadt. Sokkal gyorsabban dolgozott, mint az osztálytársai, akik ráadásul unalmasnak tartották, hogy emberekről és helyekről írjanak. De ő nem így vélte. Még sose kapott ilyen remek feladatot az iskolában. De most már eléggé a feladat végén járt. Elolvastott mindent, amit lehetett, beszélt a lelkésszel és Ellával is. Már csak annyi van hátra, hogy megtalálja a tolvajt. Meg az ezüstöt.

Az egyetlen, akivel Aladdin nem beszélt még, az Mats volt. Aki annyira hasonlított Orvarra. Aki két gyereket rejtegetett a pincéjében. És aki nyilvánvalóan extra adag ételekre szorult. Mintha pillangók verdestek volna a gyomrában. Csak ne lenne Mats folyton ilyen dühös!

Aladdin majdnem biztos volt benne, hogy a rövidnadrágos fiú ugyanaz, mint akit Mats pincéjében látott. De csak majdnem. Mert egy kis esély még mindig volt rá, hogy a fiú, akit látott, az Ezüstfiú. Az első, ami elbizonytalanította, hogy nem látott nyomokat utána a hóban. De erre kapott magyarázatot, mikor legutóbb Matsnál jártak. Sötét volt. És havazott.

Kísértetek nem léteznek, gondolta Aladdin ezredszerre is. Tényleg!

Még egyszer végigolvasta a jegyzeteit.

Aztán elhatározta magát.

Felhívja Billie-t, mikor hazaért. Beszélniük kell Matsszal, lehetőleg még ma. Aladdin nem akarta feladni, muszáj volt kideríteni, miféle gyerekek vannak a pincében. És hogy hogyan lehetséges az, hogy a férfi ennyire hasonlít Orvarra.

Talán Mats a kirakós utolsó darabja, amely elvezet az eltűnt ezüsthöz.

26.

Késő délután volt, mikor Billie átjött Aladdinhoz.

– Anya nem volt nagyon feldobva, hogy megint idejövök. Úgy gondolta, jobban tenném, ha otthon maradnék házit írni. De mondtam neki, hogy fontos.

Ennek a fiú nagyon örült. Félelmetes lett volna egyedül beszélni Matsszal. Simona most kimarad ebből. Nem tud lejönni Åhusbe ilyen hirtelen.

– Simona azt üzeni, hogy beszélt az apukájával – mondta Billie. – Tetszett neki az ötlet, hogy tőletek vegyen ennivalót. Telefonál, amint kiderül még valami.

Végre felcsillant egy reménysugár! Aladdin igyekezett nem túlzottan beleélni magát, elvégre még semmit sem döntöttek el. De a lelke mélyén azért reménykedett.

Leültek az étterem lépcsőjére, és Matsra vártak, aki a beosztása szerint este hétkor végez. Aladdin a pincéjében levő gyerekekre gondolt, és arra, hogy vajon mit csinálnak egész nap, míg Mats dolgozik. Már ha egyáltalán nála laknak, bár nagyon úgy tűnt.

Nem a lépcső volt a legmegfelelőbb hely a várakozáshoz, de túl hideg volt ahhoz, hogy kint ácsorogjanak. Néha elment mellettük egy-egy vendég. Kedvesen rájuk mosolyogtak, aztán továbbálltak. Mats bármelyik pillanatban megérkezhet.

– Telefonált apukád azóta? – kérdezte Billie.

– Nem. Mondjuk, lehet, hogy anyát felhívta, de én nem beszéltem vele.

Tovább várakoztak. A lány nyugtalanul mocorgott. Hétköznap esténként nem maradhatott ki ennyi időre.

– Késik – nézett Aladdin az órára.

Már majdnem negyed nyolc volt.

– Menjünk fel érte? – kérdezte Billie. – Lehet, hogy csak beszélget

valakivel.

A fiú a fejét rázta. Jobb lesz, ha itt maradnak a lépcsőn.

Végül csak megjött. Aladdin rögtön megismerte a léptei hangját, és villámgyorsan felpattant. Itt az idő!

Pár pillanat múlva felbukkant Mats. Magas volt, és komor. Látszott rajta, hogy cseppet sem vágyik arra, hogy Billie-vel és Aladdinnal beszélgessen.

– Üdv! – mondta Aladdin.

– Üdv – morogta vissza Mats, és elment mellettük.

– Várj! – szólt utána a fiú. – Szeretnénk beszélni valamiről.

Mats megfordult.

– Miről?

Erre mit válaszoljanak?

Aladdin meg sem tudott szólalni, de Billie a segítségére sietett.

– Valakiről, aki a rokonod. Vagyis hát, *szerintünk* az.

– Valakiről, aki nagyon hasonlít rád – mondta Aladdin.

Mats meglepődve húzta fel a szemöldökét.

– Melyik rokonom lenne az, ha megtudhatom? – kérdezte.

Továbbra is mogorvának látszott.

– Orvar – mondta Aladdin. – Orvarról szeretnénk beszélni.

Elég hosszú időre csönd lett. Két új vendég jött be az ajtón, és felmentek az étterembe. Kicsit szűkös lett a hely, mikor elmentek mellettük. Aladdin végül belátta, hogy lehetetlenség itt beszélgetni. Nem maradhatnak a lépcsőn.

– Orvar – mondta Mats. – Milyen Orvar?

Aladdin és Billie csöndben álltak.

– Az egyetlen Orvar, akit ismerek, a dédnagyapám – mondta Mats lassan. – Rá gondoltok?

Tehát tényleg rokonok! A gyerekek bólintottak.

– Aha, és mit akartok tudni? De gyorsan, mert sietek haza.

Mats karba tette a kezét.

– Talán leülhetnénk a nappaliban? – próbálkozott Aladdin.

– Kizárt – jelentette ki a férfi. – Itt pont jó.

Aladdin elfojtott egy sóhajt.

– Azt szeretnénk megkérdezni, tudsz-e valamit az eltűnt ezüstről.

Mats arcán megrándult egy izom. A felnőttek így szokták kifejezni a meglepetésüket.

– Miért kéne tudnom róla bármit is? – kérdezte dühösen.

– Mert Orvar a rokonod – mondta Billie óvatosan.

– Orvar réges-rég meghalt – legyintett Mats. – Nyilván felfogjátok, hogy sosem találkoztam vele. Honnan tudnék bármit is az ezüstről?

Szótlanul állt egy darabig. Látszott rajta, hogy gondolkodik. Fáradtan dörzsölte a homlokát.

– Rettentő régen történt a dolog. Nem lehetne hagyni a csudába? Hagyjátok a régieket békében nyugodni. Semmit sem változtatna meg, ha esetleg előkerülne az az ezüst, nemde?

Aladdin nem kifejezetten értett egyet ezzel.

– De... – Billie csak nem hagyta annyiban – Orvar rokona vagy. Nem lenne jó, ha előkerülne az ezüst, és mindenki számára világossá válna, hogy nem ő volt a tolvaj?

Billie néha rém gyáva tud lenni, de ezúttal kitett magáért.

Mats lejjebb lépett egy fokkal.

– Mint mondtam, sietek – közölte, azzal benyúlt a zsebébe.

Előhúzta a sapkáját, és menetirányba fordult.

– Majd beszélünk egy másik alkalommal – mondta.

Aladdin dühbe gurult. Még egy felnőt, aki „egy másik alkalommal” óhajt beszélni.

– Miért olyan sürgős? – kérdezte. – Talán mert tudsz valamit az ezüstről, amit nem akarsz elmondani?

Mikor Mats nem válaszolt, Aladdin meghallotta a saját hangját.

– Vagy talán a pincédben tartott gyerekekhez sietsz annyira?

Amint kimondta, már meg is bánta. Hát ez meg mire volt jó? Szinte úgy hangzott, mintha azt mondaná, Mats bezárta oda őket.

De amit mondott, már nem lehetett visszaszívni.

Mats elvörösödött. Rettenetesen felháborodott.

– Te meg miket beszélsz? – mordult rá. – Nem zártam be semmiféle gyerekeket!

Aladdin és Billie próbálták olyan kicsire összehúzni magukat, amennyire csak tudták.

– Láttuk a pinceablakon keresztül – suttogta a fiú.

Igazából Aladdin csak az egyik gyereket látta, azt is fél szemmel. De Simona kettőt látott, mikor egyedül járt ott.

A férfi lassan megrázta a fejét.

– Tudtam, hogy baj lesz belőle – motyogta. – Tudtam.

Mélyet sóhajtott, és a falnak dőlt. Aztán gyorsan kihúzta magát, mintha

eszébe jutott volna valami.

– Gyertek haza velem – mondta határozott hangon. – Hozzátok a kabátotokat, és indulunk. Kint áll az autóm.

Aladdin és Billie egymásra néztek. Esélytelen, hogy ők bárhová is elmenjenek Matssal. Különösen akkor nem, mikor ennyire dühös.

Ekkor anya bukkant fel a lépcsőn.

– Nahát, Mats! – lepődött meg. – Még itt vagy?

– Beszélgettem egy kicsit Billie-vel és Aladdinnal – mondta. – Szeretném, ha velem jönnének egy kis időre. Ha akarnak, és ha lehet. Ugyanis van nálam látogatóban néhány gyerek, és örülnék, ha találkoznának velük.

– Persze, hogy mehetnek – mondta anya. – De hogy akarnak-e, az rajtuk múlik. Miféle gyerekekről van szó?

Mats óvatosan elmosolyodott.

– Legegyszerűbb, ha azt mondom, egy jó barátom gyerekeiről.

Ezt hallva Billie és Aladdin kevesebb mint két másodperc alatt döntött. Ha Mats ilyen nyíltan tud beszélni a gyerekekről, nyilván nincs semmi gyanús a dologban.

Most legalább találkoznak a gyerekekkel, akiket a pincében láttak. És talán megtudnak valamit Orvarról és az ezüstről is.

27.

Mats autója lassan gördült keresztül Åhusön. Elgurultak egy csomó ház mellett, ahol égett a lámpa az ablakban. Sötét volt odakint, mintha az éjszaka közepe lenne. Az utcai lámpák fényétől szikrázott a hó.

Aladdin és Billie csöndben ültek a hátsó ülésen. Bár lett volna még egy felnőtt velük! Mats annyira dühös volt, és mogorva. Mi van, ha igazából veszélyes? Ha be akarja őket is zárni a pincébe?

Mennyi idő után kezd majd anya hiányolni minket? – töprengett Aladdin magában.

Mikor megérkeztek Mats házához, a fiú szíve majd' kiugrott a helyéről. Mégsem tudta tovább türtőztetni magát.

– Kik ők? – kérdezte, miközben kikapcsolta a biztonsági övét. – Kik azok a gyerekek?

– Majd meglátjátok – morogta Mats, és kiszállt az autóból.

Aladdin és Billie követték.

Mats kinyitotta a bejárati ajtót, és beengedte őket.

Felkapcsolta a lámpát az előszobában, és lerúgta a csizmáját.

– Hahó! – kiabálta. – Megjöttem!

Továbbment a házba, és még több lámpát kapcsolt fel.

Teljes volt a némaság, Mats kiáltásaira senki sem válaszolt. Billie és Aladdin tanácstalanul álldogáltak tovább az előszobában.

– Gyertek be – hívta őket Mats. – Beletelik egy kis időbe, mire előkerülnek.

– Miért? – érdeklődött Aladdin. – Elbújtak?

– Pontosan. Nem tudnak jól svédül, és angolul sem. Leginkább jelekkel kommunikálunk.

A padló nyikorgott a lábuk alatt. Aladdin és Billie követték a férfit a nappaliba. Ő az egyik kezével a kanapé felé intett.

– Üljetek le, ha van kedvetek – mondta. – Kértek valamit? Szörpöt

esetleg?

Mindketten a fejüket rázták. A kanapé puhán besüppedt alattuk. Por- és dohyszag terjengett a szobában. Aladdin a hatalmas tévére nézett, amelyet az ablakon keresztül láttak.

– Sok filmet nézel? – kérdezte.

Mats arca felderült egy kicsit.

– Igen – mondta. – Majdnem minden este. Szerintem remek időtöltés. Annyira szeretem őket, mint ahogy te szeretheted a repülőmodelljeidet.

Aladdinnak fogalma sem volt arról, hogy a férfi tudott a repülőiről.

A férfi leült egy fotelbe velük szembe.

– Most már akár el is mesélhetitek, miért ólálkodtatok itt és leselkedtetek az ablakon.

Aladdin fészkelődött.

– Tudni akartuk, nem te vagy-e az ételtolvaj – vallotta be végül. – Anyáéknak nem megy valami jól az üzlet, és mi elő akartuk keríteni a tolvajt.

– Tehát az egyik barátotok szaladgált a ház mögött, mikor a múlt héten megjöttem a boltból? – kérdezte Mats.

A két gyerek elpirult.

– Igen – dadogta Aladdin, aztán összeszedte a bátorságát. – De hazudtál apának. Azt mondtad, az anyukádat látogatod meg, de nem így volt. Itt maradtál Åhusben.

– És akkor úgy gondoltátok, én vagyok az ételtolvaj? – kérdezte Mats.

– Igen – bólintottak a gyerekek egyszerre.

Mats rájuk nézett, és elnevette magát.

– Tulajdonképp jogos volt a feltételezés – mondta fáradt hangon. – Igazatok volt. Én vettem el az összes ennivalót. De nem nekem kellett, hanem a gyerekeknek. És a többieknek a menekülthajón.

Aladdin és Billie eltátotta a száját.

Tehát mégis Mats lopta az ételt egész végig.

Ekkor lépések hangzottak fel a lépcsőn, és két gyerek dugta be az orrát a nappaliba. Egy szoknyás lány és egy rövidnadrágos fiú.

– Gyertek be – intett nekik Mats. – Hadd kerüljön napvilágra a történetünk.

28.

A gyerekek neve Nadia és Benjamin volt. Rengeteget utaztak, Aladdin már nem is tudta követni, mikor Mats elmesélte. De azt megértette, hogy végül Åhusbe érkeztek a menekülthajóval, Szíriából.

– Egy jó barátomon keresztül találkoztam Nadia és Benjamin szüleivel. Megkérdezték, lakhatnak-e a gyerekek nálam, míg jobb megoldást nem találnak. Amíg el nem intézik, hogy itt maradhassanak Svédországban, és együtt lakjanak.

– Azt mondtad, bujkálnak – mondta Aladdin.

– Így van. A szülei menekültstátuszt akarnak itt, Svédországban. Nagyon sok ellenségük van a hazájukban. Annyira sok, hogy a gyerekek apja fél, hogy valaki követte őket egészen ideig. Míg biztosra nem tudja, a gyerekeknek bujkálniuk kell. Minden jóra fordul majd, ha itt maradhatnak Åhusban. Vagy hát valahol, ahol biztonságban lehetnek.

Mats sóhajtott, és a hajába túrt.

– Nagyon remélem, hogy maradhatnak. Mert különben nem tudom, mi lesz velük.

A gyerekek nem nagyon értették, miről beszélgetnek. Leültek a földre, és hallgatták Matsot. Aladdin is próbálta megérteni, miről van szó. Hogy a gyerekek szüleinek ellenségei vannak otthon, ezért itt kell maradniuk Svédországban. És hogy ráadásul attól félnek, hogy az ellenségek eljöttek egész Åhusig, és próbálják felkutatni őket. Aladdinnak és a családjának ezt sosem kellett megélnie. Legalábbis a legjobb tudomása szerint.

Kár, hogy Aladdin és Billie nem tudtak beszélni velük. Könnyebb lett volna. Könnyebb és mókásabb. De ki tudja, mi lesz, ha Åhusban maradnak? Talán egy iskolába járnak majd Aladdinnal. A kisfiú azon kapta magát, hogy erről ábrándozik. Hogy a lány és fiú a barátai lesznek.

Aladdin nem tudta levenni a szemét a fiúról. Hasonlított a rövidnadrágos fiúra. Nagyon is hasonlított.

– Látom, hogy Benjamins nézed – mondta Mats. – Megismered?
– Mintha ismerős lenne, igen – motyogta Aladdin.
– Sokat járkált a víztorony körül – magyarázta a férfi. – Szívesen várakozik rám, míg dolgozom. Próbáltam megmagyarázni neki, hogy jobb, ha nem megy el otthonról. De nem akar itt rejtőzni egyfolytában.
– Van más ruhája is, mint amiben van? – kérdezte Aladdin óvatosan.
– Hogyne lenne! – Mats ismét dühös lett.
– Úgy értem, hogy láttam egy fiút, aki hasonlít rá – magyarázkodott gyorsan Aladdin. – Egyszer a pincénkben. Akkor rövidnadrágot és kabátot viselt.

Mats a homlokát ráncolta.

– Szerintem van olyan ruhája is. Azt is megpróbáltam elmagyarázni neki, hogy hideg van a rövidnadrághoz. De vastag zoknit húz hozzá. A rövidnadrágja meg térdig ér. De... őszintén szólva, fogalmam sincs, mi van rajta, mikor dolgozom. Lehet, hogy nem fázós típus?

Aladdin nagyon szeretett volna beszélni a gyerekekkel. Akkor minden sokkal könnyebb lenne.

– Miért vitted el az ételt? – kérdezte inkább Matstól. – Ha kértél volna, anya és apa adtak volna.

A férfi grimaszolt.

– Nem szívesen beszélek senkinek a látogatóimról – mondta. – Mert akkor jön egy halom kérdés. Ráadásul Benjamin és Nadia szülei azt mondták, nem lakhatnak nálam a gyerekek, ha bárkinek is szólok róluk.

– De azt mondtad, a hajón levőknek is adtál enni – gondolkodott tovább Aladdin. – Abba anya és apa is szívesen belement volna. Ezért tettük ki az ételes szatyrot is.

Mats elszomorodott.

– Tudom – mondta. – Tudom. De annyira féltem, hogy elindul a pletyka, hogy miért akarok segíteni a hajón levőknek. Nagy hiba volt. És... igazából fogalmam sem volt, hogy rosszul megy a szüleidnek anyagilag. Azt hittem, csomó pénzünk van. Ellentétben velem. Be fogok számolni mindenről az anyukádnak, már holnap. Örülnék, ha addig titokban tudnád tartani mindezt. Hogy tőlem tudja meg, és ne tőled.

Aladdin bólintott.

– De azt már tudja, hogy te vitted el az egyik szatyrot.

– Mondta ma, de nem volt időnk beszélni róla – mondta Mats. – De, mint megígérted, holnap megmagyarázok mindent.

Az órára nézett.

– Most el kell kezdenem főzni – közölte. – Nektek pedig sajnos haza kell mennetek.

Aladdin kis csalódottságot érzett. Most már tudták, kik a gyerekek, és hogy miért tűnt el az étel. De mi van az ezüsttel? Hogy lehet ennyire nehéz kideríteni, mi lett vele!

Muszáj volt még egyszer megkérdeznie.

– De azt tényleg nem tudod, hogy ki vette el az ezüstöt?

Mats először annyira dühösnek tűnt, hogy Aladdin rögtön megbánta, hogy megkérdezte. De aztán a férfi megnyugodott.

Sokáig ült a foteljában, és gondolkodott azon, mit mondjon.

– Rendben – mondta olyan halkán, hogy Billie-nek és Aladdinnak előre kellett hajolnia, hogy hallják a szavait. – Ha már mindent elmeséltem, akkor akár ezt is megtudhatjátok.

Megvakarta a szakállát, és elnézett a gyerekek válla fölött. Ők ketten alig tudtak egy helyben ülni az izgalomtól.

– Biztos ismeritek a történetet – folytatta Mats lassan. – Különben nem lennétek itt. Tudjátok, hogy mindenki azt hitte, a dédnagyapám, Orvar lopta el az ezüstöt. Hogy megbüntesse az ötvöst, aki megkapta a lányt, akibe mindketten szerelmesek voltak.

Izgatottan bólintottak.

– Igazából nem tudok sok mindent mondani – folytatta a férfi. – Az egész rokonságom szörnyen szégyellte magát. Hogy tolvaj volt közöttünk. Ezért nem mondtunk soha semmit. De szégyen ide vagy oda, az a helyzet... hogy tényleg Orvar vette el az ezüstöt.

Aladdin és Billie is felhördült.

Mert először most vált bizonyossá a dolog. Hogy Orvar volt a tolvaj. Nem pedig az ötvös.

– Igaz volna? – suttogta Billie.

– Honnan tudod? – kérdezte Aladdin.

Annyira izgatott volt, hogy jóformán nem tudott megülni a helyén.

– Mikor Orvar meghalt, hátrahagyott egy végrendeletet – mondta Mats. – Tudjátok, egy írást, amelyben megmondta, mi történjen a dolgaival a halála után. Ugyanebben beismerte, hogy ő volt a tolvaj, és hogy az életének több mint felében bánkódott miatta.

– De akkor miért nem adta vissza az ezüstöt? – kérdezte Aladdin.

– Nem tudta – mondta Mats. – Túlságosan szégyellte magát.

A végrendeletében azt írta, remélte, hogy valaki segít neki, mert ő túlgyáva volt.

Aladdin szíve nagyot dobbant.

– Megírta azt is, hová rejtette az ezüstöt?

Mats felsóhajtott.

– Sajnos nem. Várj egy kicsit, megmutatom a végrendeletet. Van egy másolatom egy mappában.

Felállt, aztán hamar visszajött egy papírral, amely annyira régi volt, hogy teljesen megsárgult. Rossz másolat volt, de a lényeg azért látszott.

Aladdin és Billie egy emberként nyúltak a papírért, és együtt olvasták. A fiú látta, hogy Benjamin és Nadia követik őket a tekintetükkel. Remélte, hogy egy nap majd mindent elmesélhet nekik. Egy nap, mikor már olyan régóta lesznek Åhusben, hogy svédül beszélnek majd.

A végrendelet tele volt régies szavakkal. Néha olyan furcsa volt a megfogalmazás, hogy Aladdin nem is értette. De aztán jött egy mondat, amelyre felkapta a fejét.

„Most Orion őrzi az ezüstöt”, így hangzott.

– Hát ez meg mit jelent? – kérdezte Matstól, miközben a mondatra mutatott.

– Az Orion egy csillagkép – magyarázta a férfi. – A rokonsággal együtt úgy értelmeztük, hogy a szabad ég alatt hagyta az ezüstöt, hogy bárki elvehesse.

Aladdin teljesen magába roskadt a kanapén.

Mindennek vége.

Bárki elvehette az ezüstöt, aki aztán mélyen hallgatott róla. Talán el is költözött a városból.

Itt az idő, hogy belássa, sosem találják meg.

Aladdin az idejét sem tudta, mikor csalódott ekkorát.

– Rémesen sajnálom – mondta Mats. – Bár mesélhettem volna valami vidámabbat, de hát ennyit tudtam. Most pedig haza kell mennetek, mint mondtam. Millió dolgom van.

Elvette a végrendeletet, és elindult a bejárati ajtó felé.

Billie és Aladdin követték. Billie óvatosan intett a földön ülő gyerekek felé, akik halkán beszélgettek egymással. A kislány, Nadia, elmosolyodott, és visszaintett. Aladdin a fiúra nézett.

– És azt tudod, ki az az Ezüstfiú? – kérdezte még meg.

– Csak egy legenda – zárta rövidre Mats a témát.

– Tehát te nem hiszel abban, hogy ő lenne Orvar fia? Aki még mindig az ezüstöt keresi?

– Nem hiszek a szellemekben. Abban viszont igen, hogy jóvá lehet tenni a dolgokat. Orvar hibázott, mikor elvette az ezüstöt. Ezért mi, akik megmaradtunk a rokonságból, igyekszünk jó dolgokat cselekedni. Például ezért segítünk a gyerekeknek.

Mats Nadiára és Benjaminra mutatott.

– Ha mindenki csak egy kicsit jobban megerőltetné magát, minden sokkal olajozottabban menne – vélekedett.

Megint havazott, mire Aladdin és Billie kijöttek Matstól.

„Most Orion őrzi az ezüstöt.”

Aladdin a száját rágta. Ez az Orion-dolog ismerősen csengett. Csak azt nem tudta, hol hallotta ezelőtt.

– Hát nem lett meg az ezüst – állapította meg Billie.

– Hát nem – bólintott rá Aladdin.

Csöndben sétáltak át a havon. A lány hazament, Aladdin pedig vissza a toronyba, de az Orion nevet nem tudta kiverni a fejéből.

Hol hallhatta már?

29.

Anya sokáig dolgozott aznap este, és csak jó későn jött be elkészönni.

– Most már ne olvass sokáig – mondta, mikor kiment.

De Aladdin nem olvasott. Csak feküdt az ágyon és gondolkodott. A gondolatai madárként röpködtek körbe a fejében. A gyerekekre gondolt, akikkel végül találkozott, de akikkel nem tudott beszélni. És Matsra is, aki jó dolgokat akart cselekedni, mert a dédnagyapja egyszer nagyot hibázott.

Aladdin nem tudta, miért, de szinte remélte, hogy nem Orvar a tolvaj. Hogy valaki más az. Leginkább abban reménykedett, hogy megtalálják az ezüstöt. Gyorsan és könnyedén. De most nem így tűnt sajnos. Az ezüstnek nyoma veszett.

„Most Orion őrzi az ezüstöt.”

Aladdin hánykolódott az ágyban. Tudta, hogy hallotta vagy látta már ezt a nevet korábban. De az élete árán sem tudta volna megmondani, hogy hol.

A lelkész beszélt volna az Orionról?

Vagy talán Ella néni?

De nem. Akárhogy is gondolkodott, nem jutott dűlőre.

A gondolatai inkább áttértek arra, amit az apja mondott a telefonba. Hogy majd beszélnek, ha hazajött. Úgy hangzott, mintha elhatározta volna magát. De ezt nem lehet csak így. Elvégre ők hárman egy családot alkotnak. Anya és apa mindig ezt mondta. Hogy mindenki számít a családban.

Aladdin dühösen ökölbe szorította a kezét. Ha anya és apa Törökországba költöznek, mehetnek egyedül. Ő ugyanis nem tart velük.

A telefon hangja ébresztette fel Aladint, aki álomittasan ült fel az ágyban. Ki telefonál ilyen hajnalban? Még hét óra sincs.

Gyorsan felállt, és majdnem átesett egy repülőmodellen, amely a padlón

feküdt. Ügyetlenül emelte fel a telefont az íróasztalról, és beleszólt.

– Halló?

Simona nevetését hallotta.

– Neked is halló, most keltél, vagy mi?

– Öhm, nem, vagyis hát de, talán, kicsit.

Annyira Simonára vall, hogy ilyen korán telefonál, és úgy veszi, mintha mindenki más is ébren lenne.

– Épp az előbb beszéltem Billie-vel – mondta. – Beszámolt róla, mi történt tegnap.

Billie? Ő is ilyen korán kel?

Aladdinnak a gondolatait is nehezebbre esett összeszedni így, pizsamában.

– Kár, hogy továbbra sem tudjátok, hol az ezüst – folytatta Simona.

– Igen – motyogta Aladdin. – Kár.

Az ablakhoz lépett, és elhúzta a függönyt. Még mindig sötét volt odakint.

Aztán lépéseket hallott a lépcsőről. Anya, hát persze.

A lépések megálltak az ajtaja előtt. Halkan bekopogott.

– Aladdin? – kérdezte halkán. – Ébren vagy?

– Telefonálok! – kiabálta ki. – Mindjárt jövök!

Leült az íróasztalszékre.

– Most nem nagyon érek rá beszélgetni – mondta a barátnőjének. – Akartál valamit?

– Csak hogy beszéltem apával. Holnap felhívja a szüleidet. Többször is evett nálatok, és imádja a kajátokat! Talán minden megoldódik!

Aladdin annyira megkönnyebbült, hogy majdnem felkiáltott. De végül csak szélesen elmosolyodott.

– Fantasztikus! El is mondom anyának!

Most már nem kellett az ötvös régi ezüstje. Ez sokkal jobb megoldás lesz!

– Tedd azt. És telefonálj, ha kiderül még valami az ezüstről – mondta Simona.

Aladdin megígérte. Aztán félrelökte a telefont, és felrohant anyához, aki a reggelit pakolta elő.

– Simona telefonált – lelkesedett. – Az apukája holnap jelentkezik.

Levegőt kapkodva mesélte, mit mondott a lány. Mikor mindenről beszámolt, anya elmosolyodott, és megsimogatta az arcát.

– Milyen kedves barátaid vannak – mondta.

De nem hangzott olyan boldognak, mint Aladdin remélte. A reggelizőasztalon egy fotóalbum hevert. A fiú pontosan tudta, melyik. Egy album tele a kisgyerekkori képeivel, meg azokkal, amiket akkor csináltak, mikor beköltöztek Åhusbe.

– Tegnap ezt nézegettem – mondta anya.

Aladdin már több százszor látta a képeket. Anya szerint fontos ismerni a gyökereinket, így fogalmazott. Ez azt jelentette, hogy az embernek tudnia kell, honnan származik, és hogy lett azzá, aki.

De ma reggel Aladdinnak semmi kedve nem volt régi fényképeket nézegetni.

– Szerinted nem nagyszerű? – makacskodott tovább. – Simona meg az apukája munkahelye? Annyi ételt tudtok nekik eladni, hogy csak na!

Anya nem szólt semmit, csak csöndben belenézett az albumba. Aztán leült Aladdinnal szemben.

– Természetesen csodálatos lenne – mondta. – De... tegnap este sokáig beszéltem apával telefonon. És be kell ismernem, egészen megtetszett a Törökországba költözés gondolata.

Aladdin anyára bámult.

– Biztos mindhármunknak nehéz lesz – folytatta. – Elvégre több mint tíz éve itt lakunk. De a lelkem mélyén mindig is visszavágytam. És most, hogy a svédek olyan gyakran odautaznak, mindenki Törökországról beszél. Nagyon jó dolgunk lenne a parton. Gondolj csak arra, hogy megszabadulnánk a hótól.

Felnevetett, és az ablakra mutatott.

– Képzeld csak el – mondta. – Vége lenne a rémes hónap és a hidegnek. Hát nem lenne fantasztikus?

Aladdin ekkor végre képes volt megszólalni.

– Nem! – tiltakozott. – Nem!

Hirtelen olyan dühös lett, hogy felpattant a székéből. Minden nyugtalanság és düh, amelyet az elmúlt időben érzett, hirtelen kitört belőle.

– Nem! – kiabálta. – Soha az életben nem költözöm el! Ha ti el akartok, csináljátok nélkülem! Mert én itt maradok Åhusben.

Mielőtt anya reagálhatott volna, Aladdin kirohant a nappaliból, be a szobájába.

Hallotta, hogy a telefon megcsörren odafent. Remek, így nem fog tudni utánajönni. Gyorsan felkapta a ruháit, és berohant a mosdóba fogat mosni. Aztán felhúzta a cipőjét és a kabátját, és kiviharzott. Mint egy örült

vágtatott át a havon Billie-ékhez.

Kifulladásra és izzadtan dörömbölt be az ajtón.

Josef nyitotta ki, Billie anyukájának a barátja.

– Kitört a háború? – kérdezte a férfi. – Olyan erősen dörömböltél, hogy azt hittem, az ajtó bedől az előszobába.

– Itthon van Billie? – lihegte Aladdin.

Ekkor már ő is felbukkant Josef mellett, és a fiúra hunyorított.

– Mi történt? – kérdezte.

– Anya azt mondta, költözünk! – mondta Aladdin. – Lakhatok mostantól nálatok?

Billie anyukája reggelivel kínálta a fiút. De nem maradhat sokáig, mondta. Billie-nek el kell érnie a kristianstadi buszt.

– Ugye, lakhat itt? – kérdezte a lány.

Anyukája Aladdinra nézett.

– Természetesen lakhat. De mit gondolsz, mit fognak szólni a szülei?

– Arra teszek magasról! – mondta a lány dühösen.

Billie anyukája előrehajolt Aladdin felé.

– Mit mondott pontosan az anyukád, amikor beszéltetek? – kérdezte.

A fiú letette a szendvicset a kezéből. Szinte szóról szóra emlékezett rá, mit mondott anyja a hóról, a napról, és hogy milyen jó lesz minden.

Billie anyukája lassan megcsóválta a fejét.

– Szerintem túlreagálsz – mondta. – Egyáltalán nem úgy hangzik, mintha már eldöntötte volna. Csak gondolkodik a dolgon. Ahhoz meg joga van.

– Nem – jelentette ki Aladdin. – Mert velem is beszélnie kell.

– Hm – mondta az asszony. – Ezzel egyetértek. És így is tesznek. Mármost, beszélnek veled. Például ma reggel is ez történt.

Josef is leült a kávéscsészéjével az asztalhoz.

– Nehéz lehet a szüleidnek – mondta. – Biztos vagyok benne, hogy a legjobbat akarják neked. De ha nem megy úgy az étterem, ahogy kéne, mit tehetnének? Meg kell próbálkozni valami mással.

– De miért kell egészen Törökországig utazni érte? – kérdezte Billie sértetten. – Próbálkozhatnak itt, Åhusben is.

Az édesanyja elmosolyodott.

– Tudod, nem ennyire egyszerű a dolog.

– De!

– Nem, Billie, egyáltalán nem.

Csönd lett.

– Billie beszámolt az ezüstvadászatról is – szólalt meg kicsit később Josef.

Aladdin bólintott.

– Csak hát szomorú, hogy nem találtuk meg – mondta Billie.

– De kaptatok egy támpontot, nem? – kérdezte az anyukája.

Billie felnyögött.

– Igen, csak hát semmire sem megyünk vele. Ez az egész Orion-dolog tők baromság.

Aladdinnak megint az a határozott érzése támadt, hogy hallotta már az Orion nevet valami más összefüggésben. Beleharapott a szendvicsébe. Már nem tűnt olyan fontosnak megtalálni az ezüstöt.

– Mikor kicsi voltam, volt egy papagájom, akit Orionnak hívtak – nevetett fel Josef.

Billie a szemét forgatta.

– Nem lehet Orionnak keresztelni egy madarat! – méltatlankodott.

A lány alig ért a mondat végére, mikor Aladdinnak eszébe jutott, hol találkozott az Orion névvel.

– Tudom, ki az az Orion! – kiabálta. – Tudom, hol az ezüst!

30.

Billie-ék házából át lehetett vágni a városba az utca túloldalán levő fenyőligeten keresztül. Aladdin és Billie a magas fák között szaladtak. Egyikük sem szólt semmit. Csak a szél susogását meg a liget túloldalán futó útról beszűrődő hangokat lehetett hallani.

– De hát hová megyünk? – kérdezte a lány, mikor már nem bírtak tovább futni, és inkább sétáltak.

– Mondtam már, hová megyünk – mondta Aladdin. – A templomba.

– Igen, de azt nem mondtad, miért!

Nem is akarta. Azelőtt nem, míg meg nem bizonyosodik róla, hogy helyesen tippelt.

Billie anyukája nem örült kifejezetten, mikor elrohantak. Vagyis, pontosabban szólva, felháborodott.

– Annyira azért csak nem sietős! – mondta. – Elvégre iskolába kell mennetek!

De a két gyereket egyáltalán nem érdekelte most az iskola. Ez most fontosabb volt.

– Meg kell néznünk a fényképeket újra – mondta. – Ella néni azt mondta, a lelkésznek adta őket.

– Mi lesz, ha nincs ott a lelkész? – aggódott Billie.

– Hogyne lenne ott! – mondta a fiú, remélve, hogy igaza lesz.

És úgy is lett. Bár nemcsak a lelkész volt a templomban, hanem csomó más, idős ember is, akiknek a lelkész mintha idegenvezetést tartott volna. Hangosan magyarázott a szószékről és az orgonáról.

Aladdin és Billie meglepetten torpantak meg a küszöbön. Mikor beléptek, többen is megfordultak. A lelkész elmosolyodott, mikor meglátta őket.

– Még több friss, korai látogató! – mondta. – Üdvözöllek titeket, üljetek le. Mindjárt végzünk.

Sem Billie, sem Aladdin nem járt templomba. A szüleik sem. Mikor a fiú leült a kemény padba, és arra várt, hogy a lelkész befejezze, azon gondolkodott, miért nem csinálták az egészet egy kicsit kényelmesebbre. Lehetnének olyan székek, mint a moziban. Talán lehetne pattogatott kukoricát és gumicukrot is árulni, míg a lelkész beszél.

Billie dohogott, hogy a fiú nem akarta elmondani, mire jött rá. Nem számít. Aladdin egy pissenéssel sem akarta elárulni, míg meg nem nézték a fényképeket. Akkor majd a lány is megérti.

Türelmesen és csöndben váraoztak. Bár unalmas volt, és kényelmetlen, Aladdin arra jutott, hogy szeret a templomban lenni. Az ember megnyugszik odabent. Arra gondolt, hogy mennyire dühös volt reggel, és most jólesett egy kicsit kikapcsolódni.

Nem költözöm el, gondolta magában. Egész egyszerűen nem. Még nagypapa és nagymama kedvéért sem.

Végre véget ért az idegenvezetés.

– Lassan ti lesztek Áhus legszorgalmasabb templomlátogatói – mosolygott rájuk a lelkész. – Ezúttal miben segíthetek?

Aladdin elmagyarázta, miért jöttek.

– Vagy úgy – merengett el a lelkész. – Ella néni azt mondta, hogy itt hagyja a képeket? Akkor menjünk be az irodámba, és keressük meg őket.

Aladdin még sosem látott ilyen kicsi irodát. Alig fértek be mindhárman.

– Lássuk csak – mondta a lelkész. – Hová tehette a képeket?

– Oda! – Billie azonnal felismerte a kartondobozt, amely a néninél volt.

Az egyik könyvespolcra mutatott.

– Erre gondolsz? – kérdezte a lelkész, és átnyújtotta a dobozt.

Aladdin keze remegett egy kicsit, mikor felemelte a doboz tetejét. És tényleg, itt volt az összes fénykép.

– Most már mutasd meg! – türelmetlenkedett Billie.

Aladdin óvatosan lapozott a képek között. Végül megtalálta, amit keresett. Az Orvar kutyáját megörökítő nagy fényképet, amelyet a lelkész csináltatott, mert a gyerekei annyira kedvelték az ebet.

– Nézd – suttozta, és átnyújtotta a lánynak a képet.

A kislány értetlenül nézte.

Aladdin megmutatta neki.

– Ott. Nézd csak meg a nevét a nyakörvön.

A fiú hallotta, ahogy Billie levegő után kapkod.

Orion. Ez állt a nyakörvön.

Anélkül, hogy elárulta volna, kitől hallotta, Aladdin elmondta a lelkésznek, hol kéne az ezüst után kutatni.

– Nahát! – lepődött meg a lelkész. – Honnan tudsz te ennyi mindent?

– Megígértem, hogy nem mondom el – mondta Aladdin.

– Tehát Orvar volt a tolvaj? – kérdezte a lelkész.

Aladdin a fejét rázta. Megígérte Matsnak, hogy hallgat a dologról, ha lehet. Ezt az ígéletét pedig be akarta tartani.

– Nem mondtam, hogy Orvar volt a tolvaj. Csak azt mondtam, hogy az ezüstöt a kutyánál kell keresni.

Átadta a fényképet a lelkésznek. Ha kiderítik, hol van Orvar szeretett kutyája eltemetve, az ezüstöt is megtalálják.

– De ezt mégis hogy derítjük ki? – kérdezte Billie.

– Ebben tudok segíteni – örvendezett a lelkész. – Ha kimentek, míg átöltözöm, megmutatom, hol van Orion eltemetve.

Aladdin és Billie kimentek a templomból. A lelkész nem akart a templomi öltözékében halott kutyákat keresni. Ez persze érthető, de mégis, annyira türelmetlenek voltak, hogy alig tudtak nyugton ülni.

– Képzeld csak el, ha sikerül megtalálni az ezüstöt! – lelkesedett a lány.

– Az tök király lenne! – helyeselt Aladdin.

Billie az órájára nézett.

– Rettenetesen el fogok késni – mondta.

– Én is – biccentett a fiú. – De én legalább foghatom arra, hogy iskolai munkával foglalkoztam.

A tanára, Åsa, biztos nagyon le lesz nyugőzve, ha azzal fejezi be a fogalmazását, hogy előkerült az ezüst.

– Gondolj bele, hogy Simona kimarad az egészből – merengett Billie.

– Bele fog bolondulni – vélte Aladdin.

A lelkész végül kijött utánuk. Alig lehetett ráismerni. Vastag télikabátot viselt és egy hatalmas, prémes sapkát a fején. A kezében ásót tartott.

– Hogy fogunk tudni ásni ilyen hidegben? – kérdezte Aladdin. – Nem fagyos a talaj?

– Majd meglátjátok – ígérte a lelkész.

Elindult előttük, ki a templomból, majd át a temetőn. Libasorban haladtak. Elöl a lelkész az ásóval, nyomában Aladdin, végül Billie.

Mindháromjukat annyira lekötötte a tevékenységük, hogy egyikük sem vette észre a rövidnadrágos fiút, aki a templom egyik sarka mögöl kandikált ki. Követte őket a tekintetével, mikor kimentek a temetőből, át a

lelkészlak kertjébe.

– Itt lakom a családommal – mondta a lelkész. – A régi lelkészcsaládok is itt laktak. Mikor Orvar kutyája elpusztult, a lelkész gyerekei nagyon elszomorodtak. Orvar ezért belement abba, hogy az ő kertjükben temessék el a kutyát. Pontosabban szólva itt.

A lelkész megállt egy fa alatt, ahol valaki egy apró vaskeresztet szúrt a földbe.

– Egyik lelkészcsalád sem gondolt arra, hogy máshova temessék a kutyát. Maradhatott itt.

A talajon vastagon állt a hó. Aladdin hitetlenül méregette az ásót. Hogy gondolhatta a lelkész, hogy majd ásni fog a fagyott talajban?

A kérdésére rögtön megkapta a választ, mikor a férfi arrébb lapátolta a havat, és egy kőrakás került elő alóla.

– Ha jól tippelek – mondta a lelkész –, a kutya nem a földbe van eltemetve, hanem a kövek alá.

Megkocogtatta az ásóval a köveket, így néhány kilazult. Majd megállt, és komoly tekintettel Aladdinra és Billie-re nézett.

– Arrébb tesszük a köveket, és megnézzük, mi van alatta. Ha nem találunk semmit, újra próbálkozunk, mikor itt a tavasz, és a talaj is lágyabb. Rendben?

A gyerekek idegesen bólintottak.

A lelkész több követ is elmozdított a helyéről. Aladdin és Billie segítettek neki félretenni őket. Végül majdnem az egész kőrakást arrébb pakolták. Az utolsó párat kézzel emelték ki.

Mindhárman izgatottan hajoltak előre, de nem láttak semmit.

Aladdin érezte a kezdődő csalódottságot. Mégis, mit várt tulajdonképpen? Hogy az ezüst majd ott várja őket? Nyilvánvaló, hogy Mats rokonságából valaki elolvasta a végrendeletet, és rájött, kicsoda Orion, majd eljött az ezüstért.

A lelkész több helyen is megpiszkálta a földet az ásóval. Kemény volt, mint a beton.

Kivéve egy helyen. Ott sikerült félretaszigálni egy kisebb földdarabot. Aladdinnak elállt a lélegzete. Mert a föld alól egy szövetdarab bukkant elő.

– Látjátok? – kérdezte a lelkész. – Egy régi vászonzsák az.

– Tessék kihúzni! – kérlelte a fiú.

– Megpróbálok – mondta a lelkész. – Csak nehogy...

– Csak nehogy mi? – kérdezte Billie.

– Csak nehogy a kutya legyen benne.

– Megnézhetjük óvatosan – ajánlotta Aladdin. – És megtapogathatjuk.
Nem kell előhúznunk az egész zsákot.

A lelkész belement a dologba. Apró mozdulatokkal sikerült előásnia még egy keveset a zsákból. Aztán leguggolt, és megtapogatta.

Lassan visszafordult a gyerekekhez.

– Ez nem lehet igaz – mondta. – Azt hiszem, megtaláltuk az eltűnt ezüstöt.

Ujjával felszakította a zsákot. Aladdin és Billie két oldalról mellé guggoltak. A fiú letérdelt a hóba, és megpróbált belenézni a zsákba.

– Várj – intette türelemre a lelkész.

Előhúzott egy gyufásdobozt a zsebéből. Meggyújtotta az egyik gyufát, és olyan közel tartotta a zsákhoz, amennyire csak lehetett, vigyázva, hogy ne kapjon lángra a szövet.

– Most nézd meg – mondta a fiúnak.

Aladdin belenézett a zsákba.

Alig hitt a szemének, mikor látta, hogy a láng fényében megcsillan valami régi, feketés fém.

31.

Nem sokkal később otthon ültek a lelkésznél, és az ezüstöt nézték. A zsák és a tartalma is az újságpapírral beborított étkezőasztalra került. Nem tűntek ezüstholminak. A földben eltöltött időtől a fém megsötétedett, és meg is sérült. Aladdint nagyon érdekelte, mihez kezdhetnek ennyi régi dologgal.

– Beszélnem kell a templomi tanáccsal – mondta a lelkész. – Még ha régi is, a templom már kifizette a tárgyak leg többjét. Fogalmam sincs, hogyan tovább. De a megtalálónak járó jutalmat természetesen kaptok.

Jól hangzott. De biztos nem lesz elég ahhoz, hogy anya és apa Áhusben akarjanak maradni. Különösen akkor nem, ha már úgyis eldöntötték az ellenkezőjét. Az öröm és az izgalom lassan eltűnt Aladdinból. Mire hazaér, minden olyan lesz majd, mint mikor elment – szomorú és szerencsétlen.

A lelkész felesége süteménnyel kínálta őket, ők pedig újra elmesélhették, hogy találták meg az eltűnt ezüstöt.

– Továbbra sem akarsz elmondani, ki volt a tolvaj? – kérdezte a lelkész, miközben az ezüstholmit nézte.

Aladdin a fejét rázta.

– Rendben – mondta végül. – De ne felejtsetek elmesélni Ellának, mi történt.

Lassan ideje volt hazamenni. A lelkész még megígérte, hogy telefonál, amint megtudja, mi lesz az ezüst sorsa.

Aladdin és Billie szótlánul mentek ki a lelkész lak kertjéből.

– Szeretnéd, hogy hazakísérjelek? – kérdezte a lány, mikor már kint álltak a járdán.

– Köszönöm, de nem kell – mondta Aladdin.

– Biztos?

– Teljesen biztos.

Sietnie kellett haza. Anya bizonyára már aggódott, hogy hová lett. Az

iskolában is biztos hiányolták.

– Tudod ugye, hogy lakhatsz nálam, ha elköltöznék a szüleid – mondta Billie komolyan.

A fiú csöndben bólintott. A kérdés már csak az, akarja-e. Nem lenne jobb anyával és apával lenni, akárhol is lakjanak? A gyerekekre gondolt Mats pincéjéből. Nem kifejezetten örültek neki, hogy ott lakhatnak.

– Hívlak ma este – mondta Billie-nek.

Azzal megfordult, és elindult a víztorony felé.

Otthon néma csend fogadta. Anya talán elment itthonról? Gyors léptekkel járta végig a szobákat. Végül megtalálta. Az étteremben kávézott.

– Szia! – mondta Aladdin.

– Szia! – mondta anya.

Odament anya asztalához, és kihúzott magának egy széket.

– Bocsánat, hogy csak úgy elrohantam – mondta halkán.

Anya a kávésbögrét forgatta.

– Nekem kell bocsánatot kérnem – mondta. – Mert nem figyeltem rád, és mert apáddal együtt hazudtunk neked.

Mély levegőt vett. Aladdin nyugtalanul várt.

– Beszéltem apával – mondta lassan. – Megint. És azt mondtuk, nem döntünk el semmit a költözésről, mielőtt Simona apukájával nem beszéltünk. Ha tud segíteni, talán maradhatunk. Ha nem...

Elhallgatott.

– Ha nem, akkor új lehetőségek után kell néznünk. Mert így nem megy tovább. Apa és én nem dolgozhatunk látástól vakulásig, hogy rád nem is jut időnk. Az sem túl jó, ha egyfolytában attól rettegünk, hogy a pénz egyszer csak elfogy. Régebben nem így volt, és most sem így lesz. Rendben?

Aladdin bólintott.

– Rendben – mondta halkán.

Anya megsimogatta a karját.

– Hol jártál?

Aladdin arca felderült egy kicsit.

– A lelkésznél a templomban – mondta.

– Mégis mi a fene... – kezdte anya meglepve.

– Tényleg ott – biztosította Aladdin. – És képzeld! Megtaláltuk a régi

ezüstöt!

Anya felnevetett. Úgy nézett ki, mint aki mindjárt elsírja magát.

– Nagyon hasonlítasz apádra – mondta. – Számodra sincs lehetetlen.

Aladdin elpirult, és megvonta a vállát.

Vannak dolgok, amik nehezek, és vannak, amik egyszerűek.

De lehetetlen – nem, szinte semmi sem lehetetlen.

32.

December lett, és közeledett a karácsony. A hó elolvadt, és elfolyt az utcán. Aladdin befejezte a fogalmazást az eltűnt ezüstről. Ása tapsolt, mikor előadta az osztály előtt.

– Micsoda történet! – mondta, mikor Aladdin a mondandója végére ért.

Két hét telt el azóta, hogy a lelkésznél jártak. A templom úgy döntött, megtartja az ezüstholmit. Aladdin és Billie tetemes összeget kaptak jutalmul, amelyen megosztottak. A fiú még nem döntötte el, mihez kezdjen a pénzzel. Talán megveszi a létező legnagyobb repülőgépmodellt.

Apa hazajött Törökországból. Simona apukája is telefonált, és azt mondta, szerződést akar kötni velük. Szeretné, ha Aladdin szüleinek étterme szállítana ételt a cégüknek.

Újra és újra átbeszéltek, hogy legyen. Leginkább apa szeretett volna visszaköltözni Törökországba. De pár nap elteltével, mintha eszébe jutott volna, mennyire szereti Åhust tulajdonképpen, és akkor megint elbizonytalanodott.

Végül úgy döntöttek, megpróbálják még egy darabig itt.

– De, Aladdin, egy dolgot meg kell értened – mondta apa komolyan. – Nem élhetünk levegőből. Ha nem működik az étterem itt, Åhusben, el kell gondolkodnunk, mibe foghatunk helyette. Lehet, hogy költöznünk kell. De a Törökországba költözésre nem szabad úgy tekinteni, mintha valami rossz dolog lenne. Nem mindenkinek adatik meg a lehetőség, hogy választhat két ország között.

A menekülthajón levőknek máshová kellett költözniük. Nem maradhettek a hajón azok után, hogy kigyulladt. Az újságok azt írták, hogy a menekültek ideiglenesen lakásokat kaptak Kristianstadban. Ott várhatnak a döntésre, hogy maradhatnak-e Svédországban. Mikor a hajó kiürült, el is tűnt. Egy kutyát sétáltató férfi azt állította, látta, ahogy valaki elhajózott vele az éjszaka közepén. Épp úgy, ahogy megérkezett.

Nem csak a menekülthajó tűnt el. A gyerekek is, akik Matsnál laktak. Elutaztak a szüleikkel. Mikor Mats mindent beismert, apa és anya először ki akarták rúgni. De Aladdin tiltakozott. Mats nem azért lopott, hogy egyedül egyen meg mindent, hanem hogy másoknak adja.

– Ez nem arról szól, kinek adta az ételt – magyarázta apa. – Hanem sokkal inkább arról, hogy anya és én már nem tudunk megbízni benne. El kellett volna mondania, mi a helyzet. Akkor is megkapta volna az ennivalót. Talán nem pont annyit, amennyit elvett, de egy részét mindenképp.

– És ezt honnan kellett volna tudnia? – kérdezte Aladdin.

Végül Mats maradhatott. De Aladdin látta, hogy apa néha azért ferdén néz rá.

– Megtaláltuk az ezüstöt, a menekülthajó eltűnt, az ételtolvaj lelepleződött – foglalta össze Billie. – És, ami a legjobb, maradhatsz Åhusben! Most minden olyan, mint régen.

Útban voltak Ellához, hogy visszaadják a kölcsönként fényképeket. Tulajdonképpen beadhatták volna a templomba is. De Ella néni annyira kedves volt velük, hogy átmentek hozzá.

Ráadásul kíváncsiak voltak arra, mit gondol az Ezüstfiúval kapcsolatban, hogy hová megy most, hogy megtalálták az ezüstöt.

– Szerintem megtalálja a békéjét – jelentette ki a néni határozottan.

Az előszobájában álltak, és átadták a fényképeket.

Aladdin és Billie egymásra néztek.

– Vagyis, nem marad itt Åhusben – mondta Ella néni. – Most, hogy előkerült az ezüst.

– Aha – mondta Aladdin, mert jobb nem jutott eszébe.

– Biztos vagy benne, hogy sosem láttad? – húzta össze a néni a szemét.

A fiú gyorsan bólintott.

– Persze, hogy nem.

– Várjatok itt – mondta Ella néni, és bement a házba, hogy kihozzon valamit.

Egy fényképpel a kezében tért vissza.

– Sikerült előbányásznom egy képet az Ezüstfiúról, Orvar fiáról. Egy régi dobozban találtam, amelyet még nem volt időm átnézni.

Lassan átnyújtotta Aladdinnak.

– Még mindig biztos vagy benne, hogy nem láttad őt korábban?

A fekete-fehér fotón levő fiú rövidnadrágot és csíkos pulóvert viselt. Aladdin többször is nagyot nyelt. Mert a fiú hasonlított arra, akit a kertben és a templomlépcsőn látott. A fiúra, aki nem hagyott nyomot maga után.

Bár biztos lehetne benne! Teljesen, de teljesen biztos. Hogy tényleg a hó takarta be a fiú nyomait.

De sajnos nem tudom biztosan, gondolta magában. Nem tudom, hogy azt a fiút láttam-e, aki Matsnál lakott, vagy az Ezüstfiút.

Vagy mindkettőt.

Mert most először ez is az eszébe jutott. Lehet, hogy nem ugyanazt a fiút látta minden alkalommal.

Ella néninek viszont annyit mondott:

– Biztos vagyok. Sose láttam.

A néni csalódottnak tűnt.

– Ha te mondd...

Mikor elmentek tőle, Billie ránézett.

– Egyáltalán nem vagy biztos benne, ugye? – kérdezte.

– Miben?

– Hogy a rövidnadrágos fiú egy menekült gyerek volt, vagy maga az Ezüstfiú.

Aladdin gondolkodott egy kicsit, mit válaszoljon.

– Azt hiszem, az a fiú volt az, aki Mats pincéjében lakott. De hogy biztos vagyok-e... nem, egyáltalán nem vagyok az.

Egy nagy, fekete madár repült el előttük, és felült az egyik fenyő tetejére.

– Én sem – ismerte el Billie halkán.

Csöndben mentek át a folyón a kis gyalogoshídon. Aladdin jobbra és balra is nézelődött, de a rövidnadrágos fiút nem látta sehol.

És akkor eldöntötte, hogy nem számít. Ha a fiú a menekülthajóról való, most van hol laknia. Ha pedig az Ezüstfiú az, megkapta, amit akart. Aladdin és Billie előkerítették az ezüstöt. Senkinek sem mondtak semmit Orvar leveléről és vallomásáról. Matsnak igaza van. A száz évvel ezelőtt történeteket nyugodtan el lehet felejteni.

A tér felé haladtak tovább. A Percben akartak uzsonnázni. Úgy volt, ahogy Billie mondta.

Minden olyan, mint régen.

A rövidnadrágos fiú még egyszer, utoljára, követte őket, de sem Billie, sem Aladdin nem vették észre. Talán azon gondolkodott, mondjon-e nekik valamit, de úgyse beszélt soha. Inkább bekanyarodott a temetőbe. Határozott léptekkel vágott át a havon, és eltűnt a templom mögött.

Nyom nem maradt utána.

Table of Contents

[Borító](#)

[Impresszum](#)

[1.](#)

[2.](#)

[3.](#)

[4.](#)

[5.](#)

[6.](#)

[7.](#)

[8.](#)

[9.](#)

[10.](#)

[11.](#)

[12.](#)

[13.](#)

[14.](#)

[15.](#)

[16.](#)

[17.](#)

[18.](#)

[19.](#)

[20.](#)

[21.](#)

[22.](#)

[23.](#)

[24.](#)

[25.](#)

[26.](#)

[27.](#)

[28.](#)

[29.](#)

[30.](#)

[31.](#)

[32.](#)